

words

ที่สุดของซีรีส์โรมันดาซี
ยอดขายรวมกว่า 12,000,000 เล่มทั่วโลก

ท้าวผู้ความมืด

ONYX STORM

โอนิกซ์ส torm

REBECCA YARROS

รีเบกกา ยาร์รอส เขียน

ลัญจมน เอกนันท์ แปล

“I live by *you*. When have I ever given a fuck
about the Codex or the Code of Conduct?”

He cradles my face and leans down,
resting his forehead against mine.

“I am yours and you are mine,
and there’s no law or rule
in this world or the next that will change that.”

“ฉันยึดมั่นในตัวเธอ

ฉันเคยสนใจประมวลกฎหรือวินัยทหารตั้งแต่ตอนไหนกัน”

เขาประคองใบหน้าที่ฉัน ก่อนจะโน้มตัวลงมา แบนหน้าผากเข้าหากัน

“ฉันเป็นของเธอ และเธอก็เป็นของฉัน

ไม่มีกฎหรือข้อบังคับไหนบนโลกนี้หรือโลกหน้าที่เปลี่ยนแปลงเรื่องนั้นได้”

—รีเบกกา ยาร์รอส

words
words without boundaries

โอนิกซ์ส torm

Onyx Storm

รีเบกกา ยาร์รอส
เขียน

ณัฐมน เอกนันท์
แปล

“อ่านหนังสือแล้วจะรอด ถ้าไม่อ่านก็ตาย”
-รีเบกกา ยาร์รอส

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

โอนิกซ์สตอร์ม
Onyx Storm

words

โน้ตเครื่องปริ้นท์คอมริทอร์ คอรัปเปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

Translation copyright © 2025

This edition is published by arrangement with

ALLIANCE RIGHTS AGENCY c/o ENTANGLED PUBLISHING, LLC

Cover design by Bree Archer and Elizabeth Turner Stokes

Endpaper map art by Melanie Korte

Interior art by Elizabeth Turner Stokes

Yarros Ink, Inc.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทํ้า ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8627-1

เผยแพร่ครั้งแรก ธันวาคม 2568

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทคอมริทอร์ คอรัปเปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อนุญี วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิชา จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ สุทัตดา อรุณวงศ์สาธุกุล, พิมพ์ชนก แสงจันทร์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก กั้นติศา เพชรพรหมรักษ์
ออกแบบรูปเล่ม นวพรพร เอื้อพัทธยากร • คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรีพรหมฉาย
พิสูจน์อักษร สิริณัดดา สุขัทพ์, วรรณพร อาสนวิทยา, ส่องนา ภัคตวิริลย์

คำนำสำนักพิมพ์

คุณพร้อมที่จะขี้นมกรเข้าสู่สงครามที่ไม่มีวันหวนกลับหรือยัง...

นิยายเล่มที่สามในชุดดิอิมพีเรียน ผลงานของรีเบกกา ยาร์รอส ซึ่งสร้างปรากฏการณ์อันน่าทึ่ง ด้วยยอดขายทะลุ 2.7 ล้านเล่มภายในหนึ่งสัปดาห์เท่านั้น จนกลายเป็นนิยายสำหรับผู้ใหญ่ที่ขายเร็วที่สุดในรอบสองทศวรรษ พร้อมพาผู้อ่านทั่วโลกเข้าสู่สนามรบแห่งจินตนาการที่ไม่มีวันลืมนั่นแล้ว

ทางสำนักพิมพ์ภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้นำเสนอฉบับภาษาไทยของเรื่องราวที่เต็มไปด้วยความดุเดือดของสงคราม ความลึกซึ้งของมิตรภาพ และความรักที่ผูกพันแน่นแฟ้นกับสายสัมพันธ์ระหว่างผู้ซึ่กับมังกรคู่ใจ

ในเล่มนี้ ผู้อ่านจะได้ติดตามไวโอเล็ตและเซเดินไปผจญความมืด ความเจ็บปวด และความจริงที่อาจเปลี่ยนทุกสิ่งทีพวกเขาเคยเชื่อ พร้อมด้วยเหล่าตัวละครเปี่ยมเสน่ห์ และบรรดามังกรที่มีชีวิตชีวาจนเกินกว่าจะเป็นเพียงสัตว์ในตำนาน

ไอติกส์สตอร์ม หลอมรวมความดุตันของสงครามเข้ากับตัวละครเอี้ยดอ่อนของหัวใจมนุษย์ จนกลายเป็นการเดินทางที่คุณจะอยากหยิบกลับมาอ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ถ้าพร้อมแล้วก็...ขอให้ทุกท่านสนุกกับการอ่าน

๗๗words

คำนำผู้แปล

ถึง เหล่าพลเรือนนักอ่านผู้อ่านจบรวดเดียว นักอ่านผู้เสพเรื่องราวทีละนิดเหมือนละเลียดจิบบาเอรินมินต์ นักอ่านผู้ไล่ล่าหนังสือเอาเป็นเอาตาย แต่สุดท้ายก็เก็บเข้ากองตอง ไม่เคยเปิดหนังสือรากับติดรหัสไว้ และผู้ลองพลิกดูเล่นๆ ว่าเรื่องนี้สนุกจริงไหม (สุดท้ายหากตกลงปลงใจจะอ่าน ก็ขอให้ไปเริ่มตั้งแต่เล่มแรก)

บทสรุปที่ไม่สรุปของตำนานภาคก่อนทำเอาฉันหัวหมุนไม่ต่างจากมังกรที่โดนพายุเล่นงาน เพราะทุกคนพากันเรียกร้องหา*ไอนิกซ์สตอร์ม* ภาคต่อของดิอิมพีเรียน...ตำนานอันยิ่งใหญ่และเร้าใจที่สุด ความพยายามของฉันล้ายจะสูญเปล่า เพราะฉันลำบากตรากตรำแปลหนังสือเล่มหนาจนผมแทบจะเปลี่ยนเป็นสีเงินเหมือนไวโอเล็ต ชัดเกล้าครึ่งแล้วครึ่งเล่าประหนึ่งร้อยเรียงอักขระอยู่นานโข รู้สึกเหมือนโดนเวทมนตร์ล่อล่ออยู่ตลอดแม้ในความฝัน ทว่าหลายคนกลับอ่านจบในพริบตา แม้จะโอตดรอญกันถ้วนหน้าว่าหนังสือหนาจนปวดมือก็ตาม ถือว่าเป็นความเจ็บปวดจากการขี้นังกรก็แล้วกันนะ

ฉันได้รับการกิจสุดหินให้เดินทางออกทะเลไปกับมังกรคู่ใจ ท่องหมู่เกาะต่างๆ ตามพวกไวโอเล็ตเพื่อเก็บข้อมูลในการแปล และหลีกเลี่ยงจากฝูงชนที่กระหายเรื่องราวเกินคาด เริ่มจากแวะเล่นสนุกกับเสือขาวแห่งเกาะเดเวลลิส เกือบเอาชีวิตไม่รอดที่เกาะนักรบอันน์เบรียล ทดสอบความเฉลียวฉลาดบนเกาะฮีโดทิส ปิดท้ายด้วยการเสี่ยงดวง (อันน้อยนิด) บนเกาะเซห์ลนา กว่าที่จะกลับมาได้ก็ทำเอาสะบักสะบอมกันไปทั้งฝูง

ขอขอบคุณสมาชิกหน่วยผจญภัยที่ร่วมเดินทางไปด้วยกัน บันทึงานอย่างไม่ย่อท้อเพื่อมอบเป็นของขวัญปีใหม่ให้ทุกคน ตำนานบทนี้จึงออกมาอย่างสมบูรณ์แบบที่พูดเท่าที่จะเป็นไปได้ ทวยเทพทรงโปรด! ฉันแทบจะอยากจมน้ำต่อด้านมืดในจิตใจ สืบหลังจากพื้นดิน ไม่ก็ใช้พลังของอันทาร์นาหยุดเวลามาโหมงานเลยละ!

ขอบคุณครอบครัว มิตรสหาย และเหล่ามังกรตัวน้อยที่หัวดีไม่แพ้
มังกรในเรื่องสำหรับแรงบันดาลใจไม่ขาด ไม่มีทุกคน (และทุกตัว) ก็ไม่มีฉัน
ถึงเวลาขึ้นมังกรแล้ว
นัดข้อมือให้พร้อม แล้วเกาะหลังมังกร
ทะยานขึ้นฟ้า ออกเดินทางกันเลย!
การผจญภัยอันยิ่งใหญ่รอเราอยู่!

ณัฐมน เอกนันท์

โอนิกซ์สตอร์ม เป็นนิยายแฟนตาซีผจญภัยเร้าใจไม่สิ้นสุด
ในโลกอันโหดร้ายทารุณ
และเต็มไปด้วยการแข่งขันที่วิทยาลัยการทหารสำหรับผู้ซึ่งมั่งกร
เรื่องราวที่บรรยายไว้บนหน้าหนังสือเล่มนี้
ประกอบด้วยสงคราม การต่อสู้มือเปล่า เลือด ความรุนแรงอันดุเดือด
บาดแผลฉกรรจ์ การบรรยายสยดสยอง ฆาตกรรม ความตาย
ความตายของสัตว์ การฟื้นฟูจากอาการบาดเจ็บ
ความเศร้าโศก การวางยาพิษ การถูกไฟคลอก
สถานการณ์เสี่ยงภัย คำหยาบ และกิจกรรมทางเพศ
ผู้อ่านที่อาจอ่อนไหวกับองค์ประกอบเหล่านี้ได้โปรดรับรู้
และเตรียมเผชิญหน้ากับพายุ...

แต่ ผู้ที่ไม่เดินตามฝูงชน
ผู้ที่ถูกจับได้ว่าแอบอ่านหนังสือใต้โต๊ะ
ผู้ที่รู้สึกเหมือนไม่เคยได้รับเชิญ ไม่เป็นส่วนหนึ่งของที่ใด หรือไร้วัดตน
สวมชุดหนังให้พร้อม เรามีมังกรให้ขี่ขึ้นขี่กัน

ข้อความต่อไปนี้ได้รับการถอดความอย่างสัตย์ซื่อจากภาษานาวาร์
เป็นภาษาสมัยใหม่โดยเจซีเนีย นิลวาร์ต ผู้เป็นนักภาษารักษ์
ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยการทหารบาลไกอัท
เหตุการณ์ทั้งหมดเป็นความจริง
ชื่อต่างๆ จึงคงไว้เช่นเดิมเพื่อเป็นเกียรติแด่ความกล้าหาญของผู้วายชนม์
ขอให้ดวงวิญญาณพวกเขาได้ไปอยู่กับมาเลก

ผืนทวีป

ทะเลเมรุภ

ทวาร

แคว้นอุคราส

แคว้นมอร์เรน

หุบเขามังกร ✧ ✧ บาสโกก

แคว้นเอลรัม

✧ คอล่าเดียร์ซีตี้

แคว้นคอลล่าเดียร์

แคว้นดีคอนโซร์

แคว้นไทร์เนดอร์

✧ ลูเวลเลน

อะรีเซีย ✧

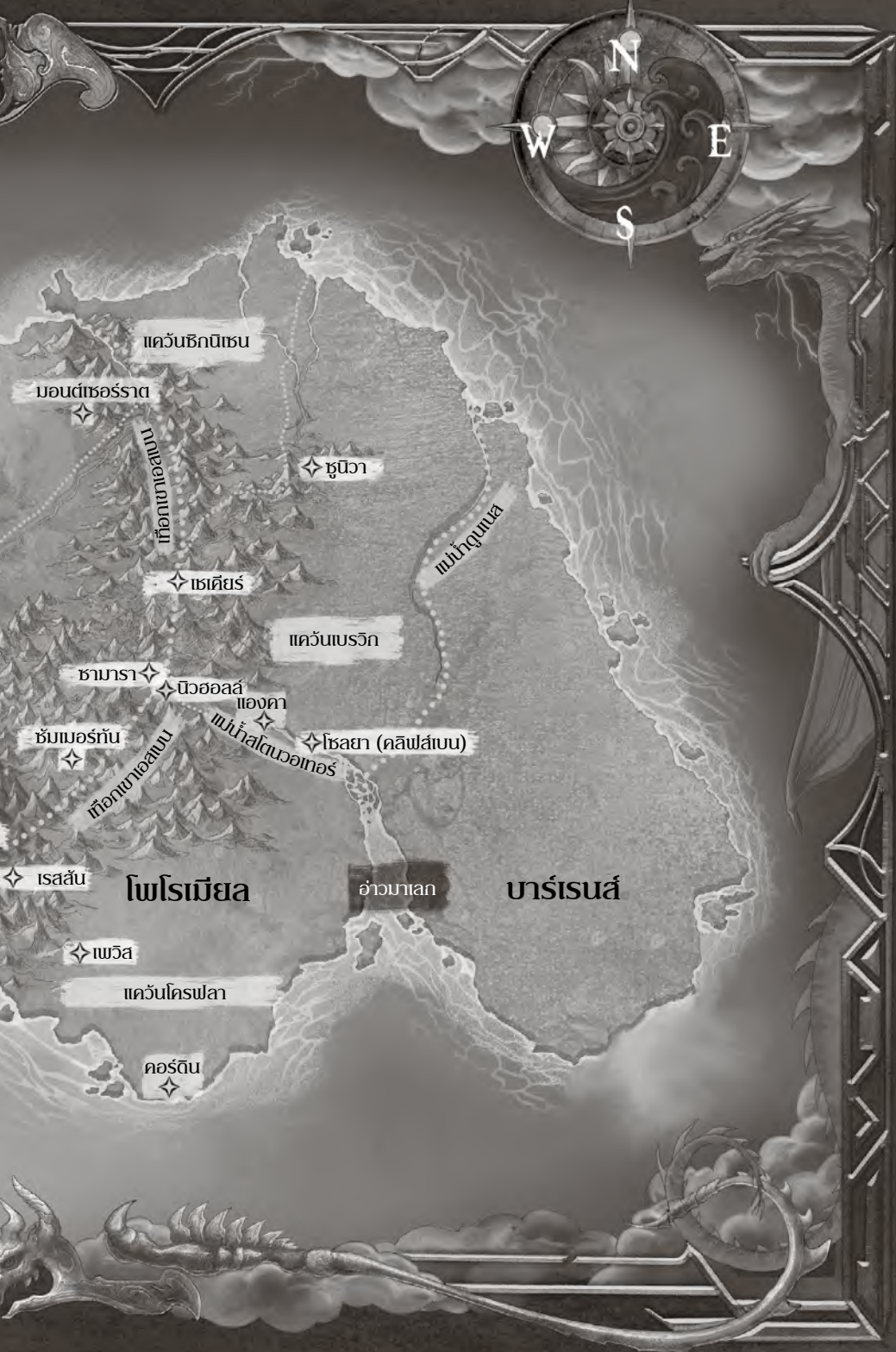
เออโน ✧

คาแท่งเกรลอร์

เส้นทาง
เมอตาไร

เกรทัส ✧

มหาสมุทรอาร์กไทล์

ชื่อ

คู่พันธมิตร

พลังประทับ/ทักษะพิเศษ

(ถ้ามี)

ไวโอเล็ต ซอร์เรนเดล

แตรนและอันตาร์นา

ควบคุมสายฟ้า

เซเดิน โรออร์สัน

สกล

ควบคุมเงา,
อ่านใจคน

หมู่ 2 ทมวดเปลวไฟ ฝูงบินที่ 4

อิมโมจิน คาร์ดูโล

แกลน

ลบความทรงจำ

ควินน์ ฮอลลิส

ครูก

สร้างกายทิพย์

ริแอนนอน แมตเทียส

เพียร์ก

เรียกของ

ซอว์เยอร์ เฮนริก

สลิก

ควบคุมโลหะ

ริดดิค แกมลิน

อาอกรอม

ควบคุมน้ำแข็ง

สโลน มารี

ธอร์ต

ภาล็กน้ำ

อาร์ก เกรย์แคสเซีย
(หรือแคม เทริ)

โมลวิก

ยังไม่บังเกิด

แอวาซินน์ เบย์เลอร์ และลิ่งซ์ – ปี 1 ที่พลังประทับยังไม่บังเกิด

แคตทรีโอน่า คอร์ดเดลา

คิราแลร์

บงการความรู้ลึก

แมเร็น ซึนา

ดาซาแลร์

เบรเกิน เนฟ เทรเทอร์ และโค – ผู้ขับกริฟฟอน

เหล่าผู้นำโลก

ราชาเทาริผู้ปราดเปรื่อง – ราชาแห่งนาวาร์

ฮอลเดน เทาริ – รัชทายาทลำดับหนึ่งแห่งนาวาร์

ราชินีมารายา – ราชินีแห่งโพโรเมีย

ไวเดานต์เทคาร์ส – รัชทายาทลำดับหนึ่งแห่งโพโรเมีย

การปกป้องบาลไกอัทและแนวป้องกันทำให้เกิดความสูญเสียอันใหญ่หลวง
ซึ่งรวมถึงชีวิตนายพลซอร์เรนเกลด้วย เราจำเป็นต้องปรับกลยุทธ์
นั่นคือการสร้างพันธมิตรกับไฟโรเมียล เพื่อประโยชน์สูงสุดของอาณาจักร
แม้จะเป็นการชั่วคราวก็ตาม

—จดหมายทีู่กุดค้นพบ โดย นายพลออกัสติน เมลเกร็น ถึงราชาเทาร์

บทนำ

เขาไปไหนกันแน่นะ ฉันเร่งฝีเท้าผ่านอุโมงค์ใต้จตุภาค พยายามตามเขา
ให้ทัน แต่ราตรีคือผืนเงาที่ลึกลับที่สุด และเซเดินก็กลมกลืนเป็นหนึ่งเดียว
กับความมืด หากไม่ใช่เพราะพันธะมังกรของเราที่ช่วยบอกตำแหน่งเขากับไฟเวท
ติดๆ ดับๆ ฉันคงไม่มีทางคิดว่าเขาพรางตัวอยู่ที่ไหนสักแห่งข้างหน้านั้นแน่

ความกลัวเข้าเกาะกุมฉันประหนึ่งมืออันเย็นเฉียบ ทำให้ก้าวอย่างเริ่ม
ไม่มั่นคง ช่วงเย็นเขาเอาแต่ก้มหน้าก้มตาเจิบๆ โดยมีโบติกับการรืกรคอย
เฝ้าระวัง ระหว่างที่เรารอฟังข่าวคราวของซอร์เฮอร์ ผู้ได้รับบาดเจ็บจาก
สงครามที่ทำให้เราเกือบเสียบาลไกอัทไป แต่ตอนนั้นฉันไม่รู้เลยว่าเซเดินกำลัง
ทำอะไรอยู่ ถ้ามีใครสังเกตเห็นวงแหวนสีแดงจางๆ รอบม่านตา เขาก็จะ
ถูกจับ - อาจถึงขั้นโดนประหารด้วยซ้ำ ตามตำราที่ฉันอ่านมา วงแหวน
จะเลือนหายไปในระยะนี้ แต่จนกว่ามันจะเลือนหาย มีเรื่องไหนสำคัญมากพอ

ให้เขายอมเสี่ยงที่จะถูกพบเห็นได้กัน

คำตอบเดียวที่ดูสมเหตุสมผลทำให้หลังฉันเย็นวาบ ซึ่งไม่ได้เป็นเพราะความหนาวเหน็บของระเบียงทางเดินหินที่แทรกซึมผ่านถุงเท้าเข้ามาด้วย ฉันไม่มีเวลาสวมบูตหรือแม้กระทั่งเสื้อเกราะหลังจากเสียงประตูปิดดังกริ๊กปลุกฉันจากการนอนหลับๆ ตื่นๆ

“ทั้งคู่ไม่ตอบหรอกนะ” อันดาร์นาเอย์ แล้วฉันก็กระซอกเปิดประตูมุ่งสู่สะพานที่ปิดมิดชิด จังหวะเดียวกับที่ประตูอีกฝั่งปิดเบาๆ นั่นเขาหรือเปล่าละ “สเกลยัง... โกรธเป็นพื้นเป็นไฟ ส่วนแตรนก็มีกลิ่นอายของโทษและความโศกเศร้า”

นั่นเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ จากเหตุผลทั้งหมดทั้งมวลซึ่งฉันยังไม่อนุญาตให้ตัวเองจมปลักลงไปในตอนนี้ แต่เรื่องนั้นก็น่าหนักใจอยู่อาการ

“เจ้าอยากให้ข้าเรียกเคียวร์หรือแตรนดท์?” เธอเกริ่นถาม

“ไม่ ทั้งสี่จำเป็นต้องพักผ่อน” เราจะต้องออกลาดตระเวนหาเวนินที่ยังหลงเหลือเมื่อรุ่งอรุณมาเยือนแน่นอน ฉันเดินข้ามสะพานที่กว้างขวางและหนาวเหน็บด้วยฝ่าเท้าที่ไม่มั่นคงขึ้นเรื่อยๆ แล้วก็ต้องผะเมื่อเห็นทิวทัศน์นอกหน้าต่าง ก่อนหน้านี้อากาศอุ่นขึ้นจนเกิดพายุฝนฟ้าคะนอง แต่ตอนนี้หิมะกลับตกหนัก บดบังหุบเขาที่แยกจตุภาคออกจากพื้นที่หลักของบาลโก๊ท ออกันบีปรัดแน่น แล้วคลื่นน้ำตาที่ไม่ยอมหยุดไหลระลอกใหม่ก็เริ่มทิ่มแทงดวงตาบวมเป่งจนเจ็บปวด

“หิมะเพิ่งเริ่มตกเมื่อชั่วโง่งที่แล้วนี่เอง” อันดาร์นาพูดอย่างอ่อนโยน อุณหภูมิลดลงเรื่อยๆ มาหลายชั่วโง่งแล้วตั้งแต่...อย่าเพิ่งคิดเรื่องนั้น ลมหายใจถัดมาลั่นระริก ฉันยัดมวลความรู้สึกที่จัดการไม่ได้ใส่กล่องกันไฟเป็นระเบียบในจินตนาการ แล้วซ่อนมันไว้ลึกๆ ในใจ

ฉันอาจช่วยชีวิตแม่ไว้ไม่ทัน แต่ฉันไม่มีวันยอมให้เซเดินถูกฆ่าแน่

“เจ้าโศกเศร้าได้นะ” อันดาร์นาเตือน ฉันดึงประตูจตุภาคผู้เยียวยาให้เปิดออก แล้วเดินเข้าไปในโถงทางเดินพลุกพล่าน ผู้บาดเจ็บในเครื่องแบบทุกสีเรียงรายอยู่ตามขอบอุโมงค์หิน เหล่าผู้เยียวยาต่างวิ่งเข้าออกห้องพยาบาล

“ถ้าแม้แต่จมปลักอยู่กับการสูญเสีย ฉันคงไม่มีเวลาทำอะไรแล้ว”

ฉันได้รับบทเรียนนั้นในช่วง 18 เดือนที่ผ่านมา ฉันผ่านกลุ่มนักเรียนทหารราบผู้เมามายอย่างเห็นได้ชัด เดินตัดสถานที่ที่กลายเป็นห้องพยาบาลเฉพาะกิจแล้วกวาดตามองหาเงาตะคุ่ม จตุภาคส่วนนี้ไม่เสียหายเลย แต่ก็ยังส่งกลิ่นกำมะถันกับขี้เถ้าอยู่ดี

“แม่เธอจะอยู่ในความทรงจำตลอดไป! แต่นายพลซอร์เรนเกลเปลวเพลิงแห่งบาลโกัท!” ปี 3 คนหนึ่งตะโกน แล้วท้องไส้ฉันก็บิดมวนกว่าเดิม ฉันผีนเดินต่อไปโดยไม่ตอบอะไร

ฉันเลี้ยงที่หัวมุมและเห็นความมืดปกคลุมผนังด้านขวาชั่วอึดใจ แล้วบันไดสู่ห้องสอบปากคำก็ปรากฏในสายตา ยามท่าทางวังวนสองคนยืนประจบทางเข้า สายเงาแทรกตัวลงบันไดไป

ให้ตายเถอะ ในเวลาปกติ ฉันคงชอบที่ตัวเองคิดถูก แต่ในสถานการณ์นี้ ฉันกลับหวังให้ตัวเองคิดผิด ฉันพยายามติดต่อเซเดินทางจิต ทว่าพบเพียงกำแพงโณนิคซ์หนาเตอะอันเย็นเยียบ

ฉันต้องฝายามพวกนี้ไปสินะ ถ้าเป็นมิราจะทำอย่างไร

“นางคงสังหารผู้หมวดของเจ้าไปแล้ว และคงมั่นใจในทางที่ตัวเองเลือกด้วย” อันดาร์นาตอบ “พี่สาวเจ้าเป็นผู้ชี้ประเภทลงมือก่อนถามทีหลังนะ”

“ไม่ได้ช่วยอะไรเลย” มือคำอันน้อยนิดที่ฉันกินเข้าไปจนเจียนจะพุ่งออกมา อันดาร์นาพูดถูก ถ้ามิรารู้ว่าเขาสูบล้างจากผืนดิน เธอจะฆ่าเซเดินในทุกกรณี ส่วนเรื่องความมั่นใจนะหรือ นั่นเป็นความคิดที่เข้าท่าอยู่นะ ฉันรวบรวมความทะนงตนทุกหยาดหยดที่รีดเค้นหรือไม่ก็เสแสร้งออกมาได้ยืดไหล่ตรง เชิดคาง ก่อนจะก้าวवादๆ ไปหายาม ในใจภาวนาให้ตนดูเยือกเย็นกว่าที่รู้สึก “ขอเข้าพบนักโทษ”

ชายสองคนมองหน้ากัน แล้วคนตัวสูงกว่าทางซ้ายมือก็กระแอม “เราได้รับคำสั่งจากเมลเกร็นไม่ให้ใครลงไปข้างล่าง”

“ช่วยบอกทีสิ” – ฉันเอียงคอแล้วกอดอกราวกับพมมีดสั้นทุกเล่มของตัวเองมาด้วย...หรืออย่างน้อยๆ ก็สวมรองเท้าอยู่ – “ถ้าชายผู้เป็นต้นเหตุที่ทำให้แม่คุณตายอยู่ห่างออกไปแค่หนึ่งช่วงบันได คุณจะทำอย่างไร”

ยามที่ตัวเตี้ยกว่าก้มหน้า เผยให้เห็นรอยแผลใต้หูข้างหนึ่ง

“คำสั่ง—” ยามที่ตัวสูงกว่าเริ่มพูดพลางชำเลื่องมอปลายผมเปียของฉัน
ที่หลุดลุ่ยตอนนอน

“เขาอยู่หลังประตูที่ล็อกอยู่” ฉันขัด “ฉันแค่ขอให้พวกคุณช่วยทำเป็น
มองไม่เห็นสักห้านาที ไม่ได้ขอกุญแจเสียหน่อย” ฉันจ้องกุญแจที่ห้อยอยู่
บนเข็มขัดเป็นนเลือดเขม็ง “ถ้าแม่ของคุณ สละชีวิตเพื่อความปลอดภัยของ
ทั้งอาณาจักร ฉันสัญญาเลยว่าจะแสดงความเอื้อเฟื้อแบบเดียวกัน”

ยามคนที่สูงกว่าหน้าซีด

“โกเวอร์สัน” คนตัวเตี้ยกว่ากระซิบ “เธอเป็นผู้ควบคุมสายฟ้านะ”

โกเวอร์สันทำเสียงฮึดฮัดแล้วกำหมัดข้างตัว “สิบนาที” เขาว่า
“ห้านาทีสำหรับแม่เธอ อีกห้านาทีสำหรับเธอ เรารู้ว่าวันนี้ใครช่วยชีวิตเราไว้”
เขาพยักพยิดไปทางบันได

แต่เขาไม่รู้ ไม่มีใครรู้เลยว่าเซเดินต้องเสียสละอะไรในการฆ่าปราชนีย์...
ไม่สิ ฆ่านายพลของพวกนั้น

“ขอบคุณ” ฉันเริ่มเดินลงบันไดด้วยขาที่สั่นระริก พยายามไม่สนใจ
กลิ่นดินชื้นแฉะฉุนกึกที่คอยบ่อนทำลายความสุขของฉัน “ไม่อยากเชื่อเลยว่า
เขาจะลงมาข้างล่างนี้จริง ๆ”

“เขาอาจจะมาหาข้อมูล” อันดาร์นาซี “ว่าไม่ได้หรอก เขาคงอยากรู้ว่า
ตัวเองเป็นอะไร” น้ำเสียงละห้อยของเธอทำเอาฉันตั้งตัวไม่ทันในหลายแง่มุม

“เขาไม่ได้เป็นเวไนรไร้จิตวิญญาณ เขายังเป็นเซเดินเหมือนเดิม
เป็นเซเดินของฉัน” ฉันพูดสวน ยึดเหนี่ยวสิ่งเดียวที่แน่ใจขณะเดินลงบันได
อย่างเงียบเชียบ

“เจ้าก็รู้ว่าการสูบล้างจากพื้นดินส่งผลอะไร” เธอเตือน

ฉันรู้หรือเปล่า รู้สิ แต่รับได้ไหม ไม่อย่างนั้นนอน “ถ้าเขาสูญเสีย
ตัวตนโดยสมบูรณ์ คืนนี้เขาคงสูบล้างฉันไปแล้ว เขาทำแบบนั้นได้ทุกเมื่อ
โดยเฉพาะตอนฉันหลับ แต่เขากลับคุ้มครองเราและเสียงโดนเปิดเผยตัวตน
ด้วยการนั่งเคียงข้างฉันตั้งหลายชั่วโมง เขาสูบล้างจากพื้นดินแค่ครั้งเดียว
ฉันแน่ใจว่าเราซ่อมแซมจุดที่จิตวิญญาณของเขา...แตกร้าวได้” ฉันยอมรับ
ความจริงได้เพียงแค่นั้น “ฉันรู้แล้วว่าแทรนด์คิดยังไง และแค่คิดจะทะเลาะกับ

พวกเธอทั้งคู่ก็เหนื่อยแล้ว ดังนั้นขอรีงละ เห็นแก่อมาริ ช่วยอยู่ข้างฉันเถอะ”

พันธะระหว่างเราทอประกายระยิบระยับ “ก็ได้”

“จริงหรือ” ฉันชะงักฝีเท้ากลางคันแล้ววางมือบนผนังเพื่อทรงตัว

“ตัวตนข้าเองก็ลึกลับพอๆ กับเขา แต่เจ้าก็ยังเชื่อใจข้า” เธอเอ่ย
“เจ้าไม่ต้องทะเลาะกับข้าอีกคนหรอก”

โอ๊ย ขอบคุณทวยเทพ คำพูดของเธอซึมซับเข้ามาถึงกระดูก แล้วฉันก็ก้มหน้าด้วยความโล่งอก ฉันไม่รู้ตัวเลยว่าอยากฟังคำนั้นขนาดไหนจนกระทั่งเธอพูดมันออกมา “ขอบคุณนะ และเธอก็มีสิทธิ์รู้เต็มที่ว่าตัวเองมาจากไหน แต่ฉันไม่สงสัยเลยว่าเธอเป็นใคร” ฉันเดินลงบันไดขั้นที่เหลือต่อด้วยฝีเท้ามั่นคง “เธอควรตัดสินใจเรื่องตามหาครอบครัวด้วยตัวเองนะ ฉันกังวลว่าเมลเกร็น--”

“ข้าเผาเวนิสในสมรภูมิมิมาแล้ว” เธอพรึงพรุดัตตบท

“ก็...จริง” ฉันขมวดคิ้วขณะเดินลงบันไดเย็นไปยังห้องซังสำหรับสอบปากคำ ฉันมัวแต่ตกใจกับรูปลักษณ์และเกล็ดที่เปลี่ยนไปของเธอจนลืมคิดเรื่องการเผาผู้ไข่มุนตร์ดำไปเลย เท่าที่ฉันรู้ เวนิสไม่เคยติดไฟแท่นเองก็ไม่ได้พูดอะไรเช่นกัน

“ข้าครุ่นคิดเรื่องนี้มาทั้งคืน เวทมนตร์ให้ความรู้สึกแตกต่างออกไปตอนที่ข้าเปลี่ยนสี บางทีการใช้พลังของข้าในตอนนั้นอาจเปลี่ยนเวนิสทำให้นางอ่อนกำลังลงจนไหม้ได้” อันดาร์นาพูดช้าลงเพื่อเน้นย้ำแต่ละคำ แต่ก็ยังเร็วอยู่ดี

“นั่นมันเปลี่ยน...ทุกอย่างได้เลยนะ” เสียงอู้อ้อยมาจากด้านล่าง ฉันจึงเร่งฝีเท้า “คุ้มค่ากับการสืบหาความจริงต่อไปอย่างยิ่ง” ฉันไม่ยอมเอาอันดาร์นาไปเสี่ยงด้วยการป่าวประกาศว่าเธออาจเป็นอาวุธใหม่ล่าสุดของเรา โดยเฉพาะเมื่อข่าวลือกำลังแพร่สะพัดว่าเราจะจับมือเป็นพันธมิตรกับโฟโรเมียลจะมีสิ่งใดแย่ไปกว่าการที่เหล่าผู้นำของเราทำให้อันดาร์นาตกอยู่ในอันตรายอีกเล่า นอกจากการที่เหล่าผู้นำหัวผืนทวีปพยายามจะทำแบบเดียวกัน

“นายจะขัดขึ้นแค่นี้ก็ตามใจ แต่ต่อต้านพลังที่ไหลเวียนอยู่ในกระแสเลือดเธอนี้แหละ” แจ็กเย้ย เสียงเขาดังชัดขึ้นตอนที่ฉันล้วยอีกไม่กี่ครั้ง

ก็จะถึง “มีเหตุผลที่เบื่อบนต้องการตัวเธอนักหนาอยู่ อยากได้คำแนะนำ
ฉันพี่น้องใหม่ละ ยอมก้มหัวและหาคุณอนคนอื่นซะ หากการควบคุมตัวเอง
อันเลื่องลือของนายสิ้นคลอนตอนอยู่กับเธอแม่เพียงนิดเดียว –”

“ฉันไม่มีวันทำแบบนั้น” เซเดินโต้ด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบอย่างน่ากลัว
หัวใจฉันเต้นเร็วขึ้นทวีคูณ ฉันชะงักฝีเท้าเมื่อถึงบันไดโค้งสุดท้ายพอดี
และซ่อนตัวให้พ้นสายตา แจ็กพูดถึงฉันอยู่

“แม่แต่นายก็กำหนดไม่ได้ว่าสิ่งไหนจะถูกพรากไปก่อน ไรอร์สัน”
แจ็กหัวเราะ “แต่จากประสบการณ์ส่วนตัว เราจะสูญเสียการควบคุมไปอย่าง
รวดเร็ว ลองดูสภาพตัวเองสิ เพิ่งสับสนล้มมาหมาดๆ และตอนนี้ก็ลงมาตามหา
วิธีรักษาอย่างสิ้นหวังแล้ว นายจะผลอสับสนล้ม หลังจากนั้น...เส้นผมสีเงินนั้น
ที่นายหลงรักหัวปักหัวปาก็จะกลายเป็นสีเทาเหมือนร่างกายส่วนที่เหลือ
แล้ววงแหวนกระจอกๆ ในดวงตาของผู้เริ่มต้นก็จะไม่คงอยู่แค่สองสามวัน –
แต่จะคงอยู่ถาวร”

“ไม่มีทาง” เซเดินค้านคำพูดทุกคำ

“นายจะจับเธอไปส่งด้วยตัวเองก็ได้” โซกระทบกันเสียงดัง “ไม่อย่างนั้น
นายก็ปล่อยฉันออกไป แล้วเราค่อยร่วมมือกัน ใครจะรู้ พวกเขอาจ
ไวชีวิตเธอเพื่อเป็นบ่วงล่อลวง นาย จนกว่านายจะแปรเปลี่ยนเป็นเอชึมและ
ลืมทุกอย่างเกี่ยวกับเธอก็ได้”

“ไปตายซะ”

ฉันกำหมัดทั้งสองข้าง แจ็กรู้ว่าเซเดินสับสนล้ม เขาจะบอกคนแรก
ที่สอปากคำเขา แล้วเซเดินก็จะถูกจับ ความคิดฉันหมุนตัวขณะที่ทั้งสอง
เริ่มโต้เถียงกันอยู่ไม่ไกล เสียงเบาลงท่ามกลางวังวนแห่งความคิด ทายเทพ
ทรงโปรด ฉันอาจเสียเซเดินไปเหมือนกับ –

ฉันทำไม่ได้ ฉันจะไม่ปล่อยให้เป็นแบบนั้น ฉันไม่ยอมเสียเขาไป
ไม่ยอมให้เขาสูญเสียตัวตนไปแน่

ความหวาดกลัวก่อตัวขึ้นในใจ แล้วฉันก็สลัดมันทิ้ง ไม่ยอมให้มัน
ได้หายใจหายใจหรือขยายขยาย สิ่งเดียวที่แข็งแกร่งกว่าพลังที่ตะกุกตะกักภายใน
คือความตั้งใจเด็ดเดี่ยวที่ทำให้หลังยึดตรง

เซเต็นเป็นของฉัน เขาคือหัวใจของฉัน จิตวิญญาณของฉัน ทุกสิ่งทุกอย่างของฉัน เขาสูบล้างจากพื้นดินเพื่อช่วยฉัน และฉันจะตอบแทนด้วยการพลิกแผ่นดินหาวิธีช่วยเขาให้ได้ แม้จะต้องต่อรองกับเทคารัสเพื่อเข้าถึงหนังสือทุกเล่มบนผืนทวีป หรือจับผู้ใช้มนตร์ดามาสอบปากคำที่ละคนก็ตาม ฉันต้องหาวิธีรักษาให้ได้

“เราต้องหาวิธีรักษาให้ได้” อันดาร์นาสัญญา “เราจะหาจากทรัพย์สินการไถ่ตัวทั้งหมดเป็นอันดับแรก แต่หากข้าคิดถูกว่าตัวเองบังเอิญเปลี่ยนเวเนนตนนั้นด้วยวิธีบางอย่างตอนเปลี่ยนสีเกล็ด มังกรตัวอื่นในเผ่าข้าก็ควรรู้วิธีการฝึกสิ่งนั้นจนเชี่ยวชาญ วิธีเปลี่ยนเขา และรักษาเขา”

ลมหายใจฉันสะดุดเมื่อนึกถึงความเป็นไปได้และราคาที่ต้องจ่าย “ถึงเธอจะคิดถูก ฉันก็จะไม่ใช่เธอ—”

“ข้าอยากตามหาครอบครัว เรารู้ว่าเหล่าผู้นำของเจ้าต้องสั่งให้ตามหาเผ่าข้าแน่นอน เมื่อตอนนี้นี้พวกเขารู้แล้วว่าข้าเป็นใคร เราก็มาทำตามแบบของเรา เพื่อวัตถุประสงค์ของเราทั้งคู่เถอะ” น้ำเสียงเธอเข้มขึ้น “เราจะทำทุกวิถีทางเพื่อหาวิธีรักษา”

เธอพูดถูก “ซึ่งทุกวิถีทางที่ว่าอาจต้องแหกกฎบ้าง”

“มังกรไม่อยู่ภายใต้กฎของมนุษย์” เธอแย้งด้วยน้ำเสียงที่ชวนให้นึกถึงแทร์น “และในฐานะคู่พันธะของข้ากับผู้ซึ่งมังกรของแทร์น ต่อไปนี้เจ้าเองก็ไม่อยู่ภายใต้กฎของมนุษย์เช่นกัน”

“วัยรุ่นหัวขบถ” ฉันเพิ่มพำ หัวครุ่นคิดแผนการมากมาย ซึ่งอาจได้ผลสักครั้งหนึ่ง ถึงฉันจะเป็นผู้ซึ่งของทั้งคู่ แต่อาชญากรรมบางอย่างก็มีโทษประหาร...ไม่ใช่แค่ฉัน แต่ยังรวมถึงผู้สมรู้ร่วมคิดที่ฉันไว้วางใจด้วย ฉันพยักหน้ากับตัวเองเป็นการยอมรับความเสี่ยง แต่ก็ยอมเฉพาะความเสี่ยงต่อตัวฉันเองเท่านั้น

“เจ้าจะต้องเก็บำความลับอีกครั้ง” อันดาร์นาเตือน

“เฉพาะความลับที่จะปกป้องเซเต็นเท่านั้น” ซึ่งตอนนี้คือการป้องกันไม่ให้แจ็กเปิดเผยบทสนทนานี้โดยไม่ฆ่าเขา เราจะโดนไล่ล่าจากการสังหารนักโทษเพียงหนึ่งเดียวที่มีไม่ได้

“เจ้าแน่ใจนะว่าไม่อยากให้ข้าเรียกเคียร์หรือเชรนดท์—”

“อย่านะ” ฉันเดินลงบันได นอกจากโบติและการ์ริกแล้ว มีเพียงคนเดียวที่ฉันไว้วางใจได้ว่าจะทำทุกอย่างเพื่อเซเต็น คนเดียวเท่านั้นผู้ล่วงรู้ความจริงทั้งหมดนี้ได้ “แต่บอกเกลนที่ว่าฉันต้องการตัวอิมโมเงิน”

ฉันจะไม่ยอมตายในวันนี้

ฉันจะช่วยเขา

— ภาคผนวกส่วนตัวของไวโอเล็ต ฮอร์สบูเก

ในหนังสือของเบรนนาน

บทที่หนึ่ง

สองสัปดาห์ต่อมา

ณ บินในเดือนมกราคมควรบรรจุเป็นข้อห้ามในประมวลกฎหมาย ฉันมองอะไรไม่เห็นเลยท่ามกลางพายุที่โหมกระหน่ำกับแวนที่ขึ้นฝ้าอยู่ตลอด เราบินฝ่าพายุหิมะคลั่งเหินภูเขาใกล้ๆ บาสโก๊ท ฉันจับปุ่มอานแน่นด้วยมือที่สวมถุงมือมิดชิด ใจนี้ภรรยานำให้เราไถลผ่านพื้นที่เลวร้ายที่สุดเสียที

“ถ้าฉันตายวันนี้คงจะยุ่งยากทีเดียว” ฉันพูดผ่านเส้นทางจิตที่เชื่อมต่อฉันกับแตรีนและอันดาร์นา “หรือว่าคุณกันไม่ให้ฉันเข้าประชุมกับสภาผู้นำช่วงบ่ายอยู่หรือเปล่า” ฉันรอนานเกินหนึ่งสัปดาห์กว่าจะได้รับคำเชิญจากองคมนตรี ซึ่งแท้จริงแล้วก็คือคำสั่งนั้นแหละ แต่ก็เข้าใจสาเหตุที่ล่าช้าขนาดนี้ได้ เพราะการเจรจาในวิทยาลัยอย่างช้าวันที่สี่แล้ว มันคือการเจรจา

เพื่อสันติภาพที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน โปโรเมียลประกาศอย่างเป็นทางการว่าจะถอนตัวหากยังตกลงกันไม่ได้ในวันที่เจ็ด และสถานการณ์ก็ไม่สู้ดีนักฉันจึงได้แต่หวังว่าพวกเขาจะอารมณ์ดีตอนที่ฉันไปถึง

“อยากไปทันประชุมหรือ ครั้งนี้ก็อย่าเร่งล่ะ” แทร่นสวน

“ขอบอกเป็นครั้งสุดท้าย ฉันไม่ได้เร่งเสียหน่อย” ฉันเถียง
“แค่กระโดดลงไปช่วยซอร์เฮอร์—”

“ไม่ต้องมาช่วยเตือนข้า”

“เจ้าจะกีดกันไม่ให้ข้าลาดตระเวนเรื่อย ๆ ไม่ได้” อันดาร์นาที่อยู่ในความคุ้มครองของหุบเขามังกรอันอบอุ่นเอ๋ยแทรก

“ที่นี่ไม่ปลอดภัย” แทร่นเตือนเป็นร้อยครั้งได้แล้ว “สภาพอากาศก็เรื่องหนึ่ง แล้วเรากำลังตามล่าผู้ใช้มนตร์ดำอยู่ ไม่ได้บินเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ”

“เธอไม่ควรบินในสภาพอากาศแบบนี้” ฉันเห็นด้วยขณะมองหาวิแวรติดกับอาออรอม ทว่ากลับเห็นเพียงกำแพงสีขาว ออกบิรด์แน่นท่ามกลางทัศนวิสัยที่ย่ำแย่ขนาดนี้ เราจะมองเห็นภูมิประเทศหรือเพื่อนร่วมหมู่ได้อย่างไร ยังไม่ต้องพูดถึงการมองหาผู้ใช้มนตร์ดำที่อยู่ต่ำลงไปหลายร้อยฟุตด้วยซ้ำ ฉันนึกไม่ออกเลยว่ามีพายุระลอกไหนรุนแรงไปกว่าพายุที่ถล่มวิทยาลัยการทหารตลอดสองสัปดาห์ที่ผ่านมา แต่ครั้งนี้ไม่มี—

แม้ ความโศกเศร้าที่มึนงงใจ แล้วฉันก็เงยหน้าขึ้นรับหิมะที่กักโหนกแก้มจนด้านชา เบี่ยงเบนความสนใจไปที่อื่นเพื่อหายใจต่อไป ใช้ชีวิตต่อไป ไว้ค่อยเศร้าโศกเสียใจภายหลัง ฉันทำแบบนั้นเสมอ

“แค่ลาดตระเวนสั้น ๆ เท่านั้นเองนี่” อันดาร์นาโอดครวญ กระซอกฉันออกจากห้วงความคิด “ข้าต้องฝึกฝน ใครจะรู้ว่าเราจะต้องเผชิญกับสภาพอากาศแบบไหนระหว่างเสาะหามังกรเผ่าข้า”

“การลาดตระเวนสั้น ๆ” ที่ว่านั้นอันตรายเป็นตาย แล้วฉันก็ไม่ได้มองหาเหตุผลที่จะทดสอบทฤษฎีเปลวไฟของอันดาร์นาอยู่ด้วย ผู้ใช้มนตร์ดำมีพลังจำกัดเมื่ออยู่หลังแนวป้องกันก็จริง แต่พวกเขายังคงเป็นนักสู้ฝีมือฉกาจพวกที่ไม่ได้หนีไปหลังสงครามสิ้นสุดแอบซุ่มโจมตีจนมีรายชื่อผู้เสียชีวิต

เพิ่มขึ้นมากมาย โดยเฉพาะฝูงบินที่ 1 ฝูงบินที่ 3 และหมวดกรงเล็บของเรา

“ถ้าฉันก็ฝึกกระจายเวทมนตร์ไปทั่วร่างกายให้เท่าๆ กันเพื่อรักษา
ปลายรยางค์ให้อบอุ่นขณะบินซะ เพราะปีกเจ้ารับน้ำหนักน้ำแข็งสะสมแบบนี้
ไม่ไหวหรอก” แทร็นคำรามผ่านหิมะโปรยปราย

“ปีกเจ้ารับน้ำหนักน้ำแข็งสะสมแบบนี้ไม่ไหวหรอก” อันดาร์นา
ล้อเลียนเขาโต้แย้ง “แต่ปีกเจ้ากลับรับน้ำหนักอึดตายของตัวเองได้อย่าง
น่าอัศจรรย์”

“ไปหาแกะและปล่อยให้พวกผู้ใหญ่ทำงานเถอะ” กล้ามเนื้อแทร็น
ได้ร่างฉันทขยับเล็กน้อยในรูปแบบที่คุ้นเคย แล้วฉันก็นำตัวไปข้างหน้าเท่าที่จะ
ทำได้บนลานเพื่อเตรียมบินดัง

ท้องไส้พุ่งพรวดขึ้นมาในลำคอขณะที่เขาหุบปีกฉับ แล้วเราก็บินดัง
แหวกพายุ ลมแรงกระซกซู่ดลสำหรับบินช่วงฤดูหนาว และสายรัดอาน
ที่ทำจากหนังก็จิกต้นขาที่เย็นจนแข็ง ฉันสวดภาวนาต่อซีห์นัลขอให้ไม่มี
ยอดเขาอยู่เบื้องล่าง

แทร็นบินในแนวราบ แล้วท้องไส้ฉันก็กลับเข้าที่ ฉันดันแวนกันลม
ไปคาดหน้าผาก กะพริบตาถี่ๆ ก่อนจะมองด้านขวา พายุอ่อนกำลังตามระดับ
ความสูงที่ลดลง ทำให้ทัศนวิสัยดีขึ้นจนมองเห็นแนวสันเขาตะปุ่มตะป่ำ
เหนือทุ่งบินพอดิ

“ดูราบรื่นดีนะ” น้ำตาเริ่มขึ้น ลมกับหิมะที่เหมือนกระสุนน้ำแข็งจี้ว
มากกว่าเกล็ดหิมะปะทะดวงตาฉัน ฉันเซ็ดเลนส์ด้วยปลายงู่มือหนึ่งกลับ
ก่อนจะสวมแว่นตามเดิม

“เห็นด้วย เพียร์กับครุทรายงานแบบเดียวกันเมื่อไหร่ ภารกิจ
ประจำวันนี่ก็เป็นอันเสร็จสิ้น” เขาพูดงม้งา

“ทำไมทำเสียงเหมือนกับว่าการลาดตระเวนโดยไม่เจตคุตรูมาสามวันติด
เป็นเรื่องไม่ตายนั่นแหละ” บางทีเราอาจจับเวนิสมาจากนครทุกตนแล้ว
ก็ได้ นักเรียนทหารกับผู้หมวดสังหารเวนิรรอบบาสโกัทไปแล้ว 31 ตน
ส่วนอาจารย์ก็ไปกวาดล้างบริเวณอื่นในแคว้น และจำนวนเวนิคงจะเพิ่มเป็น
32 ตน หากมีใครสงสัยว่ามีเวนิตนหนึ่งแฝงตัวอยู่ในหมู่พวกเรา – แม้ว่า

เขาคอนนั้นจะฆ่าเวนิสไปถึง 17 ตนก็ตาม

“ข้าไม่สบายใจกับความเจ็บ -” สายลมเหนือศีรษะพัดวูบพร้อมกับเสียงดังหึบ แทร็นเงยหน้าขึ้นทันใด ฉันเหวี่ยงหน้าตามทันที

อ๊ะ ไม่นะ

ไม่ใช่ลม แต่เป็นปีกต่างหาก

กรงเล็บอาอธรอมบดบังทัศนวิสัย แล้วหัวใจฉันก็หยุดเต้นด้วยความตื่นตระหนก เขากำลังร่วงจากพายุมาหับเรา

“แทร็น!” ฉันตะโกน แต่เขาหมุนตัวไปทางซ้ายก่อนแล้วเพื่อเหวี่ยงตัวออกนอกเส้นทาง

โลกติลังกา ท้องฟ้ากับพื้นดินกลับหัวสองตลบชวนให้คลื่นไส้ ก่อนที่แทร็นจะกางปีกกะทันหัน การเคลื่อนไหวนั้นกะเทาะน้ำแข็งหนาหนึ่งนิ้ว ตลอดสันปีกด้านหน้าให้ร่วงลงปาด้านล่าง

ฉันสูดหายใจเข้าเต็มปอดแม้จะสิ้นระริก แทร็นตีปีกสุดแรงเพื่อบินขึ้น 100 ฟุตในเวลาไม่กี่วินาที ก่อนจะพุ่งตรงเข้าหามังกรสีน้ำตาลหางดาบคู่พันระริดดิค

โทสะจุดไฟให้ลูกหัวมปอด มวลอารมณ์ของแทร็นทะลักเข้ามาชั่วอึดใจ ก่อนที่ฉันจะสร้างกำแพงจิตขึ้นเพื่อบรรเทากระแสอารมณ์ที่รุนแรงที่สุดให้เบาบางลง

“หยุดนะ!” ฉันตะโกนลูลมขณะที่เราบินเข้าหาอาอธรอมจากทางซ้าย แต่แทร็นก็ทำตามใจตัวเองเหมือนทุกที เขาใช้ชากรรไกรรับอากาศเต็มแรงเฉียดศีรษะอาอธรอมไปเพียงไม่กี่นิ้ว “เห็นๆ กันอยู่ว่าเป็นอุบัติเหตุ!” อุบัติเหตุที่มักจะหลีกเลี่ยงได้ด้วยการสื่อสาร

ตอนที่แทร็นเตือนอีกครั้ง มังกรสีน้ำตาลหางดาบที่ตัวเล็กกว่าก็ร้องจ๊าก แล้วอาอธรอมก็เปิดลำคอแสดงท่าทางยอมจำนน

ริดดิคมองฉันฝ่าหิมะหนาและขมูมือขึ้นอย่างเหลืออด ฉันไม่แน่ใจว่าเขาเห็นฉันยกไหล่ขอโทษไหม จากนั้นอาอธรอมก็บินผละจากไป มุ่งหน้าสู่ทุ่งบินทางทิศใต้

เดาว่าเพียร์กับบริงรายงานกลับมาแล้ว

“จำเป็นต้องทำถึงขนาดนั้นเลยหรือ” ฉันลดกำแพงลง แล้วพันธะของ แทร่กับอันดาร์นาก็หลั่งไหลเข้ามาเติมที่อีกครั้ง ทว่าเส้นทางจิตระยิบระยับ ที่เชื่อมต่อกับเซเดินยังคงถูกปิดกั้น มัวหม่นจนเหลือเพียงเงาตะคุ่มต่างจาก ปกติ การสูญเสียพันธะที่คงอยู่ตลอดเวลานั้นแย่มาก แต่เขายังไม่ไวใจตัวเอง – หรือตัวตนใหม่ที่เขาคิดว่ากำลังจะเป็น – ให้เปิดการเชื่อมโยงนี้

“จำเป็น” แทร่ตอบสั้นๆ ราวกับไม่จำเป็นต้องอธิบายเพิ่มเติม

“คุณตัวใหญ่กว่าเขาเกือบสองเท่า แล้วมันก็เป็นอุบัติเหตุซัดๆ” ฉันพูดซ้ำขณะที่เรลดระดับลงสู่ทุ่งบินอย่างรวดเร็ว นักเรียนทหารปี 2 และปี 3 ที่ออกลาดตระเวนไม่ขาดเหยียบย่ำหิมะที่ปกคลุมหุบเขาทรงกล่ง จนกลายเป็นทางคลุกโคลน

“มันคือความเลินเล่อต่างหาก มังกรวัย 22 ปี ควรรู้ดีกว่าที่จะตัด การสื่อสารจากฝูงเพียงเพราะเถียงกับผู้ที่อยู่” แทร่หนี้อัด โทสะของเขา เบาบางลงเหลือเพียงความกรุ่นโกรธ อาออรอมร่อนลงจอดข้างเพียร์ก มังกรสีเขียวหางมิดของริ

กรงเล็บของแทร่กระแทกพื้นที่ถูกแช่แข็งทางฝั่งซ้ายของอาออรอม การลงจอดกะทันหันทำให้กระดูกทุกชิ้นในร่างฉันสั่นสะเทือนเหมือนนระลัง ความเจ็บปวดปะทุตามแนวสันหลัง ก้นกรับแรงกระแทกส่วนใหญ่ ฉันกำหนดลมหายใจเพื่อสะกดกลั่นความเจ็บปวดที่หนักหนาที่สุด จากนั้น ก็ยอมรับความเจ็บปวดส่วนที่เหลือแล้วไปต่อ “ช่างสง่างามเสียจริง” ฉันดัน แวนกันลมไปคาดหน้าผาก

“ครึ่งหน้าเจ้าบินเองก็แล้วกัน” เขาสะบัดร่างเหมือนสุนัขตัวเปียกซก แล้วฉันก็ยกมือทั้งสองข้างขึ้นป้องใบหน้าจากน้ำแข็งและหิมะที่ปลิวว่อน ออกจากเกล็ด

ฉันดึงสายรัดอานที่ทำจากหนังตอนที่เขาหยุดนิ่ง ทว่าหัวคาตกลับ ติดตะเข็บอันขรุขระและห่วยแตกที่ฉันเย็บซ่อมเองหลังสงคราม แล้วด้าย จุดหนึ่งก็ขาด “ให้ตายเถอะ มันคงไม่พังแบบนี้ถ้าคุณยอมให้เซเดินซ่อม” ฉันพยายามดันตัวออกจากอานโดยไม่สนใจข้อต่อที่ยึดติดเพราะความหนาว ซึ่งรื้อประทุอย่างปวดระบม ฉันเดินผ่านน้ำแข็งที่เกาะอยู่ตามหนาม

และเกล็ด ซึ่งฉันคุ้นเคยดีพอๆ กับมือตัวเอง

“เจ้าแห่งความมืดไม่ได้ตัดสายรัดแต่แรกเสียหน่อย” แทร้นตอบ

“อย่าเรียกเขาแบบนี้” ฉันเข่าอ่อน จึงเหวี่ยงแขนออกเพื่อทรงตัว
ในเงื้อมมือแข่งข้อต่อตอนมาถึงไหล่ของแทร้น หลังจากนั่งอานมาหนึ่งชั่วโมง
ในอุณหภูมิต่ำแบบนี้ เข่าที่ปวดระบมก็ไม่ใช่ปัญหาอีกต่อไป แต่ตอนนี้ยังหมุน
สะโพกได้ก็โชคดีแล้ว

“ยอมรับความจริงเถอะ” แทร้นเน้นคำพูดทุกคำซึ่งเป็นความจริง
อันโหดร้าย ฉันเดินหลบแผ่นน้ำแข็งและเตรียมลงจากหลัง “เขาสูญเสีย
จิตวิญญาณไปแล้ว”

“พูดเกินจริงไปหน่อยนะ” ฉันจะไม่ทะเลาะเรื่องนี้อีก “ดวงตาเขา
ก็กลับมาเป็นเหมือนเดิมแล้ว—”

“เขาจะเสพติดพลังนั้น เจ้าก็รู้ ไม่งั้นคงไม่แก้มือกลับตอนกลางคืน
หรอก” เขาหมุนคอแบบที่ชวนให้นึกถึงงู ก่อนจะจ้องฉันเข้มงวดด้วยดวงตา
สีทอง

“ฉันนอนหลับจริง ๆ เถอะ” นั่นไม่ใช่ความจริงเสียทีเดียว แต่ถึงเวลา
เปลี่ยนเรื่องแล้ว “นี่คุณให้ฉันซ่อมอานเป็นการลงโทษใช่ไหม” บันท้ายฉัน
ร้องประท้วงทุกเกล็ดบนขาของแทร้นขณะไถลตัวลงมา จากนั้นเขาก็แตะหิมะ
หนาหนึ่งฟุตที่เพิ่งตกหามา “หรือคุณไม่ไว้ใจให้เขาเดินจัดการอุปกรณ์ฉัน
อีกต่อไปแล้ว”

“ใช่” แทร้นยกศีรษะออกห่าง ก่อนจะพ่นเปลวไฟทรงพลังไปตามปีก
เพื่อละลายน้ำแข็งที่เหลือ แล้วฉันก็ขยับตัวหนีกลิ่นความร้อนที่พุ่งมาลวกผิว
ช่างต่างจากอุณหภูมิร่างกายราวฟ้ากับเหว

“แทร้น...” ฉันคิดคำพูดก่อนจะเงยหน้ามองเขา “ฉันต้องรู้ว่าคุณ
อยู่ฝั่งไหนก่อนการประชุมนี้ ไม่ว่าพวกอิมพีเรียลจะเห็นด้วยหรือไม่ ฉันก็
ทำอะไรไม่ได้เลยถ้าไม่มีคุณ”

“หรืออีกนัยหนึ่ง เจ้าสงสัยว่าข้าจะสนับสนุนแผนการรณหาที่ตาย
มากมายเหลือคณานับของเจ้า เพื่อรักษาผู้ที่เกินเยียวยาหรือเปล่าถูกต้องไหม”
เขาหันมาหาฉันอีกครั้ง

ความตึงเครียดแล่นมาตามพันธะระหว่างอันดาร์นา

“เขาไม่ได้” – ฉันทหยุดเถียง เพราะเนื้อหาที่เหลือก็ฟังขึ้นอยู่ “โดยรวมๆ ก็ใช้”

เขาน้ำดื่มฟ้าเสียงต่ำในอก “ข้ายอมออกบินแม้ไม่ได้อบอุ่นร่างกายให้พร้อมสำหรับน้ำหนักและระยะทางที่เพิ่มขึ้น แค่นี้ยังไม่รู้คำตอบอีกหรือ”

เขาพูดถึงอันดาร์นาอยู่ ความโล่งอกทำให้ฉันทพ่นลมหายใจออกทางปากเร็วๆ “ขอบคุณ”

ไอน้ำม้วนตัวเป็นควันพวยพุ่งจากรูจมูก “แต่อย่าเข้าใจผิดคิดว่าข้าสนับสนุนเจ้า คู่ครองข้า และอันดาร์นาอยู่ไม่ขาดเพราะเชื่อมั่นในตัวเขาเสีย” แทร็นงยหน้าเป็นการจบบทสนทนา

“เข้าใจแล้ว” พอคุยกันจบ ฉันทก็เดินตามเส้นทางที่ถูกเหยียบย่ำไปหา ริกกับควินน์ที่ยืนรออยู่ ริดดิทิกเว้นระยะห่างจากแทร็นเป็นวงกว้าง และเขาก็ทำแบบเดียวกับฉันทางขวา นิ้วที่แทบจะไร้ความรู้สึกได้ถูมือเกาะกระดุมข้างสูดสำหรับบินช่วงฤดูหนาวสามเม็ดอย่างพลุกพล่าน แล้วผ่านขนสัตว์ก็หล่นจากจมูกกับปากเมื่อเดินไปสมทบกับทั้งคู่ “ฝั่งพวกเธอราบรื่นดีไหม”

ริกกับควินน์ดูหนาว แต่ไม่ได้รับบาดเจ็บ ขอขอบคุณห่วยเทพ

“ยังคง...ราบรื่นจนน่ากลัว เราไม่เจอสิ่งที่น่ากังวลเลย หลุมเผาไวเวิร์นก็มีแต่ขี้เถ้ากับกระดูก” ริหยับก้อนหิมะออกจากขอบสูด ก่อนจะสวมสูดคลุมผมเปียสีดำยาวประป่าตามเดิม

“เรามองอะไรไม่เห็นเลยในช่วงสปีนาที่ที่ผ่านมา จบนะ” ริดดิทิกยกมือที่สวมถุงมือขึ้นสาธิตผม เกล็ดหิมะหล่นจากแก้มสีน้ำตาลโดยไม่ละลาย

“อย่างน้อยนายก็เป็นผู้ควบคุมน้ำแข็งนะ” ฉันทผายมือไปยังไบหน้าไว้เกล็ดหิมะอย่างหมั่นไส้

ควินน์รวบรวมหยิกสปีลอนด์เป็นมวอลวกๆ “เธอใช้พลังช่วยอบอุ่นร่างกายได้เหมือนกัน”

“ฉันไม่เสี่ยงหรอกถ้ามองไม่เห็นว่าจะเผลอพาดโดนอะไรเข้าหรือเปล่านะ” โดยเฉพาะเมื่อฉันเสียลูกแก้วสะสมพลังเพียงลูกเดียวไปแล้วในช่วงสงคราม ฉันทปรายตามองริดดิทิก มังกรหมวดทางฝูงบินเดียวกับเราที่เรียงแถวอยู่

ด้านหลังเขาออกบินลาดตระเวนต่อ “ว่าแต่นายกับอาออทรมเถียงอะไรกันหรือ”

“ขอโทษด้วยนะ” รีดดิทชะงัก ก่อนจะลดเสียงลง “เขาอยากกลับบ้าน - กลับอะรีเซียะ บอกว่าเราเสาะหาสายพันธุ์ที่เจ็ดจากที่นั่นก็ได้”

ริพชักหน้า แล้วควินก็เฝ้มปากแน่น

“อืม ฉันเข้าใจ” ฉันเอ่ย - ผู่งเรารู้สึกแบบเดียวกัน ที่นี้ไม่ค่อยต้อนรับเรา ความสามัคคีระหว่างผู้ซึ่งมั่งกรแห่งนาวาร์กับอะรีเซียขาดสะบั้นภายในไม่กี่ชั่วโมงหลังสงครามสิ้นสุด “แต่เงื่อนไขเดียวในการสร้างพันธมิตรที่จะช่วยเหลือพลเรือนชาวโพโรเมียลได้คือเราต้องอยู่ที่นี้ อย่างน้อยก็ในตอนนี้”

นอกจากนี้ เซเด็นก็ยินกรานให้เราอยู่ที่นี้

“เขาอยู่ที่นี้เพราะแนวป้องกันของนาวาร์ปกป้องเจ้าจากเขา” แทร็นพ่นไฟอีกระลอกใส่ปีกซ้ายเมื่อฉันเมินเขา จากนั้นก็ย่อตัวและพุ่งทะยานขึ้นฟ้าไปกับมังกรตัวอื่น

เราเดินออกจากอุโมงค์ที่ทอดตัวได้แนวล้นเขาซึ่งคั่นกลางระหว่างลานกับสนามฝึกเข้ามาในลานที่แทบจะร้างผู้คน เบื้องหน้าคือภาพหิมะซึ่งปกคลุมปีกตึกหอพักไปจนถึงตึกโดมศูนย์กลางที่เชื่อมส่วนต่างๆ ของจตุภาคและตึกทุกหลัง เว้นแต่เพียงขอบหลังคาที่ค้ำได้สุดของปีกตึกวิชาการฝั่งซ้ายตรงหน้า เพราะไฟของมาเลกกาลังลุกโชนอยู่บนหอคอยที่สูงที่สุด กลิ่นกินข้าวของผู้วายชนม์ตามพระประสงค์ของพระองค์

เทพแห่งความตายอาจสาปแช่งที่ฉันเก็บบันทึกส่วนตัวของแม่ไว้ แต่ก็ได้ใช้ว่าฉันไม่ได้เตรียมไปต่อปากต่อคำกับพระองค์เมื่อเราได้พบกัน

“รายงานมา” ออรา ไบน์เฮเวน ผู้อยู่บนยกพื้นทางซ้ายสั่ง เธอยืนอยู่กับยูวาน เฟเบอร์ - ชายหน้ามูดร่างเตี้ยล่ำ หัวหน้าฝูงบินที่ 4 แห่งนาวาร์ที่เหลือสมาชิกเพียงน้อยนิด

“ไอ้ะ ดิฉันที่พวกเธอทุกคนกลับมาโดยสวัสดิภาพ” ยูวานพูดด้วยน้ำเสียงประชดประชันขณะกอดอก หิมะตกลงบนไหล่กว้างของเขา “เราเป็นห่วงกันมากเลย”

“ตอนเราจากไป ไอ้ห่านี่เพิ่งขึ้นเป็นหัวหน้าหมู่ในหมวดกรงเล็บเอง”

ริดดิคพิมพ์

“เข้านี้ไม่มีความคืบหน้าอะไร” ริแอนนอนตอบ แล้วออราก็พยักหน้าแต่ไม่ยอมลดตัวลงมาพูดด้วย “มีข่าวคราวจากแนวหน้าบ้างไหม”

ห้องใต้ดินขุดเป็นปม การไม่ได้รับข้อมูลข้างทรمانเหลือเกิน

“ฉันไม่มีข่าวที่อยากแบ่งปันกับกลุ่มทหารหนีทัพหรอกนะ” ออราตอบ
ไอ้ย ช่างหัวเธอสิ

“กลุ่มทหารหนีทัพที่คุ้มหัวพวกเธอไว้นะสิ!” ควินน์ชูนิ้วกลางใส่เธอขณะที่เราเดินผ่าน รองเท้าบูตเหยียบย่างกรวดใต้หิมะ “ผู้ชี้แห่งนาวาร์ ผู้ชี้แห่งอะรีเซีย...เราทำงานกันแบบนี้ไม่ได้นะ” เธอพูดเสียงเบากับคนในกลุ่ม “ถ้าพวกนั้นไม่ยอมรับแม้แต่เรา พวกผู้ซบก็อย่าหวัง”

ฉันพยักหน้าเห็นด้วย มิราจัดการปัญหานั้นอยู่ – แต่ก็เชื่อว่าเหล่าผู้นำจะล่วงรู้หรืออนุญาตให้ใช้สิ่งที่เธอค้นพบ แม้ว่ามันจะช่วยให้การเจรจาสำเร็จลุล่วงก็ตาม ไอ้พวกเวรจอมอวดดีเอ๊ย

“เดเวลากับเคโอรีใกล้จะกลับมาแล้ว พวกเขาจะจัดสายบังคับบัญชาทันทีที่เราขงศ์ลงนามในสนธิสัญญา ซึ่งเราหวังว่าจะได้รับการยกเว้นโทษเรื่องที่เรายกตัวออกมา” ริเอียงคอ อิมโมเงินเดินออกจากตึกโดมตรงหน้า ผมสับสนพูดผ่านโหนกแก้มขณะลงบันไดหิน “คาร์ดูโล เธอโดดลาดตระเวนนะ”

“ร้อยตรีทาวีสมอบหมายให้ฉันไปที่อื่น” อิมโมเงินอธิบายอย่างจะฉานขณะเดินมาหาเรา สายตาดำดมองฉัน “ซอร์เรนเกล ขอคุยด้วยหน่อย”

ฉันพยักหน้า เธอเพิ่งไปเฝ้าเซเด็นมา

“พຼ່งนี้เธอต้องมาด้วย” ริกับเพื่อนอีกสองคนเดินผ่านอิมโมเงินก่อนที่เธอจะหยุดกลางบันไดแล้วเหลียวมองกลับมา ขณะที่คนอื่นเดินเข้าไปข้างใน “เดี๋ยวก่อนนะ มิรามีกำหนดกลับมาวันนี้หรือเปล่า”

“พຼ່งนี้ต่างหาก” ความกังวลผูกเป็นปมและกระตุกในลำคอประหนึ่งโขนาดจิว การวางแผนก็เรื่องหนึ่ง แต่การลงมือทำนั้นเป็นอีกเรื่องเลย โดยเฉพาะเมื่อผลที่ตามมาอาจทำให้ผู้คนที่ฉันรักต้องกลายเป็นกบฏ...อีกครั้ง

“ทุกวิถีทาง” อันดาร์นาเตือน

“ทุกวิถีทาง” ฉันทวนราวกับเป็นคติประจำใจแล้วยึดให้เคร่ง

“ดี” ริคลี่ยิ้มช้าๆ “ถ้าเธอเสร็จธุระแล้ว เรารออยู่ที่ห้องพยาบาลนะ”
เธอรับปาก ก่อนจะเดินขึ้นบันไดชั้นที่เหลือไปยังตึกโดม

“เธอบอกพวกปี 2 ด้วยหรือว่ามีเราทำอะไรอยู่” อิมโมเงินกระซิบ
ด้วยน้ำเสียงกล่าวหา

“เฉพาะผู้ซึ่งมันกระนะ” ฉันโต้เสียงเบาพอกัน “ถ้าเราถูกจับก็แคโดน
ข้อหาบกฏ แต่ถ้าพวกผู้ซบกริฟฟอนถูกจับล่ะก็—”

“จะเกิดสงคราม” อิมโมเงินตอบประโยคจนจบ

“ริดติก นี่นายแซ่แข็งปิดตายประตูหรือ” ริที่อยู่บันไดชั้นบนสุดตะโกน
เธอกระซอกมือจับประตูตึกโดมด้วยแรงทั้งหมดที่มี ก่อนจะสาวเท้าเข้าประตู
บานซ้ายแทน “กลับมาซ่อมเดี๋ยวนี้!”

“นั่นสินะ การบอกพวกเขาเป็นการตัดสินใจที่ดีจริงๆ” อิมโมเงิน
งูส่นจมูก ริดติกที่อยู่ตึกโดมหัวเราะร่วน “พวกเธอสี่คนมันตัวป่วนซัดๆ
ถ้าเราทำสำเร็จโดยไม่ถูกประหารนี่คือปาฏิหาริย์เลยนะ”

“เธอไม่ต้องช่วยก็ได้” ฉันจ้องตาเธอเขม็งแบบที่ไม่เคยคิดจะทำ
เมื่อ 18 เดือนก่อน “ยังไงฉันก็จะทำ ไม่ว่าเธอจะช่วยหรือไม่ก็ตาม”

“พูดจาดุเดือดดีนี่” เธอขมุกขมุกปากข้างหนึ่ง “ใจเย็นนะ トラบไตที่มีรา
มีแผน ฉันก็เอาด้วยอยู่แล้ว”

“มิราลัมเหลวไม่เป็นหรอก”

“ก็พอจะเห็นอยู่” หิมะปะทะใบหน้าเรา แววดตาของอิมโมเงิน
แข็งกร้าวขึ้น “แต่ได้โปรดบอกที่ว่าเธอไม่ได้เล่าทุกเรื่องให้สี่สหายวายปวง
ก๊วนเธอฟังว่าทำไมเราถึงทำแบบนี้”

“ไม่อยู่แล้ว” ฉันยัดถุงมือใส่กระเป๋ “เขายังหัวเสียที่ฉันให้เธอแบกรับ
ภาระ เพราะความลับนั้นอยู่เลย”

“ถ้าฉันเขาก็ควรหยุดทำอะไรโง่ๆ ให้เราคอยตามเก็บกวาดได้แล้ว”
เธอถ่มมือท่ามกลางความหนาว ก่อนจะเดินขึ้นบันไดตามมา “ฟังนะ ฉันจำเป็นต้อง
คุยกับเธอตามลำพัง เพราะการริก โบดิ กับฉันคุยกัน—”

“โดยไม่มีฉันหรือ” หลังฉันแข็งเกร็ง

“เรื่องเธอ” เธอขยายความอย่างไม่ลืมนึก

“ยังดีเข้าไปใหญ่” ฉันเอื้อมมือไปหาประตู

“เราตัดสินใจแล้วว่าเธอต้องทบทวนเรื่องการเปลี่ยนที่นอน”

ฉันกระซิบมือจับประตูและใคร่ครวญว่าจะปิดใส่หน้าเธอดีไหม “ส่วนฉันก็ตัดสินใจแล้วว่าพวกเธอทุกคนต้องใส่หัวไปให้พ้น ฉันจะไม่หนีจากเขา แม้จะเป็นตอนที่เขาสูญเสียการควบคุมก็ตาม เขาไม่มีวันทำร้ายฉัน เขาไม่มีวันทำแบบนั้นแน่”

“ฉันบอกพวกนั้นไปว่าเธอจะพูดแบบนี้แหละ แต่อย่าแปลกใจเลย ถ้าพวกเขาคอยย้ำอยู่เรื่อย ๆ ดีใจที่ได้รู้ล่ะว่าเธอยังพอคาดเดาได้บ้าง ไม่เหมือนโรออร์สัน”

“เขานี้เขาเป็นยังไงบ้าง” ความร้อนแผ่สู่ใบหน้าขณะที่เราเดินเข้าสู่ตึกโดมร้างผู้คน แล้วฉันก็ถอดชุด ปีกตึกวิชาการอาจถูกทิ้งร้างเมื่อไม่มีการเรียนการสอน การเข้าแถว หรือการจัดระเบียบทั้งหลาย แต่พื้นที่ส่วนกลางกับโรงรวมพลมีนักเรียนทหารผู้กระวนกระวาย วิดกกังวล และเคื่องคว้างอยู่แน่นขนัด พวกเขາหวังว่าจะรอดชีวิตในการลาดตระเวนครั้งถัดไป และพร้อมระบายความหงุดหงิดใส่คนอื่น เราทุกคนอยากเข้าเรียนวิชาสถานการณืรบกันแทบตาย

“บั้งตึงและดื้อตึงเหมือนเคย” อิมโมเจินตอบตอนที่เราเดินตัดตึกโดมเข้าสู่ตึกหอพัก เธอเจียบเสียงลงตอนที่เราเดินผ่านกลุ่มปี 2 จากฝูงบินที่ 1 ที่ถลิ่งตาโล่ ซึ่งแคโรไลน์ แอชตัน ก็เป็นหนึ่งในนั้น หมายความว่านักจับเท็จได้พิสูจน์ความภักดีของเธอแล้ว เราโชคดีที่บันไดลงจตุภาคผู้เยียวยาวังเปล่าอย่างเหลือเชื่อ “เธอคิดจะบอกเขาใหม่ว่าเราทำอะไรอยู่”

“เขารู้อยู่แล้วว่าเราจะถูกส่งตัวไปตามหาเหล่าของอันดาร์นา ส่วนที่เหลือนะหรือ เขาไม่อยากรู้หรอก” ฉันพยักหน้าให้ผู้ชี้แห่งอะรีเซียคู่หนึ่งจากฝูงบินที่ 3 ที่เดินไกลเข้ามาตอนถึงอุโมงค์ และเริ่มพูดอีกครั้งเมื่อพันธรัศมีการได้ยิน “เขากังวลว่าความลับจะรั่วไหลโดยไม่ตั้งใจ – ซึ่งเหลวไหลล้นดี แต่ฉันก็เคารพความต้องการของเขา”

“ฉันรอตอนที่เขารู้ว่าเธอเป็นผู้นำคณะกบฏของตัวเองไม่ไหวแล้ว”

เธอฉีกยิ้ม เราเดินข้ามสะพานที่ปิดมิดชิดไปยังจตุภาคผู้เยียวยา

“ไม่ใช่กฎสักหน่อย แล้วฉันก็ได้...เป็นผู้นำด้วย” เซเดิน เดน ริ-ต่างหากที่เป็นผู้นำ พวกเขาผลักดันและออกคำสั่งเพื่อผลประโยชน์ของกลุ่มส่วนฉันแค่ทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยเซเดินเท่านั้น

“รวมถึงภารกิจตามหาเผ่าของอันดาร์นาด้วยหรือเปล่า” เธอผลักประตูดจตุภาคผู้เยียวยาให้เปิดออก แล้วฉันก็เดินตามเข้าไป

“นั่นมันคนละเรื่อง และฉันจะไม่ใช่ผู้นำหรอก ฉันจะเลือกผู้นำต่างหาก หวังว่านะ” ฉันมองตามอุโมงค์ที่วุ่นวาย ผ่านเหล่าผู้บาดเจ็บที่กำลังหลับใหลอย่างเงียบเชียบ ส่วนมากสวมชุดสีน้ำเงินของทหารราบ แล้วฉันก็สังเกตเห็นกลุ่มอาลักษณ์สวมชุดเคลื่อนไหวอยู่ท่ามกลางพวกเขา แน่ใจว่ากำลังบันทึกข้อมูลที่แม่นยำเกี่ยวกับการต่อสู้ครั้งนี้ “ฟังดูเหมือนกัน แต่จริงๆ แล้วต่างกันนะ”

“คงจั้น” เธอพูดด้วยน้ำเสียงประชดประชันเต็มที่ “เอาละ ส่งข่าวเรียบร้อย ฉันไม่มีอะไรจะคุยแล้ว ถ้ามีรากลับมาเมื่อไหร่บอกด้วย” เธอเดินออกไปสู่พื้นที่หลัก “ฝากความคิดถึงให้ซอร์เยอร์ด้วยนะ โชคดีกับบายวันนี้!”

“ขอบใจ” ฉันตะโกนไล่หลัง ก่อนจะหมุนตัวเดินไปห้องพยาบาลกลืนสมุนไพรรักษาโลหเลอยปะทะปอดตอนเดินผ่านประตูบานคู่ ฉันโบกมือให้เทรเกอร์ที่อยู่ทางขวา เขาเป็นผู้จับคนหนึ่งที่ฝึกฝนศาสตร์การเยียวยาเพื่อช่วยเหลือเท่าที่ตัวเองจะช่วยได้อย่างสุดความสามารถ

เขาพยักหน้าตอบจากข้างเตียงผู้บาดเจ็บ แล้วเอื้อมไปหยิบเข็มกับไหมฉันเร่งฝีเท้าหลบมุมใกล้สุดเพื่อหลีกเลี่ยงให้ผู้เยียวยา พวกเขาเข้าๆ ออกๆ ตามเตียงที่มีม่านกัน ซึ่งมีผู้บาดเจ็บนอนเรียงรายเป็นแถว

เสียงหัวเราะของริดดิกดังขึ้นจากเตียงหลังสุดท้ายตอนที่ฉันไปถึงม่านสีฟ้าอ่อนถูกรวบไว้ด้านข้าง เผยให้เห็นเลื้อนอกสำหรับบินช่วงฤดูหนาว กองพะเนียงอยู่มุมหนึ่ง กับปี 2 คนอื่นในหมู่ที่เบียดเสียดกันอยู่รอบเตียงซอร์เยอร์

“หยุดไม่ได้แล้วนะ” ริแอนนอนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ข้างหัวเตียงพูดขึ้น เธอส่ายนิ้วไลริดดิกที่นั่งบนเตียง ตรงจุดที่เคยเป็นขาท่อนล่างของเพื่อนร่วมหมู่

“ฉันแค่บอกพวกเขาว่าเป็นโตะประจำหมู่เรา และพวกเขาต้อง--”

“ย้ายกันกลับโตะฝูงบินที่ 1 ของตัวเองอย่างคนฉลาด” รีดดิทตอบประโยคจนจบพร้อมหัวเราะอีกครา

“เธอไม่ได้พูดแบบนั้นจริงๆ หรือ?” ซอร์เยอร์ยกมุมปากข้างหนึ่งขึ้นแต่ยังห่างไกลจากรอยยิ้มที่จริงใจนัก

“เธอพูดจริง” ฉันเดินเข้าไปในพื้นที่แออัด ระวังไม่ไปเหยียบขาของแคตที่เหยียดออกมาบนพื้นข้างแมเร็น พลาจปลดกระดุมเสื้อนอกสำหรับบิน แล้วโยนมันไปสุมบนกอง

“พวกผู้ซุ่มกรนี้ถือสาแต่เรื่องไม่เป็นเรื่อง” แคตเลิกคิ้วเข้มข้างหนึ่งแล้วพลิกตำราประวัติศาสตร์ของมาร์กแคมผ่านๆ “เรามีปัญหาใหญ่กว่าเรื่องโตะหลายขุม”

“จริง” แมเร็นพยักหน้าขณะถักผมสีน้ำตาลเข้มเป็นเปียแบบสี่เส้น

“ว่าแต่ลาดตระเวนเป็นยังไงบ้าง” ซอร์เยอร์ยืนตัวขึ้นนั่งหลังตรงโดยไม่ต้องให้ใครช่วย

“เงียบสงบ” รีดดิทตอบ “จนฉันเริ่มคิดว่าเราจัดการพวกนั้นหมดแล้วแหละ”

“หรือไม่พวกนั้นก็หนีไปได้” ซอร์เยอร์รำพึงรำพัน แกว่งตาอ่อนแสงลง “เดี๋ยวพวกนายก็จะได้ไล่ล่าพวกนั้นในเร็วๆ นี้”

“ไม่จนกว่าเราจะเรียนจบ” รินนั่งไขว่ห้าง “พวกเขาไม่ส่งนักเรียนทหารออกนอกพรมแดนหรอก”

“แน่นอนว่ายากวันไวโอเล็ตที่ต้องออกตามหาสายพันธุ์ที่เจ็ดเพื่อให้เราชนะสงครามนี้” รีดดิทมองฉันพร้อมรอยยิ้มยั่ววน “ไม่ต้องห่วงนะ ฉันจะปกป้องเธอเอง”

ฉันดูไม่ออกเลยว่าเขาพูดจริงหรือพูดเล่น

แคตพ่นลมหายใจพริตและพลิกหนังสืออีกหน้า “คิดหรือว่าพวกเขาจะยอมให้หนีไปด้วยนะ รับรองเลยว่ามีแต่นายทหารเต็มตัวเท่านั้นแหละที่ได้ไป”

“ไม่มีทาง” รีดดิทส่ายหน้า “มังกรของเธอ ก็ต้องทำตามกฎของเธอสิใช่ไหม ไว”

ทุกคนหันมามองฉัน “ถ้าพวกเขาสั่งให้เราปฏิบัติภารกิจจริง ฉันจะส่งรายชื่อคนที่ไว้ใจให้ไปด้วยก็แล้วกัน” รายชื่อที่ผ่านการร่างมานักต่อนักจนฉันไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าหยิบมาถูกนั้นนะ

“เธอควรพาหมู่เราไปนะ” ซอร์เยอร์แนะ “เราแข็งแกร่งที่สุดตอนทำงานเป็นกลุ่ม” เขาแค้นหัวเราะ “ก็ว่าไปนั่น พวกเธอต่างหากที่แข็งแกร่งที่สุดตอนทำงานเป็นกลุ่ม ฉันแทบจะเดินขึ้นบันไดไม้ไผ่ด้วยซ้ำ” เขาพยักพยิตไปยังไม่คำข้างเตียง

“นายก็ยังอยู่ในกลุ่มนำ ตีมน้ำซะ” ริเออัมมือข้ามกระดาดไนต์ที่น่าจะเขียนด้วยลายมือเจนิเยบนโต๊ะข้างเตียง และหยิบถ้วยตักขึ้นมา

“น้ำไม่ช่วยให้ขากเหมือนเดิมหรอก” ซอร์เยอร์รับถ้วยไป แล้วทุบไล้หะก็ส่งเสียงดังฉ่า ก่อนจะเปลี่ยนรูปไปตามมือ เขาเงยหน้ามองฉัน “ฉันรู้ว่านี่เป็นคำพูดห่วยแตกหลังจากที่เธอเสียแม่ไป—”

“เราไม่ต้องแข่งว่าใครเจ็บปวดกว่ากันหรอก” ฉันยืนยันกับเขา “เราเจ็บปวดมากพอแล้ว”

เขาถอนหายใจ “พันเอกแซนเดลอร์มาหาคัน”

ต้องไล่ฉันวูบโหวง “ผู้บัญชาการของผู้ซึ่งมั่งกรที่ปลดประจำการนะหรือ” ซอร์เยอร์พยักหน้า

“อะไรนะ” รีดติกกอดอก “นักเรียนทหารปี 2 ไม่ปลดประจำการหรอกนะ ตายหรือ เราตายได้ แต่ปลดประจำการนะหรือ ไม่มีทาง”

“ฉันเข้าใจ” ซอร์เยอร์ตั้งท่าจะอธิบาย “ฉันแค่—”

เสียงกรีดร้องแหลมสันประสาทดังกึกก้องห้องพยาบาล ลือถึงความรู้สึกที่เลวร้ายยิ่งกว่าความเจ็บปวด—นั่นคือความกลัวจับใจ ความเจ็บที่ตามมาทำให้รู้สึกเย็นเยือกถึงกระดูก ความหวาดผวาก็ทำให้คนที่ท้ายทอยลุกขึ้น ฉันชักมีดสั้นสองเล่ม แล้วหันมาเผชิญกับภัยคุกคาม

“นั่นมันอะไรนะ” รีดติกไถลตัวลงจากเตียงซอร์เยอร์ แล้วคนอื่นๆ ก็ขยับมาอยู่หลังฉัน ขณะที่ฉันก้าวออกจากม่านและหันขวับไปทางประตูห้องพยาบาลที่เปิดอยู่

“เธอตายแล้ว!” นักเรียนทหารผู้สวมชุดทหารราบสีน้ำเงินเดินโซเซ

เข้ามา ก่อนจะล้มเข้าทรุดและเอามือยันพื้น “พวกนั้นตายกันหมดเลย!”

รอยมือสีเทาที่ประทับอยู่ข้างลำคอเขาไม่อาจเข้าใจผิดเป็นอื่นได้

เวนิส

หัวใจฉันหยุดเต้น เราหาพวกเขาไม่เจอตอนออกลาดตระเวน – เพราะ
พวกเขาเข้ามาข้างในแล้ว

พลังประทับที่หายากที่สุด — ที่จะปรากฏเพียงครั้งเดียว
ในรอบยุคหรือศตวรรษ — ได้บังเกิดในเวลาเดียวกันถึงสองครั้งในประวัติศาสตร์
ซึ่งล้วนแต่เป็นช่วงเวลาคับขัน ทว่ามีเพียงครั้งเดียวเท่านั้นที่ผู้แข็งแกร่งที่สุดทั้งหก
อยู่บนผืนทวีปพร้อมกัน แม้ว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวจะน่าตื่นตาตื่นใจเพียงใด
แต่ผมขอไม่อยู่เห็นเหตุการณ์นั้นอีกจะดีกว่า

— การศึกษาพลังประทับ โดย พันตรีอลัน ธิสเนโรส

บทที่สอง

“พวกเขาเข้ามาในกำแพงแล้ว!” แทร็นตะเบ็งเสียง

“รู้แล้วนะ” ฉันทับเปลี่ยนมิตสันธรรมา ๆ ทั้งสองเล่นกับมิตสันที่มี
โลหะผสมฝังตรงด้ามที่ดันขา จากนั้นก็รีบส่งมิตเล่นหนึ่งให้ซอร์เยอร์ “พวกเรา
จะไม่มีใครตายในวันนี้”

เขาพยักหน้าพลางรับมิตไป

“เมเร็น ปกป้องซอร์เยอร์ด้วย” ริแอนนอนสั่ง “แคต ช่วยใครก็ตาม
ที่ช่วยได้ ไปกันเถอะ!”

“ส่วนฉันก็แค่...รออยู่นี่นะ” ซอร์เยอร์ตะโกนไล่หลังและสยบเบา ๆ
ขณะที่เราวิ่งควมผ่านเตี้ยห้องพยาบาลซึ่งเรียงรายเป็นแถว

เราไปถึงประตูเป็นกลุ่มแรก วินิเฟรดประคองต้นแขนทั้งสองข้างของนักเรียนทหารราบที่กำลังร้องไห้โฮ “ไวโอเล็ต อย่าออกไปข้างนอก—” เธอเตือน

“ล็อกประตูไว้ค่ะ!” ฉันตะโกนขณะที่เราวิ่งผ่านไป

“ท่าเหมือนจะหยุดพวกเขาได้นั้นแหละ” รีดดิคแย้งตอนที่เราเข้าไปในอุโมงค์ แล้วเราสามคนก็หยุดกึกเมื่อเห็นภาพเบื้องหน้า

ผ้าห่มถูกกระชากออกจากเตียงเสริมทุกหลังตลอดทางเดิน เผยให้เห็นศพแห้งเหี่ยว ท้องไส้ฉันวูบไหวว่อง เกิดเรื่องขึ้นเร็วขนาดนี้ได้อย่างไร

“อ๊อ พับผ่าลี” รีดดิคที่อยู่ทางขวามือฉันชักมิดสันอีกเล่ม ผู้ซึ่งมังกรอีกสองคนวิ่งสุดฝีเท้าออกจากห้องพยาบาลด้านหลังเรา ทั้งคู่มาจากฝูงบินที่ 2

ฉันพยายามติดต่อเซเต็น ทว่าเขาไม่เพียงสร้างกำแพงจิตขึ้นมาเท่านั้น แต่ยังปิดกั้นไม่ให้ใครเข้าไปได้ด้วย

น่าหุดหิด แต่ไม่เป็นไรหรอก ฉันรู้เองได้อยู่แล้ว และฉันก็มีรีดดิคกับรืออยู่ด้วย

“แต่เจ้าไม่มีลูกแก้วสะสมพลัง” เทิร์นเตือน ซึ่งหมายความว่าฉันจะเล็งสายฟ้าไม่ได้ โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในตึก

“ฉันใช้มิดสันได้แม่นยำกว่าพลังตัวเองมาแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้ว ช่วยเตือนมังกรคู่พันระผู้ซึ่งที่คุ้มกันศิลาผู้พิทักษ์อยู่ให้ด้วย”

“เตือนเรียบรื้อย” เขาตอบ

“ไปที่สะพาน!” ริแอนนอนส่งผู้ซึ่งสองคนจากฝูงบินที่ 2 แล้วทั้งคู่ก็วิ่งไปทางจุดภาคผู้ซึ่งมังกร

“พอเจ้าฆ่าพวกนั้นเสร็จก็เอาศพออกมาข้างนอกด้วย เราจะได้ย่างเล่นกัน” อันดาร์นาแนะ

“นี่ไม่ใช่เวลาเล่นนะ” ฉันผ่อนลมหายใจและตั้งสมาธิ

“ระวังตัวด้วย” ริแอนนอนเอ่ย น้ำเสียงมั่นคงพอๆ กับมือเจ้าตัวที่ชักมิดสันที่มีโลหะผสมฝังตรงด้าม จากนั้นเธอก็ขยับตัวมาอยู่ทางซ้ายฉัน “ไปกันเถอะ”

แล้วเราก็ก่เคลื่อนไหวอย่างเงียบเชียบ ว่องไว และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

เราเดินไปตามโถงทางเดิน ฉันมองตรงไปข้างหน้า ส่วนริมองซ้าย ริดดิคมองขวา ความเงียบของทั้งคู่ออกทุกอย่างที่ฉันอยากรู้ ไม่มีผู้รอดชีวิตเลย

เราเลี้ยวตามโค้งอุโมงค์ผ่านเตียงหลังสุดท้าย แล้ววาลักษณ์คนหนึ่งก็ถลาออกมาจากบันไดตรงหน้า ชุดยาวโบกสะบัดอยู่เบื้องหลัง เขาวิ่งมาหาเราสู่ดפיเท้า

ฉันพลิกมิดในเมื่อมาหนีบปลายมิดไว้ หัวใจเริ่มเต้นเร็วขึ้นทวีคูณ

“พวกเขาไปทางไหน” ริธามนักเรียนทหารคนนั้น

ผู้ดีของวาลักษณ์ตกลง เผยให้เห็นขอบตาแดงก่ำกับเส้นเลือดแตกแขนงเหมือนใยแมงมุมที่ขมับ ไม่ เขาไม่ใช่ นักเรียนทหารแน่ เขาล้วงมือเข้าไปในชุดยาว แต่นั่นสะบัดข้อมือไปแล้วตอนที่เขาจับปุ่มดาบ

มิดสั้นปักอกซ้าย ดวงตาเขาแทบจะถลนด้วยความตกใจ ร่างนั้นร่วงลงไปกองบนพื้นอุโมงค์อย่างหมดสภาพ ก่อนจะหดเล็กลงในชั่วอึดใจ

“ให้ตายสิ บางครั้งฉันก็ลืมไปเลยว่าเธอใช้มิดเก่งขนาดไหน” ริกระซิบ เธอกวาดตามองรอบ ๆ ขณะที่เราเดินไปข้างหน้า

“เธอรู้ได้ยังไง” ริดดิกกระซิบถามเสียงเบาพอกัน เขาตะเคยเหียวแห้งให้พลิกไปอีกฝั่งอย่างรวดเร็ว แล้วรีบดึงมิดฉันออกมา

“วาลักษณ์ตัวจริงจะต้องวิ่งไปที่หอจดหมายเหตุ” ฉันรับมิดกลับมา ก่อนจะกำมือรอบด้าม “ขอบใจ” พลังของโลหะผสมเบาบางลงไปบ้าง แต่ยังหลงเหลืออยู่ หวังว่าจะเหลือมากพอที่จะใช้สังหารได้อีกครั้งนะ ระหว่างทางมาห้องพยาบาล ฉันกับอิมโมเงินเดินผ่านพวกเขาโดยไม่ทันสังเกตที่คนกันนะ “พวกเขาปลอมตัวเป็นวาลักษณ์ เลยสับสนได้โดยไม่มีใครรู้”

นักเรียนทหารชุดยาวสี่ครีมนีกสองคนเดินจากอุโมงค์ฝั่งตรงข้ามมาหาเรา ไฟเวทส่องกระทบตราสัญลักษณ์ปี 1 แล้วฉันก็เตรียมขว้างมิดอีกครั้ง

“ถอดสู๊ด” ริลิ่ง

ทั้งคู่สะดุ้ง แล้วนักเรียนทหารทางขวาก็ถอดสู๊ดอย่างรวดเร็ว มีอีกคนสั้นเล็กน้อยขณะทำตามคำสั่ง ดวงตาสีฟ้าเบิกโพลงมองร่างแทบเท่าฉันตาค้าง “นั่นมัน...” เธอกระซิบ แล้วเพื่อนก็ยกแขนขึ้นโอบร่างโง่งนงของเธอ

“ใช่” ฉันลตมิดเมื่อสังเกตว่าทั้งคู่ไม่มีสีแดงในดวงตาหรือบนขมับ

“กลับไปเตือนคนอื่นที่ห่อจดหมายเหตุด้วย”

ผู้หญิงทั้งสองคนหันหลังแล้ววิ่งจากไป

“จะขึ้นหรือลง” รีดดิทถามขณะจ้องบันได

เสียงตะโกนดังขึ้นจากด้านล่าง

“ลง” ฉันกับริตตอบพร้อมกัน

“เยี่ยม” รีดดิทหมุนคอ “ลงบันไดสู่ห้องทรมาน สถานที่ที่มีผู้ใช้มนตร์ดำซึ่งสูญพลังไปหมดๆ ไม่ทราบจำนวนร่อย วิเศษไปเลย” เขาเดินนำแล้วสลับมิดสั้นไปอยู่มือซ้าย ก่อนจะยกมือขวาขึ้นเตรียมใช้พลัง ส่วนริเดินตามหลังฉัน

เรารีบลงบันไดด้วยความระมัดระวัง โดยหันหลังให้ผนังหินตลอด แล้วฉันก็ขอบคุณเอเรน นอร์ริส ในใจ ที่เลือกใช้หินสร้างบันไดในบาสโก๊ทแทนไม้ที่อาจส่งเสียงเอี้ยดอ๊าด...หรือใหม่ได้

“สนใจแต่ปัจจุบันสิ อย่ามัวจมอยู่กับอดีต” แทร็นดู

เสียงโลหะกระทบกันดังขึ้นจากด้านล่าง ทั้งเสียงดาบปะทะดั่งเคาะไปจนถึงเสียงเหล็กกล้าครูดหินบาดหู แต่สิ่งที่ทำให้ฉันเร่งฝีเท้าคือเสียงหัวเราะคลุ้มคลั่งประสานกับเสียงร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวด ซึ่งปลุกพลังในตัวฉันให้พุ่งทะยาน เล่นพล่านไปตามผิว

“ควบคุมมันซะ!” แทร็นสั่ง

“เสียบก่อน” ฉันเตือนเขาแล้วสร้างกำแพงจิตขึ้นมาปิดกัน แม้จะรู้ว่าเขาฝ่าเข้ามาได้ทุกเมื่อ

“หยุดเล่นกับเหยื่อแล้วมาช่วยเปิดประตูบานนี้ซะ!” ใครบางคนที่อยู่ด้านล่างสั่ง ถ้าพวกเขาอยากเปิดประตูห้องขัง แปลว่าไม่ได้อยู่ฝั่งเราแน่ พวกเขามาช่วยแจ็ก

“ยามคุ้มกันบาร์โลว์มีกี่คน” รีดดิทกระซิบถาม ขณะที่เราเข้าใกล้ทางโค้งของบันไดซึ่งจะทำให้เราเผชิญหน้ากับใครก็ตามที่รออยู่ข้างล่าง

“สอง—” คำตอบของริแอนนอนพลันถูกกลบด้วยเสียงกรีดร้องต่ำๆ ด้วยความเจ็บปวด

“เหลือหนึ่งแล้ว” ฉันตอบ มือขวาร่วมปามิด

ห้องที่อยู่ติดคุกปรากฏในสายตา ฉันกวาดตามองสถานที่ที่คุ้นเคยดี เพื่อประเมินสถานการณ์เร็ว ๆ

ผู้ชมดนตรีด่าสองคนที่สวมชุดยาวของอาลักษณ์กระซอกมือจับประตูห้องข้างแจ็กที่ไม่ขยับเขยื้อน เวนินหญิงคนหนึ่งยกดาบที่มีทับทิมฝังตรงด้าม ปาดคอร้อยตรี มือทั้งสองข้างของเขาถูกมัดลั่นตรึงไว้กับโต๊ะตัวหนา ส่วน เวนินคนที่สี่ยืนอยู่ในเงามืด

เปียผมยาวสีเงินสลับดอกจากฮู้ดตอนที่เธอหันขวับมาหาเรา แล้ว ดวงตาสีแดงนำสายตาของกิ้งก่ามองฉัน ก่อนจะเบิกกว้างเล็กน้อย หน้าผาก ปรากฏรอยสักจางๆ เลือดในกายฉันเย็นเยียบ เมื่อเธอเสะยืมจนเส้นเลือด สีแดงบนขมับบิดเบี้ยว แล้วเธอก็...หายวับไป

สายลมอ่อนพัดปอยผมที่เหลืออยู่จากเปียทำให้ฉันกะพริบตาปริบ ๆ ก่อนจะจ้องจุดที่เธอเพิ่งยืนเมื่อครู่ อย่างน้อยฉันก็คิดว่าเธอเคยอยู่ตรงนั้น หรือฉันหลอนไปเองกันแน่

ริสุดหายใจเอือกด้านหลัง แล้วฉันก็พุ่งความสนใจไปยังยามที่ถูก พันธนาการอยู่ เลือดจากแผลของผู้ขี่ไหลท่วมโต๊ะ แล้วฉันก็กลืนกรดที่เอ่อ แผลเผาในลำคอ สายตาเหลือบไปเห็นสองศพทางซ้ายมือ ศพหนึ่งอยู่ใน ชุดครีม อีกศพอยู่ในชุดดำ

เวนินหญิงผู้ถือดาบอัญมณีอยู่ที่โต๊ะหันขวับ ผมบลอนด์ลั่นตีโหมกแก้ม เหลลขณะที่เราหันมาหาเรา เผยให้เห็นเส้นเลือดสีแดงที่แตกแขนงบนขมับ

ฉันสะบัดข้อมือเผื่อว่าเวนินตอนนี้จะหายตัวตามไปอีก

“ผู้ขี่—” คำเตือนลั่นสุดเมื่อใบมีดของฉันปักเข้าที่กลางลำคอ

ริดดิคพุ่งเข้าหาสองคนที่ประตู แต่พวกนั้นตั้งท่ารออยู่แล้ว ตนหนึ่ง ชักดาบออกมา แต่เขาใช้น้ำแข็งแห่งหนาบดป้องไว้ได้

ฉันปามิดเล่มที่เหลือใส่อีกตบขณะกระโดดลงบันไดสองชั้นสุดท้าย ทว่าเวนินผมสีเข้มกลับเคลื่อนไหวรวดเร็วผิดธรรมชาติ เขาหลบการโจมตีได้ มิดจึงชนผนังหินด้านหลังจนกระเด็น ส่วนฉันวิ่งไปหาผู้ขี่ที่หลังเลือดอยู่บนโต๊ะ

พับผ้าสี!

วิระโศดข้ามร่างเวนิทญิงไปหาริตติก ส่วนฉันก็ลงมือต่อ สายตาจับจ้องเป้าหมายที่พลาดไป

เวนิทญิงนั้นเหวี่ยงแขนข้างหนึ่ง แล้ววัตถุปริศนาก็ลอยมาหาฉัน

“ก้มลง ไว!” ริดติกตะโกนพร้อมเหวี่ยงมือข้างหนึ่ง แล้วคว้ามือลงความเย็นเยือกแผ่เข้ามาบนพื้นตรงหน้าฉัน แล้วน้ำแข็งแหลมคมหลายแท่งก็พุ่งใส่หน้า

ฉันคุกเข่าทันทีและไถลตัวไปตามแผ่นน้ำแข็งเล็ก ๆ กระบองหวดเหนือศีรษะ แหวกผ่านอากาศดังวี๊ด

“อย่าแตะต้องคนผมเงิน!” ผู้ใช้มนตร์ดำที่ถือดาบตวาด แล้วฉันก็ยืนตัวลุกขึ้นบนพื้นหินโชนเกลียด “เราต้องการตัวเธอ!”

เพื่อควบคุมเซเด็นหรือ ผันไปเถอะ ฉันจะไม่ยอมถูกใช้เป็นเครื่องมือจัดการเขาอีกแล้ว

“ฉันได้มาแล้ว!” ริดติก และเมื่อฉันปรายตามองทางซ้าย ก็เห็นเธอกวัดแกว่งกระบองใส่เจ้าของเดิม ช่วยซื้อเวลาให้ฉันเดินทางไปหาผู้ซึ่งมกรบโตะที่กระตุกอยู่

“อดทนไว้” ฉันบอกเขาขณะเอื้อมมือไปห้ามเลือดที่คอ แต่แล้วก็ชะงักเมื่อลมหายใจสุดท้ายหลุดลอย แล้วร่างก็แน่นิ่ง เขาจากไปแล้วหัวใจฉันบีบรัดแน่นชั่ววูบ ก่อนที่ฉันจะชักมีดสั้นอีกสองเล่มออกมาแล้วหันไปหาเพื่อนๆ

เวนิทญิงดำเคลือบไผอย่างรวดเร็วจนกลายเป็นภาพพร่าเลือน เขาก็หลบกระบองที่รีแอนนอนเหวี่ยงไปมา จากนั้นก็ปรากฏตัวตรงหน้าฉันราวกับยืนอยู่ตรงนั้นตั้งแต่แรก

เร็ว พวกเขาเร็วเป็นบ้า

ใจฉันกระตุก แล้วฉันก็ปักมีดใส่คอเขา เขามองสำรวจฉันด้วยดวงตาสีแดงลิงโลดน่าสะอิดสะเอียน พลั้หลังไหลในกระแสดเลือดของฉันจนผิวร้อนผ่าว ขนแขนลุกชัน

“อา ผู้ควบคุมสายฟ้า เธออยู่ห่างจากท้องฟ้าไกลโข และเราทั้งคู่ต่างรู้ว่าลำพังมีดเล่มนั้นฆ่าฉันไม่ได้” เขาเย้ย เส้นเลือดบนขมับเต้นตุบ ๆ

รีย่องไปด้านหลัง มีดสั้นที่มีโลหะผสมฝังตรงด้ามในมือพร้อมจู่โจม

เงามืดตามมุมห้องลั่นระริก แล้วฉันก็ยกมูมปากข้างหนึ่ง “ฉันไม่ต้องทำแบบนั้นหรอก”

ความลึบสนหายวับในดวงตาเพียงเสี้ยววินาที ก่อนที่สายเงาจะระเบิดรอบตัว กลืนกินแสงทุกจุดด้วยท้องทะเลแห่งอนธการไม่สิ้นสุดที่ฉันรู้สึกเหมือนเป็นบ้านในทันใด สายความมืดพันรอบสะโพก กระซากร่างฉันไปด้านหลัง ก่อนจะแตะแก้มฉันอย่างอ่อนโยน ปลอบโยนหัวใจที่ควบตะบึงให้เต้นเป็นจังหวะสม่ำเสมอขึ้น และปลอบประโลมพลังฉันให้สงบลง

เสียงกริตร้องดังกึกก้องทั่วห้อง ตามด้วยเสียงดังตึงสองครั้ง ฉันไม่สงสัยเลยสักนิดว่าภัยคุกคามถูกกำจัดแล้ว

อึดใจต่อมา สายเงาก็ล่าถอยไป เผยให้เห็นร่างผู้ใช้มนตร์ดำสองตนที่เหยียดแขนอยู่บนพื้น มีดสั้นที่มีโลหะผสมฝังตรงด้ามปักลึกในอก

ฉันลดอาวุธลงเมื่อเซเดินที่อยู่กลางห้องก้าวมาหา ด้ามดาบสองเล่มที่สะพายหลังโผล่เลยไหล่ เขาสวมชุดหนึ่งสำหรับบินช่วงฤดูหนาวตัวหนาปราศจากตราสัญลักษณ์ใดๆ นอกจากยศร้อยตรี และมีหยดน้ำขนาดจิ้วเกาะทั่ว บ่งบอกว่าเขาเพิ่งอยู่ท่ามกลางหิมะ

ร้อยตรี ยศเดียวกับพวกยามที่เพิ่งเฝ้าบาร์โลว์เมื่อครู่นี้

ยศเดียวกับการริקผู้ยืนอยู่ที่เชิงบันไดด้านหลังเซเดิน และนายทหารเกือบทุกคนผู้มาประจำการที่นี่ชั่วคราวเพื่อปกป้องบาล์โก้อัตด้วย

หัวใจฉันวูบไหว สายตาสำรวจหาบาดแผลบนร่างสูงกำยำของเซเดิน ดวงตาสีไอนิกซ์ผสมเกล็ดทองสบตาฉัน แล้วลมหายใจฉันก็กลับมาเป็นปกติ เมื่อเห็นว่าเขาไม่ได้รับบาดเจ็บ อีกทั้งมันตายังไม่ปรากฏสีแดงแม้เพียงเสี้ยวเดียว ตามหลักการแล้วเขาอาจยังเป็นแค่ผู้เริ่มต้น แต่เขาต่างจากเวนินที่เราเพิ่งสู้ด้วยโดยสิ้นเชิง

ทวยเทพทรงโปรด ฉันรักผู้ช่วยคนนี้จัง

“บอกฉันทีสิ ไวโอเลนซ์” ขากรรไกรคมกระตุก เขาก็มองจ้องฉันเขม็ง แก้มสีน้ำตาลอ่อนที่มีต่อเคราขยับเล็กน้อย “ทำไม่ถึงเป็นเธอเสมอเลยนะ”

...

ชั่วโมงต่อมา หลังจากพ้นเอกแพนเช็ก ผู้บังคับการแห่งจตุภาคผู้ซึ่งมั่งกร
ซึกใช้ไล่เสียงเรื่องที่เกิดขึ้นเรียบร้อย เราก็ได้รับการปล่อยตัวเป็นอิสระ

“เขาดูไม่สะทกสะท้านด้วยซ้ำที่พวกนั้นพยายามช่วยบาร์โลว์แทนที่จะ
ไปหาศิลาผู้พิทักษ์” การรียกมือข้างหนึ่งขึ้นสูงผมสั่นสั่น เขาดูลงบนได
ปิกตีกิวิชาการนำหน้าเขาเดินกับฉัน

“นี่อาจไม่ใช่ครั้งแรกก็ได้” ริเลียวกลับมามองการริก “ใช่จะมีคน
สรุปสถานการณ์ให้เราฟังทุกวันนี่”

ตอนนี้ที่นี้ไม่ปลอดภัยสำหรับเรา จริงๆ แล้วก่อนหน้านี้ก็ไม่เคย
ปลอดภัยหรอก

“แพนเช็กจะแจ้งผู้นำคนอื่นใช่ไหม” ริตติถามขณะที่พวกเราเดินผ่าน
ชั้น 3

“เมลกรันรู้เรื่องแล้วแหละ เพราะตอนนั้นข้างล่างนั้นมีเราแค่สองคน”
เขาเดินเหลือบมองมือการริกบริเวณที่รอยฝากฝังของกบฏโผล่พ้นแขนเสื้อมา

“ฉันแค่รู้สึกขอบคุณแนวป้องกันที่ซอร์เรนเกลสร้างขึ้นก่อนไป” การริก
ไม่คิดจะอธิบายเพิ่มเติมด้วยซ้ำว่าพูดถึงพี่สาวฉันอยู่ “บาร์โลว์จะไม่ได้ยิน
หรือเห็นสิ่งที่อยู่นอกห้อง ยกเว้นว่ามีใครเปิดประตู ดังนั้นเขาไม่รู้ข้อมูล
อะไรหรอก ดูจากหินที่เขาสูบล้างในห้องซัง เขาจะตายภายในสัปดาห์นี้แหละ”

เขาเดินที่อยู่ข้างกายฉันตัวแข็งทื่อ แล้วฉันก็พยายามติดต่อเขาทางจิต
ทว่ากำแพงจิตเขาหนาเตอะยิ่งกว่ากำแพงปราการแห่งนี้เสียอีก

“ไม่ใช่ฉันเสมอเสียหน่อย” ฉันกระซิบบอกเขาเดินแล้วแตะมือเขา
เราเดินลงบันไดเวียนกว้างมาที่ชั้น 2

เขาเดินแค้นหัวเราะ เขาประสาณนี้วกับฉัน ก่อนจะยกหลังมือฉันขึ้น
จตริมผีปากสมบุรณ์แบบราวกับรูปสลัก “ใช้สิ” เขาตอบเสียงเบาพอกัน
แล้วจบประโยคด้วยการจูบ

ชีพจรฉันตื๊ดตื้นขึ้นเหมือนทุกครั้งที่เขาจตริมผีปากลงบนผิวฉัน
ซึ่งเกิดขึ้นไม่บ่อยนักในช่วงไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา

“นายร้ายกาจสุด ๆ ที่มาล้างพวกนั้นในความมืด” – ริตติกยกนิ้ว – “แต่จริงๆ แล้วฉันจัดการเขาได้นะ”

“ไม่จริงหรอก” เซเดินลูบนิ้วโป้งฉันด้วยนิ้วเดียวกัน แล้วการริกก็หัวเราะเบา ๆ จนไหลล้น เราเดินลงบันไดช่วงสุดท้ายเข้าสู่ทางเข้าหลัก

“ฉันเกือบจะจัดการเขาได้อยู่แล้ว” ริตติกแหยงแล้วส่ายหัวนั้น

“ไม่จริงเสียหน่อย” เซเดินยืนยัน

“นายรู้เรื่องนั้นได้อย่างไร” ริตติกลดมือลง

การริกกับเซเดินสบตากันอย่างเหนียวแน่นยั่วล้อจนฉันต้องกลืนยิ้ม

“เพราะนายอยู่ฝั่งหนึ่ง” การริกว่า “แต่อาวุธนายอยู่อีกฝั่ง”

“นั่นเป็นปัญหาที่ฉันกำลังแก้อยู่ในตอนนั้น” ริตติกยกไหล่และเดินถึงชั้นล่างพร้อมริ

เซเดินหยุดเดิน เขาดึงมือฉันไว้เบา ๆ ขอให้ฉันอยู่ด้วยโดยไม่พูดออกมา ฉันจึงทำตามนั้น

“เราควรตรวจดูคนอื่นด้วย” ริเมยหน้ามองฉัน “เธอจะไปที่ห้องโถงใหญ่ใช่ไหม”

ฉันพยักหน้า ความวิตกกังวลพันกันยุ่งเหยิงในท้อง

“เธอพร้อมแล้ว เธอทำได้” เธอพูดพร้อมส่งยิ้มแฉ่ง “อยากให้เราเดินไปส่งไหม”

“ไม่ต้องหรอก ไปตรวจดูคนอื่นในหมู่เกาะ” ฉันตอบ แล้วการริกก็หยุดยืนอยู่ด้านล่างห่างจากเราหนึ่งชั้น “เดี่ยวเสร็จแล้วไปหาอะ”

“เราจะรอ” ริตติกรับปากขณะเดินไปทางซ้ายกับริ แล้วหายลับไปตรงหัวมุม

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม” การริกหันมาหาเรา ก่อนจะสำรวจดวงตาเซเดิน

“ทุกอย่างจะเรียบร้อยดีถ้านายให้เราอยู่ด้วยกันตามลำพังห้านาที” เซเดินตอบ

การริกขมวดคิ้วด้วยความวิตกกังวลขณะมองฉัน แต่ก็เก็บสีหน้าได้อย่างรวดเร็วเมื่อฉันพยักหน้า

“พับผ้าสิ ปกตินายก็ไว้ใจให้เธอเป็นพี่เลี้ยงฉันตอนกลางคืนไม่ใช่หรือไง” เซเดินหรีตามองเพื่อนสนิท

“อย่าทำเหมือนฉันเป็นต้นเหตุที่ทำให้นายต้องมีคนคอยคุมนะ” การ์ริกโต้

สายเงาเคียบคลานผ่านชั้นบันไดใต้เท้าเราไป

“ไม่เป็นไรนา” ฉันรีบยืนยันกับการริก มือเกาะเกี่ยวมือเซเดินที่ใหญ่กว่ามาก “ฉันไม่เป็นไร เขาไม่เป็นไร ทุกอย่างเรียบร้อยดี”

การ์ริกมองเราสลับกัน ก่อนจะหมุนตัวเดินลงบันไดไป “ฉันจะรออยู่ใกล้ๆ นะ” เขาเตือนแล้วเลี้ยวขวาตรงหัวมุมไปทางโรงยิมประลอง

“ให้ตายเถอะ” เซเดินชักมือออกจากมือฉัน ก่อนจะเอนหลังพิงผนังดาบทั้งสองเล่มกระทบหิน เลื่อนอกเผยออกตอนที่เราวางศีรษะเกยกรอบหน้าต่างที่ทำจากหิน “ไม่เคยคิดเลยว่าจะชอบเวลาที่ได้อยู่ตามลำพังมากขนาดนี้ จนกระทั่งไม่มีเวลาส่วนตัวนี้แหละ” ลูกกระเดือกเขาขยับมือทั้งสองข้างบีบแน่นข้างลำตัว

“เสียใจด้วยนะ” ฉันขยับเข้าไปใกล้ ลดระยะห่างระหว่างเรา ฉันยืนระหว่างเท้าเขา แล้วยกมือข้างหนึ่งขึ้นวางบนต้นคอบริเวณที่มีลวดลายแห่งเวทมนตร์เรียงร้อยเป็นรอยผากฝัง

“ไม่ต้องเสียใจไป เขามีสิทธิ์กังวลเต็มที่ที่ทิ้งให้ฉันอยู่กับเธอตามลำพัง” เขาจับมือฉันแล้วก้มหน้าลง ดวงตาคู่ที่ฉันมองได้ไม่รู้เบื่อค่อยๆ ลืมขึ้น

“ฉันไว้ใจนาย” *ไม่มีสีแดงเลยสักนิด*

“เธอไม่ควรไว้ใจฉัน” เขาโอบเอวฉัน ก่อนจะดึงฉันไปแนบกายสัมผัสนั้นทำให้ผิวร้อนรุ่มทันควัน แล้วท้องก็วูบไหวในแบบที่ชวนให้รู้สึกดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ “ฉันมั่นใจสุดๆ ว่าเหตุผลเดียวที่เขากับโบดีไม่นอนอยู่ปลายเตียงเรา เพราะรู้ว่าจะโดนฉันฉกถ้าทำแบบนั้นตั้งแต่ก่อนเกิดเรื่องแล้วตอนนี้ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลย”

แต่ก็ใช่ว่าเราจะทำอะไรอย่างอื่นบนเตียงนอกจากนอนหลับ ฉันอาจไว้ใจเขา แต่เขาไม่ไว้ใจตัวเองแน่ อย่างน้อยก็ไม่ไว้ใจพอจะยอมปล่อยให้ตัวเองสูญเสียการควบคุมในรูปแบบใดก็ตาม

“เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ ฉันควรบอกนายว่าพวกเขาอยากให้ฉัน
ทบทวนเรื่องการเปลี่ยนที่นอน” ฉันแบมือวางบนหน้าอกอบอุ่นของเธอ

เขาตาลูกวาว ก่อนจะกระชับแขนรอบตัวฉัน “เธออาจควรทำอย่างนั้นนะ”
“ไม่มีทาง ฉันบอกอิมโมเงินให้ใส่หัวไปให้พ้นแล้ว”

รอยยิ้มเบาบางผุดขึ้นบนใบหน้าเขา “ฉันแน่ใจว่าเธอพูดแบบนั้นจริงๆ”

“พวกเขาจะเลิกมาป่วนเบ๊ยนอยู่รอบๆ ทันทีที่นายได้รับการรักษา”

ฉันไล่สายตาไปตามแนวขากรรไกรได้รูปที่เหมือนสลักเสลาขึ้นมา ตลอดจน
โหนกแก้มสูงและปอยผมสีดำปรกหน้าผาก เขายังคงเป็นเขา เขายังคงเป็น
ของฉัน

กล้ำเนื้อเขาแข็งแกร่งใต้นี้ฉัน “เธอพร้อมเข้าพบสภาผู้นำหรือยัง”

“พร้อมแล้ว” ฉันพยักหน้า “แล้วก็ไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่องเลย ฉันจะ
หาวิธีรักษานาย” ฉันใส่ความแน่วแน่ทุกหยาดหยดลงในคำพูดนั้น ก่อนจะ
เลิกล้อเสเขา “ให้ฉันเข้าไป” นั่นไม่ใช่คำขอร้อง เขายอมลดกำแพงลง
อย่างไม่น่าเชื่อ แล้วพันธะสีโอนิกซ์ระยิบระยับระหว่างเราก็ออประกายกล้า
ยิ่งขึ้น “วันนี้จะใช้พลังประทับหลังแนวป้องกัน”

เขาพยักหน้าแล้วชักมือออกจากมือฉัน ก่อนจะโอบกอดฉันเต็ม
อ้อมแขน “ฉันใช้พลังจากสเกล”

ฉันดื่มด่ำกับความรูสึกยามที่ร่างกายเราแนบชิดกัน แต่ยังไม่เสียง
จวบเขา “เธอได้บอกหรือเปล่าว່ว่าเราเดือดร้อนอยู่”

เขาเบนสายตาไปอีกทางแล้วส่ายหน้า “สเกลยังไม่ยอมพูดกับฉันเลย
บรรยายกาศตอนบินกระอักกระอ่วนเป็นบ้า”

ใจฉันหนักอึ้งเมื่อได้ยินน้ำเสียงเศร้าร้อยของเขา “ฉันเสียใจจริงๆ”
ฉันเลื่อนมือทั้งสองข้างไปโอบกอดเขา ก่อนจะหันหน้าไปอีกทางเพื่อให้หัวใจ
เขาเต้นอยู่ข้างหู “เดี๋ยวก่อนก็กลับมา”

“อย่าหวังเลย” แทร้นคำรามเตือนผ่านเส้นทางจิตระหว่างเราสองคน
ซึ่งฉันจงใจเมินเขา

เซเดินวางคางเกยศีรษะฉัน “สเกลรู้ว่าฉันไม่...สมบูรณ์ เธอสัมผัสได้”

ฉันผงะถอย ก่อนจะยกมือขึ้นประคองใบหน้าเขา “นายสมบูรณ์ดี”

ฉันทกระซิบ “ฉันไม่รู้ว่านายยอมแลกอะไรกับพลังนั้น แต่มันไม่ได้เปลี่ยนนาย—”

“มันเปลี่ยน” เขาเถียงพลางก้าวไปด้านข้างเพื่อลงบันได หนีออกจาก
อ้อมแขนฉัน

ฉันคิดออกแคววิธีเดียวที่จะพิสูจน์ว่าเขาไม่ได้เปลี่ยนไป “นายยังรักฉัน
ไหม” ฉันยังคำถามใส่เขาราวกับใช้อาวุธ

เขาตวัดสายตามองฉัน “นี่มันคำถามพรรคไหนกัน”

“นาย ยัง รัก ฉัน ไหม” ฉันเน้นทุกคำแล้วโน้มตัวเข้าหา เพียงเพื่อ
จะพิสูจน์ว่าฉันไม่กลัวเขา

เขาประคองท้ายหอยฉัน รั้งตัวฉันเข้าไปจนใบหน้าห่างกันเพียง
ไม่กี่นิ้ว—ใกล้พอจะจูบได้ “ฉันอาจได้แต่ใจจนเป็นเมเวน นำทัพผู้ใช้มนตร์ดำ
รบพุ่งกับทุกคนที่เราใส่ใจ และเฝ้ามองเส้นเลือดทุกเส้นในร่างกายเปลี่ยนเป็น
สีแดงเมื่อฉันสูบลพลังทุกหยาดหยดบนผืนทวีป แต่ฉันก็จะยังรักเธอ สิ่งที่ฉัน
ทำลงไปไม่ได้เปลี่ยนความจริงข้อนั้น ฉันแน่ใจว่าไม่มีสิ่งไหนเปลี่ยนแปลง
เรื่องนั้นได้”

“เห็นไหมล่ะ นายก็ยังเป็นนาย” ฉันลดสายตาลงมองปากเขา
“การบอกว่านายทำสิ่งที่น่ากลัวได้ทั้งที่ยังรักฉัน ก็เหมือนเป็นการเล้าโลม
ในแบบของนายนั่นแหละ”

ดวงตาเขาร้อนแรงขึ้น แล้วเขาก็รั้งตัวฉันเข้าไปใกล้ จนกระทั่ง
เหลือเพียงความตื้อร้อนของเขาที่ขวางกั้นริมฝีปากเราอยู่ “เธอควรจะกลัว
หัวหดสิ ไวโอเล็ต”

“ก็ไม่กลัวนะ” ฉันเขย่งจูบเขาเบาๆ “ไม่มีสิ่งไหนในตัวนายทำให้
ฉันกลัว ฉันจะไม่หนี เซเดิน”

“ให้ตายเถอะ” เขาชักมือกลับแล้วถอยหลังไปก้าวหนึ่ง เว้นระยะห่าง
ระหว่างเราอีกครั้ง “พอสร้างกำแพงจิตขึ้น ฉันก็รู้เลยว่าเธออยู่ในห้อง
สอบปากคำจนกระทั่งเดินลงบันไดไปได้ครึ่งทาง”

“อะไรนะ” ฉันกะพริบตาปริบๆ “แล้วนายรู้ได้ยังไงว่าต้องมาช่วย”

ความเจ็บแสบปกคลุมระหว่างเรา แล้วความหวาดหวั่นที่ผุดขึ้นมา
แวบหนึ่งก็ทำให้ฉันขยับตัว หลังจึงปวดยิ่งกว่าเดิม

“ฉันรู้สึกถึงพวกเขา” เขาตอบในที่สุด “แบบเดียวกับที่พวกเขารู้สึกถึงฉัน”

ต้องไล่ฉันปั่นป่วน แล้วฉันก็ยกมือขึ้นยันผนัง ฉันวางมือลงบนหินหยาบเพื่อพยุงตัว “เป็นไปได้”

“เป็นไปได้สิ” เขาพยักหน้าเชิงซ้ำขณะมองฉัน “ฉันถึงรู้ว่าตัวเองเปลี่ยนไปแล้ว นั่นคือวิธีที่ฉันกับการรักษาเวนินเป็นสิบๆ คนได้ในสัปดาห์นี้ ฉันรู้สึกได้ว่าพวกเขาเรียกหาฉันอยู่ เหมือนกับที่รู้สึกถึงชุมพลังมหาศาล ซึ่งสั่นสะเทือนอยู่ใต้เท้า... เพราะฉันเป็นส่วนหนึ่งของพวกเขา” เขาพริตตา “ที่นี่แล้วหรือยัง”

บางครั้งฉันก็เป็นห่วงไวโอเล็ต ลูกได้ไหวพริบ ความเฉียบแหลม
และจิตใจที่แน่วแน่ของนาย ผสมกับความดีร้นของฉัน
แต่เมื่อลูกได้มอบหัวใจให้ใครอย่างแท้จริง
ฉันกลัวว่ามันจะกลบพรสวรรค์อื่น ๆ ที่ลูกได้รับจากนาย
และธรรมชาติจะพ่ายแพ้แก่ความรัก
หากความสัมพันธ์สองครั้งแรกของลูกยืนยันสิ่งที่เรากลัวว่าจะเกิดขึ้น...
ก็ขอให้ทวยเทพสถิตอยู่กับลูกด้วยเถิด ที่รัก
ฉันเกรงว่าลูกสาวเรามีรสนิยมเรื่องผู้ชายที่เลวร้ายสันต์

—จดหมายที่ไม่ได้ส่งซึ่งถูกค้นพบในภายหลัง โดย นายพลลิลิก ซอร์เรนเกล

บทที่สาม

เขเดิน รู้สึก ถึงพวกนั้นได้

ฉันจึร่องหินสุดแรงจนเล็บเริ่มงอขณะที่ความคิดหมุนตัว แต่แค่
เขารู้สึกถึงพวกนั้นไม่ได้หมายความว่าเขาสละจิตวิญญาณส่วนหนึ่งไปแล้ว
เสียหน่อย ความรู้สึกนั้นปรากฏในดวงตาเขาที่เฝ้ามองฉัน รอให้ฉันปฏิเสธเขา
หรือที่เลวร้ายยิ่งกว่าคือผลักไสเขาเหมือนที่ฉันเคยทำหลังสมรภูมิที่เรสตัน
สิ้นสุดลง

สถานการณ์อาจร้ายแรงกว่าที่ฉันคิด แต่เขายังสมบูรณ์ดี ยังคงเป็น
คนเดิม แค่...ประสาทสัมผัสเฉียบคมขึ้นเท่านั้น

ฉันประคองท้องใส่ที่วูบโหวง ไม่ละสายตาไปจากเขา “กลัวนายหรือ”
ฉันส่ายหน้า “ไม่มีวัน”

“เดี๋ยวเธอก็กลัว” เขากะซิบแล้วสำรวจใบหน้าฉันราวกับต้องการจดจำ
ไว้ในใจ

“หมดเวลาห้านาทีแล้ว” การ์ริกพูดขึ้นมาจากเชิงบันได “และไวโอเล็ต
ก็ต้องไปประชุมด้วย”

สีหน้าเซเดินดูดันขึ้น เขาถลึงตาใส่เพื่อนรักและผละออกจากฉัน

“เธอบอกแล้วใช่ไหมว่าเราคิดว่านายควรไปนอนที่อื่น” การ์ริกหมุนคอ
ราวกับเตรียมต่อสู้

“ใช่” เซเดินลงบันได แล้วฉันก็เดินตาม “และฉันก็จะบอกนาย
แบบเดียวกับที่เธอบอกอิมโมเงิน ไสหัวไปให้พ้น”

“รู้อยู่แล้วแหละ” การ์ริกส่งสายตาแววอนให้ฉันที่ยิ้มตอบ เราออกจาก
ปิกติกวิชาการเข้าสู่ตึกโดมที่ร้างผู้คนอย่างไม่น่าเชื่อ แล้วเดินระหว่างเสาไม้กร
สองต้น “คิดว่าอย่างน้อยเธอจะมีเหตุผลเสียอีก ไวโอเล็ต”

“ฉันหรือ พวกนายต่างหากที่เอาอารมณ์เป็นที่ตั้งโดยไม่มีหลักฐาน
การที่ฉันเชื่อใจเขาอยู่บนพื้นฐานข้อเท็จจริงจากประวัติศาสตร์ซึ่งพิสูจน์จนเป็น
ที่ประจักษ์แล้วทั้งสิ้น”

“ฉันซาบซึ้งกับความห่วงใยนะ” เซเดินพูดเนิบนาบด้วยน้ำเสียงเย็นชา
“แต่ถ้านายพยายามกำหนดตัวเพื่อนร่วมเตียงของไวโอเล็ตอีก เราได้มีเรื่อง
กันแน่”

การ์ริกส่ายหน้าให้เพื่อนรัก แต่ก็ยอมจบบทสนทนาี้ เราเดินต่อไปยัง
พื้นที่หลัก ผ่านผู้คนที่วุ่นอยู่กับการทำความสะอาดใหญ่ใกล้ห้องพยาบาล

วันพรุ่งนี้รายชื่อผู้เสียชีวิตในจุตฤภาคทหารราบจะต้องยาวเหยียดแน่

“เธอดูเยือกเย็นดิเนะ ซอร์เรนเกล สำหรับคนที่กำลังจะเผชิญหน้ากับ
ชนชั้นสูงผู้กุมอำนาจสูงสุดในอาณาจักรนะ” การ์ริกตั้งข้อสังเกตขณะที่เรา
เดินไปชมรมแดงหนาตะอะไนติการบริหาร

โถงทางเดินมีผู้คนสวมเสื้อตัวยาวหลากสีเบียดเสียดกันเพื่อรอให้
การประชุมดำเนินต่อ แต่ละคนต่างกันเพียงตราประจำแคว้นประดับ

สายสะพาย ซึ่งชวนให้นึกถึงเครื่องแบบพิธีการของเรา ตราประจำแคว้นเรา
จาง่าย ฉันสังเกตเห็นตราประจำแคว้นเบรวิกด้วยตอนที่คนเริ่มหันมา

“ฉันรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเลยวางแผนไว้แล้ว สองสัปดาห์เป็นเวลา
ที่มากพอในการใคร่ครวญทุกสถานการณ์ที่เป็นไปได้” ฉันตอบ ผู้ชน
ค่อยๆ แหกกลาง ซึ่งฉันคิดว่าน่าจะเกิดจากปรากฏการณ์เซเดิน ฉันว่า
ที่คนจ้องเซเดินไม่ได้หรอก เพราะเขาช่างดงาม และฉันก็ว่าที่คนพากัน
หลีกทางไม่ได้เช่นกัน เขาไม่เพียงทรงพลังอย่างน่าหวาดหวั่น แต่ยังมีชื่อเสียง
โด่งดังจากการแบ่งแยกผู้บินของนาวาร์และแจกจ่ายอาวุธให้โพโรเมียลด้วย
ฉันมั่นใจเลยว่าไม่ใช่ทุกสายตาที่จับจ้องเขา - หรือเราสามคน -
จะเป็นมิตร

“เธอแน่ใจใช่ไหมว่าต้องการแบบนี้” เซเดินถามขณะที่เราเข้าใกล้
ประตูบานคู่ขนาดมหึมาของห้องโถงใหญ่

“นั่นคือสิ่งที่เธอต้องการนี่” ฉันบอกเขา ยามคนหนึ่งที่ประดับตรา
สัญลักษณ์คอลล์เดียร์ปลีกตัวเข้าไปในห้องโถง เขาจะต้องไปแจ้งว่าเรา
มาถึงแล้วแน่ “และเป็นสิ่งที่เราต้องการด้วยเช่นกัน ยังอยากมาด้วยกัน
หรือเปล่าล่ะ” ฉันขำเลิ่ยมองเขา “แม้จะออกนอกแนวป้องกันก็ตาม”

แนวป้องกันเวทมนตร์ไม่เพียงปกป้องเราจากเขาเท่านั้น - แต่ยังปกป้อง
เขาจากตัวเองด้วย

เขาขบกราม “แม้จะออกนอกแนวป้องกันฉันก็จะไป” เขายืนยัน
เราเดินมาถึงประตูซึ่งเหลือยามยืนเฝ้าอยู่เพียงคนเดียว เธอมีสีหน้าไร้อารมณ์
และสวมชุดสีน้ำเงินของทหารราบ

“คงรู้แล้วสินะคะว่าฉันจะมา” ฉันถามยามคนนั้น

“เธอต้องรอคนพาเข้าไป นักเรียนทหารซอร์เรนเกล” เธอตอบโดยไม่
มองฉัน

เป็นมิตรจริงๆ

“ฉันชักเริ่มไม่แน่ใจกับการประชุมครั้งนี้แล้วสิ” การ์ริกที่อยู่ข้างเซเดิน
อีกฝั่งเอ่ย สายตากวาดมองผู้ชนที่ติดอาวุธครบมือในโถงทางเดิน “เธอ
ได้รับเชิญให้ไปแสดงตัวต่อหน้าสภาผู้นำตามลำพัง และเรากียังไม่ได้รับ

การเว้นโทษที่หนีจากบาสเก็ตไปพร้อมฝูงบินจำนวนมากด้วย เบนแนเนอาจได้เข้าร่วมฟังการเจรจาทำสนธิสัญญาในฐานะตัวแทนจากอะรีเซีย แต่เราไม่มีตำแหน่งในสภา ในนั้นอาจเกิดอะไรขึ้นกับไวโวลีตก็ได้”

“คิดไว้แล้วแหละ” ฉันทนินัยกับเขา “แต่ต่อให้ไม่มีแทร์น พวกเขา ก็จำเป็นต้องให้ฉันทมีชีวิตต่อไปเพราะอันดาร์นาอยู่ดี ฉันทไม่เป็นที่ไหน”

“เธอมีลูเวลเลนเป็นตัวแทนจากไทร์เรนดอร์อยู่ในสภา และแค่เธอ โบกมือครั้งเดียวก็เผด็จกัณฑ์หลังให้วอดวายได้แล้ว” เซเดินเสริม เขากอดอก และชิงดาใส่ยามคนนั้น “ฉันทเป็นห่วงความปลอดภัยของพวกเขามากกว่าเธอ เสียอีก”

ประตูทางขวาเปิดออก แล้วยามอีกคนก็เดินออกมา

ห้องใต้ฉันทบิตมวนตอนที่นายพลเมลเกรินปรากฏตัวที่ประตู ดวงตา เหมือนลูกปัดหรีดเล็กขณะที่เขาก้มลงมองฉันท จมูกองุ่นเหมือนเหยี่ยว “นักเรียนทหารซอร์เรนเกล สภาผู้นำพร้อมจะพบเธอแล้ว” เขาหวัดสายตามองการริก ก่อนจะหยุดที่เซเดิน “ตามล่าฟัง”

“ฉันทจะรออยู่ข้างนอกนี้” – น้ำเสียงของเซเดินเปลี่ยนไปเป็นคำถาม – “หลังประตูไม้ที่ลอยเหนือพื้นแค่นี้เดียว”

“ไม้อ้อมค้อมเลยนะ” ฉันทกลืนรอยยิ้มที่มุมปาก

เมลเกรินผายมือให้ฉันทเข้าไปข้างในโดยไม่ละสายตาจากเซเดิน

“ไม่มีทาง” เขาตอบขณะที่ฉันทเดินเข้าไปในห้องโถง “ฉันทเชื่อมั่นเต็มร้อยว่าเธอปกป้องตัวเองได้ แต่เพียงเธอเอ่ยปาก ฉันทก็จะกระชากประตูให้หลุดจากบานพับทันที”

“นายนี้ช่างโรแมนติกเสียจริง” ฉันทสำรวจเครื่องเรือนจัดใหม่ในห้อง ที่คุ้นเคยเร็ว ๆ สายตาหยุดอยู่ที่โต๊ะยาวที่มีขาหยั่งทอดตัวตามแนวยาวห้องโถง รายล้อมด้วยเก้าอี้หลายสิบตัว ซึ่งจัดขึ้นเพื่อรองรับการเจรจาอย่างไม่ต้องสงสัย มีชั้นชั้นสูงหกคนเป็นตัวแทนจากแคว้นทั้งหลายในนาวาร์ พวกเขาสวมเสื้อตัวยาวกับชุดกระโปรงปักหุหรา และนั่งหันหน้าเข้าหาฉันทที่ปลายโต๊ะที่ไกลที่สุด ฉันทรู้จักทุกคนเพราะแม่ แต่มีเพียงคนเดียวที่ส่งรอยยิ้มอึดโรยมาให้ เขานั่งอยู่ไกลสุดทางซ้าย ฉันทเดินไปยืนประจันหน้าพวกเขาตรงกลาง

ก่อนจะวางมือทั้งสองข้างลงบนพนักเก้าอี้

ลูเวลเลน

“อยากเพิ่มเงื่อนไขมากที่สุดท้ายไหม” ฉันถามอันดาร์นา เมลเกริน
เดินอ้อมโต๊ะไปนั่งลงทางขวาของดัชเชสแห่งมอร์เรน

“ยังคิดอะไรไม่ออก” เธอตอบ

ลุยกันเลย

“รีบคุยกันให้จบ ๆ เถอะ” ดัชเชสแห่งมอร์เรนแหงเลียงแหลมสูงจาก
ทางขวา เธอถอนหายใจจนทับทิมเม็ดยักษ์บนไหล่ล้าระยับ “เราเหลือเวลา
แค่สามวันในการกอบกู้การเจรจาและจำเป็นต้องใช้ทุกชั่วโมงอย่างคุ้มค่าที่สุด”

“เห็นด้วยอย่างยิ่งค่ะ -” ฉันเริ่มพูด

“นายพลเมลเกรินสรุปให้เราฟังแล้ว และเราก็หารือกับราชาเรียบร้อย”
ดยุกแห่งคอลล์เดียร์ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามขัดพลงลูปเคราสีบลอนด์สั้น “ตั้งแต่บัดนี้
เป็นต้นไป เธอจะได้รับมอบหมายเรื่อง -” เขาชำเลื่องมองเมลเกริน “คุณ
เรียกมันว่าอะไรนะ”

“กองกำลังเฉพาะกิจ” เมลเกรินช่วยตอบ เขานั่งนิ่งจนนำหวาดหวั่น
ขณะมองสำรวจฉัน

“กองกำลังเฉพาะกิจ” ดยุกทวน “ซึ่งจะเริ่มภารกิจเสาะหามังกร
สายพันธุ์ที่เจ็ดและพาพวกเขากลับมา โดยมีจุดประสงค์เพื่อเพิ่มกำลังพล
และหวังว่าจะได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับการฆ่าเวินด้วย”

ฉันล้วงกระเป๋า หยิบกระดาษที่พับไว้สองแผ่นออกมา แล้วยกกระดาษ
แผ่นแรกขึ้นแสดงต่อหน้าสมาชิก “หากยินดีร่วมภารกิจด้วยกัน นี่คือการ
ข้อเรียกร้องของอันดาร์นาค่ะ”

ดัชเชสแห่งเอลซัมเลิกคิ้วเข้ม ส่วนดยุกแห่งลูเคราสงะไป

“เธอไม่อยู่ในสถานะที่จะเรียกร้องได้” ดัชเชสแห่งมอร์เรินตักเตือน
“เราติดหนี้บุญคุณแม่เธอก็จริง แต่เธอยังเป็นทหารหน้าที่พอยู่ดี”

“ทหารหน้าที่พผู้กอบกู้วิทยาลัย แนวนป้องกัน และอาณาจักรของเรา
นี้ยังไม่ได้พูดถึงเรื่องที่ฉันเพิ่งสู้กับเวินซึ่งบุกเข้ามาในกำแพงตั้งหลายตนเมื่อ
ไม่กี่ชั่วโมงก่อนนะคะ ฉันทำเรื่องทั้งหมดโดยไม่ได้อยู่ภายใต้สายบังคับบัญชา

ของนาวาร์ด้วย” ฉันเอียงคอ “การสั่งให้ฉันทำอะไรจึงเป็นเรื่องยาก เพราะพวกคุณออกคำสั่งฝูงแห่งอะริเซียไม่ได้สักคน และนี่ก็ไม่ใช่ข้อเรียกร้องของฉัน แต่เป็นของเธอต่างหาก”

“ประเด็นเรื่องฝูงบินของเรา จะกลับมาหรือไม่ยังอยู่ระหว่างเจรจา” เมลเกร็นขำเลียงมองลูเวลเลนที่อยู่อีกฝั่ง “ภารกิจนี้เกิดขึ้นด้วยเจตนาบริสุทธิ์ ภายใต้ข้อตกลงว่าฝูงบินจะยอมอยู่ที่บาสไก้อ์ท ลูเวลเลน เนื่องจากคุณให้ความช่วยเหลืออะริเซียอย่างลับ ๆ มาหลายปี – ซึ่งเป็นอีกประเด็นที่ทางสภา ยังไม่ได้หารือ – คุณน่าจะยอมอ่านข้อเรียกร้องของเธอนะ”

คำต่าหนินั้นทำให้ฉันสูงขึ้นสูงส่วนใหญ่หนึ่งขยุกขยิกบนเก้าอี้ ลูเวลเลนยื่นมือข้างหนึ่งออกมา แล้วฉันก็ส่งกระดาษที่พับไว้ให้เขา ขึ้นตอนแรก สำเร็จ เขาอ่านไปพลางยกมุมปากที่มีริ้วรอยไปด้วย “บางข้อ ก่อนข้างจะ...มีเอกลักษณ์ทีเดียว”

“ก็เหมือนเธอแหละค่ะ” ฉันตอบแล้วเข้าสู่ขั้นตอนที่สอง “ฉันจะพาผู้ซึ่งมั่งกรทคน –”

“เธอจะไม่พาใครไปทั้งนั้น” เมลเกร็นขัด “เธอเป็นนักเรียนทหารปี 2 ที่ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมเพียงเพราะเราต้องการมังกรของเธอ เราตัดสินใจกันแล้วว่าร้อยเอกเกรติจะเป็นผู้นำกองกำลังเฉพาะกิจนี้ เหตุผลหลักเป็นเพราะประสิทธิภาพหลังพรมแดนศัตรูของเขา”

ใจฉันตึงวูบ “อาจารย์สอนฟอผนะหรือคะ” ไม่ ไม่ ไม่ มันไม่/ควร จะเป็นแบบนี้ ฉันกำรายชื่อซึ่งมีชื่อมิราเขียนไว้เป็นคนแรก

“คนนั้นแหละ” เมลเกร็นพยักหน้า “เขาไร้ทราบแล้ว เธอรอฟังคำสั่งจากเขาได้เลยตอนที่เรากำลังกับโปโรเมียลเรื่องการสร้างพันธมิตรและเงื่อนไขเรียบร้อย แล้วเขาจะเพินหากองกำลังด้วยตัวเอง”

เพินหาด้วยตัวเองหรือ พลังพวยพุ่งในตัว เลือดในกายเดือดพล่าน “อย่างน้อย ๆ ร้อยตรีโรออร์สันจะได้เข้าร่วมภารกิจด้วยใช่ไหมคะ”

ฉันสูงขึ้นสูงทุกคนหันไปมองเมลเกร็น

“โรออร์สันจะเข้าร่วมด้วยหรือไม่ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของเกรติ” เมลเกร็นจึงตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน

“แต่แตรั้นกับสเกลแยกจากกันไม่ได้” ฉันทแย้ง

“ซึ่งอาจอนุมานได้ว่าโรออร์สันจะเป็นตัวเลือกหนึ่งของเขา” เมลเกร็นกล่าวอย่างไร้อารมณ์พอๆ กับต้นไม้ ไม่แปลกใจเลยที่แม่ชอบเขานัก “แต่ก็อย่างที่บอก เรื่องนั้นขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้กอง”

ดุลยพินิจของผู้กอง เลือดในกายฉันทพุ่งพล่าน “แต่การกำหนดสมาชิกในกองกำลังอยู่ในข้อเรียกร้องของอันดาร์นา” ฉันทคาดการณ์ทุกสถานการณ์ที่อาจเป็นไปได้อย่างถี่ถ้วน และการยอมโอนอ่อนตามอันดาร์นาก็เป็นไม้ตายที่คิดไว้ใจเสมอ

“แปลว่าข้อนั้นถูกปิดตงใจ” เมลเกร็นประสานมือบนตัก “นี่คือปฏิบัติการทางทหารที่ไม่เปิดพื้นที่ให้ต่อรอง ไม่ใช่การทัศนศึกษา”

“เราจะไม่ใช่” แตรั้นประกาศ

“แต่เราต้องไป!” อันดาร์นาเถียงเสียงหลง

กระดาศยับยู่ยี่ในมือฉันท “เธอพูดถูก เราต้องไป” สิ่งสำคัญที่สุดคือพวกเขาควรทำตามความต้องการของอันดาร์นา แต่หากมีโอกาสแม้เพียงน้อยนิดที่พวกนั้นจะรู้วิธีพิชิตเวนิสหรือรักษาเซเต็น เราก็คงไม่มีทางอื่น “ทุกวิถีทาง” ที่ว่าหมายถึงเราต้องยอมถอย

“ถือว่าประเด็นนี้ตกลงกันเรียบร้อยแล้วใช่ไหม” ดยุกแห่งคอลล์เดียร์ถามผ่นไปเถอะ

“เรียบร้อยแล้ว” เมลเกร็นประกาศ

“จะเรียบร้อยก็ต่อเมื่อพวกคุณปฏิบัติตามข้อเรียกร้องที่เหลือของอันดาร์นา” ฉันทขีดคาง “ฉันคิดว่าทั้งเธอและแตรั้นแสดงชัดแล้วว่าพร้อมจะเดินออกจากบาสโกัททุกเมื่อ – หรือถึงขั้นบินหนีไปด้วยซ้ำ”

จุมูกเมลเกร็นบานออก แล้วฉันทก็สะกดกลืนเสียงกู่ร้องแห่งชัยชนะไว้ “เราจะพิจารณาข้อเรียกร้องที่เหลือของอันดาร์นา”

“ถ้าอย่างนั้นก็เป็อันเรียบร้อย” ดยุกแห่งคอลล์เดียร์ประกาศ “เยี่ยมความคืบหน้านี้ควรจะช่วยให้การเจรจาราบรื่นขึ้น”

“อย่างน้อยถ้ายอมให้พวกผู้ขับเข้ามาในจตุภาคก็น่าจะช่วยได้นะคะ” ฉันทเสริม โทสะสุ่มในอก

“ทั้งๆ ที่พวกเขาใช้พลังป้องกันตัวไม่ได้เนี่ยนะ” เมลเกร็นแค้นหัวเราะ “ได้โดนพวกผู้ขี้เล่นงานจนอ่วมเอานะสิ”

“นั่นเป็นเหตุผลข้อหนึ่งที่โพโรเมียลคัดค้านที่จะให้กองกำลังเสริมอยู่กับเราไม่ใช่หรือ” ดัชเชสแห่งมอร์เรนถาม เมลเกร็นพยักหน้ารับ

พวกเขาไม่ใช่กองกำลัง แต่เป็นนักเรียนทหารที่ต้องได้รับความคุ้มครองจากแนวป้องกันต่างหาก

ดยุกเกาคอ “เราจะขบคิดเรื่องนั้นอีกที หากผู้ซบถดูแลตัวเองในจุดภาคได้ ก็คงจะช่วยให้การเจรจาดำเนินไปได้อย่างราบรื่น”

ฉันคิดแบบเดียวกันไม่มีผิด

“เธอไปได้แล้ว นักเรียนทหาร” เมลเกร็นสั่ง

“ฉันจะเดินไปส่งนะ” ลูเวลเลนเอ่ย เขาดันตัวออกจากโต๊ะและลุกขึ้น

ฉันหย่อนรายชื่อยับยั้งใส่กระบี่ ก่อนจะเดินตัดพื้นหินเก่าไปที่ประตูพยายามปะติดปะต่อเศษซากความหวังที่แตกเป็นเสี่ยงๆ เราไม่รู้เลยว่าอะไรจะเกิดขึ้นที่เกรตคัดเลือกเข้ามาในกองกำลังได้ไหม

“ปล่อยให้เป็นหน้าที่ฉันเถอะ” ลูเวลเลนพูดเสียงเบาขณะชูชื่อเรียกร้องของอันดาร์นาขึ้น “ระหว่างนี้” – เขาสอดมือเข้าไปในเสื้อตัวยาว ก่อนจะหยิบจดหมายขนาดเท่าฝ่ามือออกมา – “มีใครขอให้ฉันแอบเอาสิ่งนี้มาให้เธอ”

“ขอบคุณค่ะ” ฉันตอบตามความเคยชินพร้อมกับรับจดหมายมา

เขาเคาะประตูสองครั้ง แล้วฉันก็เดินออกจากประตูฟุ้งซ่ายตามที่ยามฝ่ายมือบอก

ฉันเปิดจดหมายขณะเดินออกไปที่โถงทางเดิน ฉันจำลายมือตัวดัดไปมาของเทคาร์สได้ทันที

เธอเหลือเวลาสามวันที่จะทำให้ข้อตกลงระหว่างเราลุล่วง

บ้าจริง ไม่มีตัวเลือกว่าให้ล้มเหลวสินะ ฉันเงยหน้าขึ้นและพบว่าเพื่อนร่วมหมู่ทุกคนรออยู่ ประหนึ่งกำแพงสีดาสลับน้ำตาลที่ตั้งตระหง่านกันห้องทะเลแห่งเสื้อตัวยาวกับชุดกระโปรงหลากสี

“เป็นยังงี้บ้าง” อิมโมเงินถาม

“ให้เวลาเธอหน่อยสิ” ริดู

ฉันกวาดตามองพวกเขา ประตูปิดโล่หลัง แล้วฉันก็ประสานสายตากับเซเดินที่เดินเข้ามาใกล้ “แผนการล้มไม่เป็นท่า”

ซึ่งหมายความว่าคำสั่งที่ถืออยู่ในมือจะล้มเหลวอีกไม่ได้

...

แสงแดดยามเช้าส่องลอดหน้าต่าง แล้วฉันก็ค่อยๆ กะพริบตาตื่นเมื่อได้ยินเสียงระฆังประจำวิทยาลัยตีแปดครึ่ง หิมะกองอยู่บนกรอบหน้าต่าง ท้องฟ้าเบื้องบนเป็นสีฟ้าครั้งแรกตั้งแต่วันหม้ายน

ให้ตายสิ ฉันไม่ได้แค่นอนหลับธรรมดาเนะ ฉันนอนตื่นสายเลยต่างหาก บางทีอาจเป็นเพราะเข้ายืมกับอิมโมเงินเมื่อคืน หรือไม่ก็เพราะความเหนื่อยล้าทางใจหลังจากระบายกับริและทाराว่าทำไมเกรดีถึงเป็นหัวหน้าภารกิจอันดาร์นาที่แย่ที่สุด แต่ฉันไม่สะดุ้งตื่นเลย ขอบคุณห่วยเทพ ฉันน่าจะผล็อยหลับไปหลังจากนอนอ่านหนังสือเกี่ยวกับสินค้านำเข้าของนาวาร์ยุคก่อนช้อตกลงทางการค้าแห่งเรสสัน เจซีเนี่ยหนังสือเล่มนั้นมาให้ฉันที่ยังโกรธพิตฟัดตอนไปเยี่ยมซอร์เยอร์ ฉันยกศีรษะขึ้นจากหมอนและเห็นหนังสือปิดอยู่บนโต๊ะข้างเตียง โดยมีมิดลันของเซเดินคั่นหน้าที่ย่านค้างไว้อยู่

ฉันคลี่ยิ้มกับความเอาใจใส่ของเขา ดูเหมือนฉันจะหลับไปแล้วตอนที่เขากลับมาหลังประชุมรายวันกับเบรนนัน ลูเวลเลน และดยุกลินเดลล์ ผู้อุปถัมภ์เซเดินกับเลียมที่เพิ่งร่วมประชุมด้วยตั้งแต่ช่วงเย็นเมื่อวาน

ฉันหมุนตัวใต้ผ้าห่มแสนอบอุ่น คาดหวังเต็มทีว่าจะเห็นเซเดินตื่นเต็มตาในเวลานี้ ทว่าเขากลับหลับสนิท แขนข้างหนึ่งกอดหมอน ส่วนอีกข้างที่มีแผลเป็นสีชมพูสดใหม่วางอยู่บนผ้าห่มระหว่างเรา หัวใจฉันบีบรัดแน่น และการจ้องมองเขาดูจะเป็นสิ่งเดียวที่ควรทำ แม้จะเป็นเวลาไม่นานก็ตาม ห่วยเทพทรงโปรด เขาช่างงดงามอะไรอย่างนี้ ใบหน้าเขาอ่อนโยนลงยามหลับใหล ส่วนความตึงเครียดที่มักจะแสดงออกผ่านกราม

และหัวใจก็หายไปอย่างน่าอัศจรรย์ ลับดาห์ที่ผ่านมานักหนึ่งสำหรับเขา เพราะเขาต้องแบกรับทุกอย่างพร้อมกัน ทั้งภาระหน้าที่ของผู้ชี้และความรับผิดชอบต่ออะรีเซียท่ามกลางผู้คนที่ไม่เห็นความสำคัญ ฉันข่มความปรารถนาอยากจะสัมผัสเขา เขาอนไม่คอยหลับตั้งแต่สงครามเช่นกัน และหากเขาอนต่อได้แม้เพียงไม่กี่นาที เขาก็สมควรได้รับสิ่งนั้น

ฉันกระโดดไปบนเตียงฝั่งตัวเอง ลูกชิ้นนั้นอย่างเชื่องช้าและเยิบเยิบที่สุดเท่าที่จะทำได้ เท้าลอยเหนือพื้น ผมยังขึ้นอยู่บ้างจากการถูกเปียนท์ที่หลังอาบน้ำเมื่อคืน ฉันจึงรีบหิวผมเบาๆ เพื่อพอมีหวังว่าผมจะแห้งก่อนถึงเวลาออกไปเผชิญกับความหนาว ครั้นเมื่อวางแปรงหวีผมกลับลงบนโต๊ะข้างเตียง ฉันก็บิดขี้เกียจด้วยความเร็วที่เตาคงจะภูมิใจ -

สายเงาพันรอบเอวฉันในชั่วอึดใจ ก่อนที่ผมฉันจะถูกมัดไปด้านข้าง แล้วเซเด็นก็เผยอริมฝีปากจรดลงบนต้นคอฉัน

ไอ้ ไซเล่

ฉันสูดหายใจเหือก ความร้อนวูบวาบไล่ลงไปตามแนวสันหลัง ตามการตัวตลันและการขบกัดของเขา แล้วฉันก็เหงงหน้าพิงไหล่เขา เขาตรงไปยังจุดอ่อนไหวย่างยิ่งที่ต้นคอ รวากับร่างกายฉันคือแผนที่ที่มีแต่เขาที่เข้าใจ ทะลุปรุโปร่ง ฉันขยี้มผมเขาและแอนหลังเข้าหา ให้ตายสิ เขารู้วิธีจุดฉันจากพื้นให้ลอยสูงเสียดฟ้าภายในเวลาไม่กี่อึดใจ

“เธอเป็นของฉัน” เขาคำรามกับผิวฉัน แล้วมือก็ไล่ไปตามชายชุดนอน ก่อนจะเลิกกระโปรงขึ้นมาที่ต้นขา

“นายก็เป็นของฉัน” ฉันพูดบ้างแล้วกระชับกลุ่มผมเขา

เขาหัวเราะเสียงต่ำเฝ้ายวนตรงลำคอฉัน มือหนึ่งลูบผ่านหว่างขา ก่อนจะรั้งสะโพกเข้าไปใกล้

นิ้วฉันเลื่อนหลุดจากผมเขา แล้วห้องก็หมุน ก่อนที่หลังจะกระแทกกลางเตียง แล้วฉันก็มองเห็นแค่เขาที่อยู่เหนือร่างพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ เขาไม่ได้สวมอะไรเลยนอกจากกางเกงนอนหลวมโพรก เขาเลื่อนต้นขาแกร่งมาอยู่ระหว่างขาฉัน “ฉันเป็นของเธอ” เขาพูดราวกับให้คำมั่นสัญญา ลมหายใจฉันสะดุดเมื่อเห็นมวลอารมณณ์เข้มข้นในดวงตาคู่นั้น

ทวยเทพทรงโปรด ฉันรู้สึกเหมือนนอกแทบปรีเลยมองมา
ด้วยสายตาแบบนั้น

“ฉันรักนายมากจนปวดใจ” ฉันไล่มือไปตามอกเปลือยเปล่าแสนอบอุ่น
ปลายนิ้วลากผ่านแผลเป็นที่หัวใจอย่างแผ่วเบาจนมาตามร่องแครงบนท้อง

เขาสูดหายใจลอดไร้ฟัน “ดี เพราะฉันรักเธอแบบนั้นเหมือนกัน”
ต้นขาเขาค่อยมาอยู่ระหว่างต้นขาฉัน เป็นสัมผัสที่ชวนให้ลุ่มหลง แล้วเขา
ก็ทาบทับลงมาทั้งตัว ชับไล่ทุกสายความคิดให้เหลือเพียงความคิดที่ว่า
ฉันจะใกล้ชิดเขากว่านี้ได้อย่างไร

เขาลูบไล่ทุกส่วนทั่วโค้ง ปากเคล้าคลึงผิวทุกซอกทุกมุมลงมาถึงคอเสื้อ
ความปรารถนาแล่นพล่านในกระแสเลือดดุจเปลวไฟ จุดทุกปลายประสาท
ให้ลุกโชนและเจิดจ้า พันตะเยอดอกฉันผ่านชุดนอน

ฉันครางและประสานนิ้วที่ท้ายทอยเขา บ้างจริง ฉันปรารถนาชายคนนี้
“นั่นคือเสียงหนึ่งที่ฉันโปรดปราน” คำพูดเขาโอบล้อมห้วงความคิด
มือบรรจงไล่ขึ้นมาที่ต้นขา สอดเข้าไปใต้ชุดนอนเพื่อหยอกเย้ากับขอบกางเกงใน
แล้วฉันก็ตัวอ่อนยวบ “เป็นรองแค่เสียงสูดหายใจน้อย ๆ ตอนเธอใกล้เสร็จ”

ข้อนิ้วลากผ่านปุ่มกระสันของฉันใต้ผ้าที่ขวางเราไว้อย่างน่าโมโห
แล้วสะโพกฉันก็เอนขึ้นตอนที่ปากเขาขยับไปหาอกอีกข้าง เสื้อผ้าบ้า ๆ นี้
ขวางกั้นรามาเกินไปแล้ว

เขาเงยหน้าขึ้นมองฉันขณะสอดนิ้วเข้าไปในกางเกงใน แล้วเขาก็อยู่
ตรงนั้น บดคลึงและหยอกเย้า ลากไล่ผ่านปุ่มกระสัน และในที่สุด ขอบคุณ
ทวยเทพทั้งหลาย เขาก็มอบสัมผัสที่ฉันปรารถนาอย่างพอดี

“เซเต็น” ฉันคราง คีระะที่หมุนหมอนสะบัดไปมา พลั่งแล่นพล่าน
ไปทั้งตัว ซาบซ่าไปถึงกระดูกทุกชิ้น เส้นเลือดทุกเส้น และผิวทุกอณู

“เปลี่ยนใจแล้ว” เขาสอดสองนิ้วเข้ามาในตัว “เสียงนั้นต่างหากที่ฉัน
โปรดปราน” นิ้วรุกรานลึกยิ่งขึ้น ก่อนจะถอยออกมาเล็กน้อยและถอยขึ้น

ฉันหายใจสะดุด มุมปากข้างหนึ่งของเขายกขึ้นเป็นรอยยิ้มกริ่มที่ทำให้
ผนังบีบริดนิ้วที่ซ้ำของ สายพลังสั่นสะท้าน ขดแน่นเป็นเกลียวในตัว แล้วมือ
ทั้งสองข้างก็เลื่อนไปยึดไหล่เขา แบนลงไปบนรอยฝ่าฝ้งของกบฏ

“อยากให้ฉันเอาเธอแบบไหนดี ไวโอเล็ต” เขาขมวดคิ้วขณะใช้นิ้วโป้ง คลึงปุ่มกระสันเพิ่ม แล้วพลังงานที่ไหลเวียนในตัวก็ลั่นระริก “ให้ฉันคร่อมเธอ ที่นอนหงายอยู่บนนี้ ให้เธอคุกเข่าหันหลังแล้วยกสะโพกใส่ฉัน พึงพจน์ให้ฉัน กระแทกแรงขึ้นได้ หรือจะขย่มฉันเพื่อให้ควบคุมจังหวะได้ บอกฉันสิ”

ควบคุมหรือ สิ่งนั้นเป็นเพียงภาพมายาเมื่ออยู่กับเขา วินาทีที่สัมผัสฉัน เขาจะทำกับฉันท่าไหนก็ได้ตามใจปรารถนา

“ทุกท่าเลย” ร่างกายลูกโชนอย่างหวานล้าที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และคำพูดของเขาก็ยิ่งทำให้เปลวไฟโหมกระหน่ำ ฉันไม่สนใจว่าเขาจะเข้ามา ในตัวอย่างไร ฉันสนใจแต่ว่าจะต้องเป็นตอนนี้ เท่า นั้น

ดวงตาของเขาลุกวาว “ฉันรู้สึกได้ ฉันรู้สึกถึงเธอ” เขาจ้องฉันชั่วอึดใจ ก่อนจะก้มลงมาหาฉัน อ้อยอิ่งเหนือริมฝีปากอยู่ไม่ไกล แล้วเร่งจังหวะนี้ ความปรารถนาชัดเจนขึ้นทุกขณะ จนฉันรู้แล้วว่าวิธีเดียวที่จะหลุดพ้นจากสิ่งนี้ คือการแตกกระเจายเป็นเสี่ยงๆ “เจ็ดจ้า เราร้อน และสมบูรณ์แบบอย่าง ไร้ที่ติ”

ฉันต้องการทุกสิ่งทุกอย่างของเขา ไม่ใช่แค่นี้ แต่เป็นแก่นกายเขา ฉันสัมผัสได้ว่าสิ่งที่แนบตันเขาอยู่แข็งแรงขนาดไหน แล้วฉันก็อยากให้เขาเข้ามา ในตัวฉัน เคลื่อนไหว ปลดปล่อย ดิบเถื่อน และบ้าคลั่งไปด้วยกัน ฉันคิด คำพูดไม่ออก ไม่ใช่ตอนที่เขาดังหน้าตั้งตาทำให้ฉันพูดไม่ออกแบบนี้

ฉันคว้าพันธะไอนิกซ์ระยิบระยับที่เชื่อมความคิดเราไว้ ก่อนจะระบาย ความปรารถนาเข้มข้นรุนแรงเข้าไปในนั้น ลมหายใจกระชั้นถี่ขึ้นเรื่อยๆ

“ไวโอเล็ต” เขาคราง แล้วรอยที่หว่างคิ้วก็ปรากฏขึ้นขณะที่เขาขบกราม รวากับเขายับยั้งซึ่งใจอยู่

ทำไมเขาต้องฝันสิ่งนี้ด้วย ทำไมต้องฝันใจเรื่องเรา ฉันเป็นของเขา แต่เขาก็เป็นของฉันเช่นกัน เขาจำไม่ได้หรือว่าเราเข้ากันได้ดีขนาดไหน ฉันยึดพันธะนั้นไว้แน่น คิดถึงตุ้เสื้อผ้าที่สั่นแนบแผ่นหลัง ความทหุหรรษ์ ยามที่เขาตอกเข้ามาอย่างรุนแรงและลึกซึ้ง เราทั้งคู่มัวเมาในกันและกัน สุดลมหายใจเราร้อนที่เปารดกัน อยู่เพื่อรอจุดสูงสุดจากการกระแทก ครั้งถัดไปเท่านั้น

พลังที่ขัดตัวในร่างกายลูกโซติช่วงจนผิวร้อนผ่าว จนวนจะแผดเผาฉัน
ทุกอนุภาคไม่ปลดปล่อย หายเทพทรงโปรด ฉันจะรู้สึกอย่างไรนะถ้าสายเงา
อ่อนนุ่มเคล้นคลึงฉันไปทั่วร่าง โอบกอดฉันด้วยการลูบไล้พร้อมเพรียงกัน
ตอนที่เขา -

หน้าผากเราแนบชิดกัน แล้วเขาก็สั่นสะท้าน หยดเหงื่อผุดขึ้นบน
หน้าผาก “ให้ตายสิ ทร่ัก”

เสียงครางในลำคอเขาที่แหบพร่าและเต็มไปด้วยความปรารถนาลึกซึ้ง
กับนิ้วที่ลูบคลึงผลักฉันไปเตะขอบ ฉันพยายามสะกดกลั้น แต่แล้วพลัง
ก็ติดตัว แสงไฟส่องวาบทางซ้ายตอนที่ฉันแตกกระจาย สายเงากรูไปทั่ว
บริเวณในชั่วอึดใจ ความสุขสมผัสเข้ามาเป็นระลอก จุดฉันให้ดำดิ่งและ
กระซกขึ้นมาครั้งแล้วครั้งเล่า

ฉันได้กลิ่นไม้ไหม้ แล้วเซเด็นก็เหวี่ยงมือทั้งสองข้างไปวางบนหัวเตียง
เหนือฉัน ใบหน้าบิดเบี้ยวทรมานทำให้ฉันได้สติในเสี้ยววินาที เขาทำหน้า
เหมือนเจ็บปวดเกินทน

“เซเด็น” ฉันกระซิบพลางเอื้อมมือไปหาเขา

“อย่า” คำพูดเขาหลุดออกมาเป็นคำขอร้องเจือคำสั่ง

ฉันวางมือลงบนอกตัวเองแล้วสำรวจพันธะระหว่างเรา ทว่ามันกลับ
เลื่อนรางและถูกปิดกั้นด้วยกำแพงอินิกซ์เย็นเฉียบ “เกิดอะไรขึ้น”

“ฉันต้องการระยะห่าง” เขาเค้นคำพูด

“ก็ได้” ฉันขยับออกจากใต้ร่างเขาและรีบลุกจากเตียง แล้วฉัน
ก็สังเกตเห็นรอยไหม้เล็กๆ บนหัวเตียง อย่างน้อยฉันก็เก่งขึ้นที่ไม่จุดไฟเผา
ต้นไม้ “ไกลพอหรือยัง”

“ไม่แน่ใจว่าอาณาจักรหมู่เกาะจะไกลพอไหม” เขาพิมพ์าขณะปรับ
ลมหายใจให้ช้าลง

อะไรนะ “นายว่าไงนะ” ฉันมองเขาด้วยความสับสนอย่างมากระหว่าง
ที่เขารวบรวมสติ ก่อนที่เขาจะพยักหน้าราวกับมั่นใจในตัวเองอีกครั้ง

“ฉันลืมไปเลย” เขาค่อยๆ ผละจากหัวเตียงแล้วนั่งทับสันเท้า มือบีบ
ต้นขาแน่น แล้วทั้งมือลงข้างตัว “ฉันตื่นขึ้นมาเห็นเธอนั่งอยู่ตรงนั้น และ

การเข้าหาเธอก็เป็นเรื่องปกติที่สุดในโลก แต่ฉันไม่บ/กตอีกต่อไป บ้าเอ๊ย ขอโทษจริงๆ ไวโอเล็ต”

ไอ๊ะ “ฉันลืมนึกไปเหมือนกัน” ทันทีที่เขาจรรมิฝีปากลงมานั้นแหละ “นายไม่มีอะไรต้องขอโทษเลย แล้วก็อย่าพูดว่านายไม่ปกติ—” *เดี๋ยวก่อนนะ* มุมปากฉันโค้งขึ้น นี่เป็นปัญหาที่สะสางได้อย่างหมดจด “อันที่จริง ฉันว่านาย เพิ่งช่วยเราไว้นะ” ฉันเดินก้าวหนึ่งไปที่เตียง แล้วเขาก็หันขวับมามองฉัน “ไม่มีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นเลย เซเด้น มีोनายเพิ่งลูปไล่ฉันไปทั้งตัว ถึงขั้น อยู่ในตัวฉันด้วยซ้ำ แต่ฉันก็ยังอยู่ดีมีสุข ให้เวลาฉันคลานขึ้นเตียงสัก สองวินาที แล้วนายก็จะยิ่งกว่าอยู่ดีมีสุขเหมือนกัน”

เขาปิดตาจับ ก่อนจะผายมือไปที่หัวเตียง “อยู่ดีที่ไหนกันล่ะ”

ฉันหรีตามองไม้สี่เหลี่ยม หลังจากโน้มตัวเข้าไปใกล้เล็กน้อย ในที่สุด ฉันก็เห็นรอยสีที่จางลงสองรอย สีเทาจะไม่อ่อนกว่าปกติเลยด้วยซ้ำ มันอยู่ ตรงจุดที่นิ้วโป้งเขาเคยวางอยู่ ฉันกุมท้องราวกับจะช่วยให้ท้องไส้ไม่วูบไหว เขาเพิ่งลูปพลังไปหรือ

มีเหตุผลสองข้อที่นักเรียนทหารผู้ขี้บังก
ไม่ได้รับวันหยุดช่วงฤดูร้อนและฤดูหนาวเหมือนคนอื่น
ข้อแรก พลเรือนมักแตกตื่นหากมีมังกรมาป่วนเขียนในหมู่บ้าน
ข้อสอง ถ้าอยากเสี่ยงเสียไว้ต่อผู้ก็ต้องขังกรงให้แน่นอน
มีฉะนั้นพวกมันจะโจมตีกันเอง...หรือโจมตีคุณ

— ศาสตราจารย์ลอร์ดกรีนสปีด คู่มือฉบับอาจารย์
โดย พันเอกกิสพานี แคลเกีย

บทที่สี่

ฉันสายหน้าใสรอยจางๆ ทั้งสองรอย

“ไม่มีอะไรเลย เทปมองไม่เห็นด้วยซ้ำ” แล้วดวงตาเขาก็ดูเหมือนเดิม
เมื่อมองจากตรงนี้ สิ่งที่เขาทำลงไปยังห่างไกลจากสิ่งที่เกิดขึ้นในสมรภูมิก

“เพราะฉันหยุดไว้ไง” เขาเป็นลงจากเตียงอีกฝั่ง ล่าถอยไปจนด้านหลัง
ต้นขาลัมผัสได้ตะ “ฉันรู้สึกได้ทันทีที่พลังเธอพุ่งสูง แล้วก็นึกขึ้นได้ว่าทำไม
ถึงสัญญากับตัวเองว่าจะไม่แตะต้องเธอ ฉันคิดว่าอย่างน้อยก็ได้ปรนเปรอเธอ
ก็เพียงพอแล้วสำหรับฉัน แต่ก็เกือบจะ...” เขาก็อวบโตะแน่นจนข้อนิ้วซีดขาว
แล้วประสานสายตากับฉัน “ฉันเสี่ยงสูญเสียการควบคุมตอนอยู่กับเธอไม่ได้
แม้แต่นิดเดียวก็ไม่ได้” เขามองหัวเตี้ย “จะเป็นแบบนี้ไม่ได้ ไม่เด็ดขาด”

ฉันปวดใจ แล้วก็ต้องสูดหายใจลึกเพื่อให้หัวใจสงบลง ถ้าเขาสูบล้างจริง ๆ แล้วก็...“ขอเดินไปหาได้ไหม ฉันจะไม่แตะนายหรอก”

เขาพยักหน้า “ตอนนี้ฉันไม่เป็นไรแล้ว ควบคุมได้อย่างสมบูรณ์แบบ”

ฉันเดินเท้าเปล่าบนพื้นเย็นเยียบไปหยุดอยู่หน้าเขา ก่อนจะถอนหายใจโล่งอกเมื่อไม่เห็นรอยสีแดงในดวงตา “ไม่มีสีแดงเลย”

ไหล่เขาล้วง “ดี ฉันปิดกันเร็วอยู่ ไม่รู้สึกตัวว่าสูบล้างเลยด้วยซ้ำ แต่เห็นได้ชัดว่าฉันทำลงไปแล้ว”

“กระต่ายหายยังชดไม่ไ้มากกว่านายอีก” ฉันหันกลับไปมองหัวเตียงเพื่อให้แน่ใจว่าไม่ได้คิดไปเอง “ฉันแทบไม่เห็นด้วยซ้ำ ที่เห็นเพราะตั้งใจมองนะ”

“ฉันสูบล้างโดยไม่ทันคิด โดยไม่มีทางเลือก แล้วถ้ามันเป็นเธอละ” เขาตัดผมฉันไปไว้หลังหู “ฉันจะไม่วันยกโทษให้ตัวเองเลย” เขาถอนหายใจเอือกใหญ่

ความเจ็บปวดในใจจึงแต่จะทิ่มแทงมากขึ้น “นายจะทำตัวเงิบขริ่มและเหินห่างกับฉันหรือ ขอเตือนไว้เลยว่าฉันจะไม่ยอมให้เป็นแบบนี้เด็ดขาด”

“เปล่า” เขายกมูมปาก “ฉันแค่คิดว่าเราทำถูกแล้วที่หลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ฉันไม่ไว้ใจว่าจะควบคุมตัวเองได้ นั่นเป็นวิธีเดียวที่ทำให้เธอปลอดภัย และไม่ว่าจะอยากให้เธอหนีไปมากแค่ไหน ฉันก็เห็นแก่ตัวเกินกว่าจะยอมเสียเธอ”

ฉันพยักหน้าช้า ๆ ไม่คิดจะไปโต้เถียงในเรื่องที่เขาขีดเส้นไว้อย่างชัดเจน

“แค่อยากให้คุณรู้ไว้นะ ว่าความทรงจำเธอเร้าร้อนเป็นบ้า ฉันชอบทุกช่วงเวลาเลย” เขากลืนน้ำลายและจับโต๊ะทั้งสองฝั่งอีกครั้ง ราวกับนึกเสียใจที่ตัดสินใจเช่นนั้น

ฉันขมวดคิ้วมุ่น “ฉันไม่รู้ว่าทำแบบนี้ไ้ไ้ยังงี้ด้วยซ้ำ ไม่ใช่ว่าการแบ่งปันความคิดเป็นความสามารถของอินน์ทินซ์ซิกหรือ หรือเป็นเพราะพันธะระหว่างเรา มันเกิดขึ้นกับเรามากกว่าหนึ่งครั้งแล้วนะ”

เขายกมูมปากข้างหนึ่งแล้วคลายมือ “ไม่รู้สิ ไม่เคยลองกับคนอื่นนะ” รอยยิ้มกริ้มของเขาเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มกว้าง ฉันจึงหายใจคล่องขึ้นเล็กน้อย “ครั้งแรกเกิดขึ้นตอนที่ฉันนั่งอยู่ในชั้นเรียนกลยุทธ์และสลัดเธอออกจากหัว

ไม่ได้ แล้วเธอก็ติดต่อมา เธอพยายามใช้พลังอย่างยากลำบากทั้ง ๆ ที่เพิ่งเกือบจุดไฟเผาวิทยาลัยให้วอดไปทั้งหลังในคืนก่อน แล้วฉันก็แค่ปล่อยให้ความทรงจำหลังไหล ส่วนหนึ่งก็เพื่อช่วยเธอ แต่หลัก ๆ แล้วเป็นเพราะฉันอยากให้เธอตกอยู่ในนรกแบบเดียวกัน” เขายอมรับหน้าด้าน ๆ “ที่นี่ก็แต่งตัวเถอะ เราน่าจะนอนเลยมือเข้ามาแล้ว”

เรากลับมาดำเนินกิจวัตรตามปกติได้เร็วทีเดียวหากดูจากสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้น ฉันรีบหันเข้ายึดข้อสะบ้าให้อยู่กับที่ ก่อนจะแต่งตัวให้เรียบร้อยพอฉันสวมเสื้อเกราะทับเสื้อตัวในเสร็จ เซเดินก็รอกอยู่แล้ว เขาผูกเชือกให้ฉันอย่างเชี่ยวชาญพอ ๆ กับตอนถอด ถึงแม้ตอนถอดจะช้ากว่าอย่างเห็นได้ชัดก็ตาม “เมื่อคืนนายกลับดึกนะ” ฉันพูดตอนที่เขาผูกเชือก “เพราะดยุกลินเดลล์มาที่นี่หรือเปล่า”

“อืม” เขาดึงเชือกอย่างนุ่มนวล ทำให้ไหล่ฉันเหยียดตรง

“ฉันเลยดีใจที่นายค้างที่นี่” ฉันว่า แล้วเขาก็ชะงักงัน “ตระกูลมหาอำนาจในไทร์เรนดอร์ทั้งสามอยู่นี่แล้ว สองตระกูลที่ว่ารักดีต่อแคว้นเท่านั้น ส่วนตระกูลที่สามยังเป็นที่กังขา” ฉันเหลียวมองเขา “ไม่ใช่ลินเดลล์หรือหอกหรือ ที่ทำให้นายกับเลียมได้รับการฝึกฝนเพื่อเข้าจตุภาคนะ”

เซเดินพยักหน้า “ใช่ ถึงแม้เวลเลนจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับดัยก็ตาม”

ฉันเลิกคิ้วสูง “ฉันแน่ใจว่าเมลเกร็นคงคิดแวบหนึ่งแหละว่าฉวยโอกาสนี้กำจัดเลียนหนามทั้งหมดได้ แถวนี่เกิดเรื่องโกลาหลมากมาย และแทบไม่มีคนมีอำนาจคอยจับตาดูด้วย” ระวังตัวด้วยล่ะ ฉันเตือนทางสายตา

เขาพยักหน้าอีกครั้ง แล้วกลับไปจัดการคอร์เสตต่อ ฉันจึงหันหน้าตรง “เขาไม่จำเป็นต้องฆ่าฉันถ้าอยากกวาดล้างชนชั้นสูงของไทร์เรนดอร์ เพราะตามหลักการแล้ว ฉันเป็นแค่ผู้หมวดที่ไม่มีอำนาจใดๆ ในการเจรจา แต่ก็ยังถูกวางตัวให้เป็นตัวแทนอะรีเซียอยู่ดี ตามที่พี่ชายเธอว่า เรียบร้อย” เขาผูกเชือกคอร์เสต แล้วทำให้ฉันตกใจสุดขีดด้วยการจับได้หู ก่อนจะเดินไปยังที่วางอาวุธข้างประตู

“ขอบใจ แล้วนายอยากหรือเปล่า” ฉันถามพลางสวมเสื้อเครื่องแบบและติดกระดุม

“เข้าร่วมเจรจานะหรือ” เขาถามขณะสะพานปลอกดาบคาดหลัง

“เป็นตัวแทนอะรีเซียเต็มตัว” ฉันเดินตัดท้องไปที่โต๊ะเขียนหนังสือ แล้วเริ่มถักเปียมงกุฎเหมือนทุกที เขามองฉันด้วยสีหน้าอ่านไม่ออก “เมื่อก่อน นายเคยบอกว่าจะพอใจกับการบริหารจัดการอยู่แล้ว แต่ฉันไม่รู้ว่ามีใครเคย...ถามนายหรือเปล่า”

เขามวดคิ้วมุ่น “สมัชชาปกครองอะรีเซีย ฉันเป็นแค่เจ้าของบ้าน ซึ่งน่าจะเป็นเรื่องดี เพราะฉัน...เอ่อ เป็นเวนิน ฉันเก่งกาจในสนามรบ แต่ไม่ถนัดการปกครอง”

ฉันเกร็งกล้ามเนื้อทุกมัดไม่ให้กระตุก ก่อนจะถักเปียต่อ

“ยังไงก็แล้วแต่ เรากำลังหารือข้อตกลงที่ให้ฝูงบินอยู่ที่นี้ และดูเหมือนลูเวลเลนจะคิดอย่างน้อยเท่าไรน่าจะคืนดาบของพ่อมา แต่ทุกอย่าง รุนวายเป็นหมด ถ้าเราไม่อยู่ที่นี่ โฟโรเมียลจะถอนตัว ถ้านาวาร์ปกป้องผู้ขับที่อยู่บาสไก้อันนี้ไม่ได้ โฟโรเมียลก็จะถอนตัวอีกเช่นกัน ถ้ามีใครมาแก่งกัน—ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งแถวนี้—”

“โฟโรเมียลก็จะถอนตัว” ฉันเดา ก่อนจะเอื้อมไปหยิบกับมากลัดผมเปียให้อยู่กับที่ *แน่นอน*ว่าฉันสังเกตได้ว่าเขาใช้คำว่า *เรา* ฉันอยากบอกเขา เหลือเกินว่ากำลังจะจัดการข้อตกลงข้อหนึ่งในอีก 48 ชั่วโมงข้างหน้า แต่เขาไม่อยากรู้ และการสูญเสียการควบคุมเมื่อไม่กี่นาทีก่อนก็ไม่ได้ช่วยให้เขาอยากเปลี่ยนใจด้วย

“ถูกต้อง และผู้ขับปี 3 สองคนก็เพิ่งทะเลาะกับฝูงบินที่ 1 เมื่อคืน แถวห้องโถงใหญ่ ถึงขั้นเลือดตกยางออกกันถ้วนหน้า” เขาไล่เก็บมิดสันใส่ซองที่ต้นขาตน “ถ้าเทาริไม่ยอมรับพลเรือนชาวโฟโรเมียลเข้ามา โฟโรเมียลก็จะไม่ได้อะไรจากการสัญญาว่าจะหยุดโจมตีป้อมปราการเรา และจะเหลือสิ่งจูงใจแค่อาวุธกับความปลอดภัยของผู้ขับเท่านั้น”

“ซึ่งโฟโรเมียลก็ได้ทั้งสองอย่างจากการสร้างพันธมิตรกับอะรีเซียอยู่แล้ว” ฉันตั้งข้อสังเกตขณะที่เซเดินเริ่มเก็บมิดสันของฉันเข้าที่ เขาหย่อนมิดใส่ซองที่ต้นขาฉันกับซองที่เย็บติดเครื่องแบบด้านในตามแนวซั้โครง

“ดูซิว่าใครพูดจาเหมือนผู้แบ่งแยกดินแดน” มุมปากเขาหยักขึ้นน้อยๆ

“ถ้าเรามีแนวป้องกันเสถียรดีก็อาจเป็นแบบนั้นแหละ แต่เรารู้ว่าแนวป้องกันที่อะรีเซียลั่นคลอนอยู่ และแม้แนวป้องกันจะอยู่ดี แต่ครั้งสุดท้ายที่ไทร์เรนดอร์พยายามแยกตัวออกมาก็ไม่ได้ราบรื่น—” เขาเอียงคอราวกับเงี้ยวฟังบางอย่าง ก่อนจะเดินปึงปึงไปกระซอกประตูเปิด “ลื้อกันเล่นหรือไ้ เรายังไม่ได้อาบน้ำกันด้วยซ้ำ”

อ้อ เขาปฏิบัติกับคนอื่นด้วยความแข็งกร้าวแบบนี้สินะ ฉันไม่คิดจะกลืนยืมด้วยซ้ำ รู้สึกพอใจมากที่ตัวเองเป็นเพียงคนเดียวที่ได้เห็นมุมอ่อนโยนของเขา “ใครหรือ” ฉันถามพลางคว้าเสื้อนอกสำหรับบินจากพนักพิง

“นายอยู่กับน้องสาวฉันสองต่อสองในห้อง แล้วยังมีหน้ามาถามว่าฉันลื้อนายเล่นหรือ” เบรนนแนวดาตกลับ “ปกติแล้วฉันมองว่าตัวเองค่อนข้างใจกว้างอยู่นะ เรื่องที่นายร่วมเตียงกับเธอนะ แล้วฉันก็มองไปอีกทางตอนที่พวกนายสองคนเอาหน้าติดกันด้วย แต่เราต้องไปประชุมในอีก 30 นาที ซึ่งฉันต้องคุยกับนายก่อน”

“อรุณสวัสดิ์ เบรนนแน” ฉันตะโกนทักขณะสอดแขนเข้าไปในเสื้อนอกสำหรับบิน

“ไ้ ไวโอเล็ต” เบรนนแนทักตอบ

“แต่ฉันต้องไปลาดตระเวน” เซเต็นเอ่ย

“ใช่แล้ว” การ์ริกเสริมจากด้านหลังเบรนนแน

“มีคนอยู่ข้างนอกนั่นก็คนเนี่ย” ฉันมุตได้แขนเซเต็น ก่อนจะเลิกคิ้วสูง โถงทางเดินแน่นเอียด เบรนนแน การ์ริก ลูเวลเลน โบดิ และอิมโมเงินยืนรออยู่ การเจรจาที่กินเวลาหลายวันสูบล้างทั้งลูเวลเลนและเบรนนแน ทำให้ได้ตาเบรนนแนคล้ำลง ตอเคราแซมขาวบนขากรไกรคมสันของลูเวลเลนก็หนาขึ้นด้วย ราวกับเขาเหนื่อยหรือยุ่งเกินกว่าจะโกนหนวดเครา “มีใครตายหรือไ้ ทำไ้ไม่มีใครเคาะประตูละ”

“เพราะอิมโมเงินน่ากลัวนะสิ” การ์ริกพยักพเปิดไปทางอิมโมเงินที่พึงพ้งทางขวาค้น

“เธอต้องพักผ่อน” เธอเอียงคอใส่เขา “ส่วนนายดูนอนเต็มอิมตินี่ ฉันเลยเดาว่านายน่าจะมีเวลานอนเหลือเพื่อบนเตียงนี่นา เซรณชาวเวอร์

เมื่อคืน ช่างนำผิดหวังแทนเธอเหลือเกิน”

“ให้ตายสิ” โบดิพยายามกลั้นหัวเราะ

การ์ริกคลี่ยิ้มช้า ๆ ลักยิ้มผุดขึ้นบนแก้มซ้าย “ระวังคำพูดด้วย อิมโมเจน ฟังเหมือนเธอหึงอยู่หน่อยๆเลย”

“ใครมันจะบ้าไปหึงผู้ซำกับ” เธอถลึงตาใส่เขาอย่างกินเลือดกินเนื้อ

“อาละ” เบรนแนนถูล้นจมูก แล้วลูเวลเลนก็เดินจากไปพร้อมสายหน้า “ฟังนะ เราต้องการตัวโรออร์สันเท่านั้น”

“ขอทีเถอะ หยุดทำตัวเป็นเด็กๆได้แล้ว เราอยู่ในสงครามนะ” มิราที่อยู่สุดโถงทางเดินสั้นๆ พุดขึ้น แก้มเธอแดง รอยแค้นกล่มยังปรากฏอยู่บนผิว

ฉันฉีกยิ้มทันใด “พี่มาจนได้!” ขอขอบคุณมาริ เราเหลือโอกาสแค่ครั้งเดียวภายในเวลาแค่ 48 ชั่วโมงเท่านั้น

“ฉันคิดว่าเธอจะกลับมาเร็วสุดคืนนี้เสียอีก” เบรนแนนเลิกคิ้ว สิ้นน้ำตาลแดง

“ไหนคึกคักเป็นพิเศษนะ” รอยยิ้มของมิราแข็งทื่อเสียจนเหมือนจะตัดแก้วได้เลย แต่อย่างน้อยเธอก็ยังพยายาม เธอใช้เวลาหลายเดือนกว่าจะยอมเปิดใจให้เบรนแนนหลังจากรู้ว่าเขายังมีชีวิตอยู่ ใครจะรู้ว่าเธอต้องใช้เวลานานแค่ไหนในการทำใจเรื่องที่เสียแม่ไป ซึ่งเธอถือว่าเรื่องนั้นเกิดขึ้นในความรับผิดชอบของเบรนแนน “ฉันมีข่าวกับจดหมายนิดๆ หน่อยๆ มาให้ด้วย”

ฉันอยากให้ทุกคนไปเดี๋ยวนี้ จะได้รู้ว่าเป็นข่าวอะไร

“ขอบคุณ” เบรนแนนพูดกับมิรา ก่อนจะหันมาหาเซเดิน “เรื่องนี้สำคัญกว่าการลาดตระเวนนะ”

เซเดินแตะหลังฉันเบาๆ เขาเดินตามเบรนแนนไปที่โถงทางเดินใหญ่ ตรงที่ลูเวลเลนยืนรออยู่ โดยมีการ์ริกตามไปติดๆ

“มีอะไรที่ฉันควรจะรู้หรือเปล่า” โบดิถาม เส้นสองเส้นปรากฏอยู่หว่างคิ้ว มิราเหวี่ยงกระเป๋าจากไหล่

“ไม่มี” เบรนแนนยืนยันขณะที่ทั้งสี่เลี้ยวตรงหัวมุมและหายลับไป

“ขอบคุณที่ทำให้รู้สึกเหมือนเป็นสิ่งที่ต้องการนะ” โบดิบ่นพิมพ์ เขาเดินมาใกล้เมื่อมิราเข้ามาพร้อมกับกลุ่มเล็กๆ ของเราเรียบร้อย “ดูเหมือนเราจะต้องออกลาดตระเวนแทนนะ อิมโมเจน”

“พีหาวิธีได้หรือยัง” ฉันทามมิรา อุดใจรอคำตอบไม่ไหว

“เรื่องแรก ฟีลิกซ์ส่งของขวัญมาให้” เธอหยิบลูกแก้วสะสมพลั่งออกจากกระเป๋ายื่นให้ฉันพร้อมรอยยิ้ม

“โอ้ย ขอบคุณทวยเทพ” ฉันทอนหายใจโล่งอก นิ้วกำรอบลูกแก้วขอบโลหะ นี่คือนั่นที่จะช่วยให้ฉันควบคุมพลังประทับได้บ้าง

“แล้วก็เจ้านี้” ประกายความหวังน้อยๆ พลันลุกโชน มิราหยิบแผ่นไม้ทรงกลมสำหรับฝึกอักขระออกจากกระเป๋ “ทริสชาเป็นอัจฉริยะ”

ฉันอ้าปากค้าง อักขระสามตัวร้อยเรียงอยู่บนแผ่นไม้ ตรงกลางคืออักขระลอยตัว ส่วนอีกสองตัวที่ซ้อนกันน่าจะเป็นอักขระกันเสียงและอักขระแห่งความอบอุ่น เส้นที่อยู่นอกสุด - อักขระแห่งความอบอุ่น - ถูกคันด้วยต้นอ่อนงอกใหม่สีเขียวขนาดจั่ว “พีทำได้ยังไง” ฉันทบะจะลดเสียงไม่ได้

“หลังจากเกือบถูกระเบิดและเหวี่ยงออกไปเป็นวิถีโค้ง” - เธอยกมุมปากขึ้นเป็นรอยยิ้ม - “เราก็ก๊เปลี่ยนวัสดุที่ใช้ร้อยเรียงอักขระ โดยไม่ทำลายอักขระแต่เปลี่ยนรูปแบบการทำงานแทน กลับกลายเป็นว่าโคลินนี่คือนักพฤษภานะ” มิราเอ่ย

“ชวานตีกเป็นผู้ควบคุมพีชหรือ” ฉันทกระซิบ

“เธอไม่ต้องกระซิบก็ได้นะ ไว” มิรายิ้มกว้าง “อักขระกันเสียงยังทำงานอยู่ แม้ว่าเราจะหยุดการทำงานของอักขระแห่งความอบอุ่นไว้ก็ตาม มันน่าจะช่วยกันเสียงได้จนถึงเกือบสุดโง่งทางเดินเลยแหละ”

“พีแน่ใจนะ” ฉันทถาม

“ฉันแน่ใจ ลองแตะดูก็เย็นดินนะ แล้วก็...” มิราวางเหรียญทองลงตรงกลางอักขระลอยตัว แล้วเหรียญก็ลอยขึ้น การทำให้อักขระหยุดทำงานน่าที่งอยู่แล้ว แต่การทำแบบนั้นได้โดยไม่ส่งผลต่ออักขระตัวอื่นนะหรือ วิเศษเหลือเชื่อ “เรามีทางออกแล้ว ใช่ว่าจะไม่มีความเสี่ยงหรอกนะ แต่เราทำได้”

หัวใจฉันเริ่มเต้นรัว “เราอบกู้การเจรจาได้” พวกผู้ซบจะได้อยู่ที่นี่ และฉันจะทำตามข้อตกลงกับเทคาร์สได้สำเร็จ

“ถ้าพวกนั้นเห็นดีเห็นงามด้วยนะ” อิมโมเงินพูดซ้ำๆ “ซึ่งเธอก็รู้ว่าพวกนั้นไม่เอาด้วยหรอก”

“มาแล้ว” โบดิพูดขึ้น เขาย้ายไปทางโถงทางเดิน เบรนนั่นค่อยๆเดินมาหาเรา สายตาจ้องพื้นราวกับจมอยู่ในห้วงความคิด “เราจะไปแล้ว”

“อย่าเพิ่งบอกคนอื่นนะ” มิราพูดรัวเร็วพลางยัดแผ่นไม้ใส่กระเป๋าแทบเท้า “เราต้องให้ออกาสสภาผู้นำทำสิ่งที่ถูกต้องก่อน และยิ่งคนรู้น้อยเท่าไร ก็จะมีคนโดนประหารข้อหาทกบฏน้อยลงเท่านั้น”

โบดิกับอิมโมเงินพยักหน้า ฉันกะพริบตาปริบๆ ตอนที่ทั้งคู่กำลังจะเดินจากไป “นี่ ก่อนหน้านี้เธออยากได้อะไรหรือเปล่า ทำไมถึงยืนรออยู่ล่ะ” ฉันถามอิมโมเงิน

โบดิล้วงกระเป๋าทั้งสองข้างและเดินต่อ ส่วนอิมโมเงินก็เหล่มองเบรนนั่นตอนเดินผ่าน “แค่อยากดูให้แน่ใจว่าเธอ...ได้นอนบ้าง” เธอพูดไล่หลัง พวกเขาเลี้ยวที่หัวมุมและหายลับไปจากสายตา

โบดิ การ์ริก อิมโมเงิน ท้องไส้ฉันบีบรัดแน่น พวกเขามาดูว่าเซเดินไม่ได้ฆ่าฉัน

“สภาพที่ดูไม่จิตเลยนะ” มิราเอ่ยตอนที่เบรนนั่นเดินมาถึงเรา

“ฉันก็รู้สึกแบบนั้นแหละ” เขายกมือขึ้นลูบหน้า “การเมืองโพรเมียดไม่เหมือนเรลกันิด ฉันเหลือเวลาแค่ไม่กี่นาทีก่อนจะต้องกลับเข้าที่ประชุมไปขอรับรองไม่ให้ซิกนิเซนเดินออกจากโต๊ะเจรจา ไม่มีใครยอมใครเลย”

“ฉันคิดว่าการที่ไม่อยากโดนวินัยจะบีบให้พวกเขายอมประนีประนอมเสียอีก” มิราพูดเสียงเข้ม เธอเอียงคอด้วยท่าทางเหมือนแม่ไม่มีผิด ทำให้คอฉันตื๊ดตัน

“นั่นมันเธอไง” เขาสา่ยหน้า “สิ่งเดียวที่ทุกคนเห็นพ้องต้องกันคือผู้ซบจะได้รับอนุญาตให้เดินชมจตุภาควันนี้ ร่วมกับผู้ที่มั่งกรปี 1 ในหมู่ตัวเอง – คงคิดว่าปี 1 ไม่ได้ดูคุณเท่าไรหรอก – กับกองกำลังเฉพาะกิจที่จะเดินทางไปกับเธอ” เขาพูดกับฉัน

“น้องจะไปไหนกันแน่” มิราขึ้นเสียงขณะเดินมาขึ้นเคียงข้างฉัน

“เราได้รับมอบหมายให้ไปตามหาเผ่าของอันดาร์นา” ฉันตอบแทน
เบรนน

“เธออะไรนะ” เธอเบิกตากว้างได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“เป็นความต้องการของอันดาร์นาะ ฉันน่าจะบอกพี่ตั้งแต่ก่อนที่พี่
จะไป แต่ตอนนั้นพวกอิมพีเรียนยังไม่ตอบตกลง” ความรู้สึกผิดก่อกวนขึ้น
ในลำคอเมื่อเห็นสีหน้าเจ็บปวดของเธอ “ยังไงอันดาร์นาก็ต้องไปอยู่แล้ว
แต่อย่างน้อยเธอก็เรียกร้องบางอย่างได้”

“พี่ยอมให้เกิดเรื่องนี้ขึ้นหรือ” เธอถึงตาใส่เบรนน

“มิรา-” ฉันพูดขึ้น

“เจียบนะ นักเรียนทหาร นายทหารคุยกันอยู่” เธอตะคอก
หยาบคายจริง

“นอกจากความต้องการของเรา ราชินีมารายาก็หวังว่ามังกรสายพันธุ์
ที่เจ็ดจะรู้วิธีพิชิตเวนิน เมื่อดูจากอายุไขอันดาร์นาที่เก่าแก่นัก” เขาคิดไม่ต่าง
จากเรานัก “มิรา สิ่งเดียวที่ทำให้ไฟโรเมียลยังนั่งโต๊ะเจรจายู่คือความหวังนั้น
แล้วเราก็ตึงหรือกันเรื่องความปลอดภัยของผู้ขับ และประชุมกับพวกนาวาร์
เรื่องที่จะให้นักเรียนทหารแห่งอะรีเซียอยู่ที่นั่นกันอยู่เลย อย่างที่รู้กันแหละ
เพราะที่นั่นอยู่หลังแนวป้องกันที่ทำงานได้สมบูรณ์ มันซับซ้อนกว่าที่เห็นนะ”

มิราเค็ดตาล “ขอถามง่ายๆ นะ พี่ได้บอกหรือเปล่าว่าพวกเขา
ต้องข้ามศพพี่ไปก่อน ถ้าน้องสาวเราต้องบินข้ามอาณาเขตที่ศัตรูยึดครอง
แถมยังมีไวเวิร์นอยู่เต็มไปหมดในการกิจสันติคตินะ”

“พวกเขาควรกังวลถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นถ้าเราพบพวกนั้นจริง ๆ มากกว่า”
แทร์นคำราม “หากฝูงเลือกที่จะจากไป - หรือซ่อนตัว - แปลว่าพวกนั้น
ไม่ต้อนรับเราแน่”

“เจ้าไม่รู้หรอก” อันดาร์นาโต้แย้งด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด

“ถ้าไม่ได้คิดแบบนั้น เจ้าก็ไร้เดียงสาเกินไปแล้ว” เขาพูดเสียงเข้มขึ้น
แล้วอันดาร์นาก็ปิดกั้นเส้นทางจิตระหว่างเรา “นางต้องเตรียมตัวเตรียมใจ”
เขาเอ่ย “เจ้าก็เช่นกัน มีโอกาสสูงที่ภารกิจนี้จะทำให้เราอดตาย”

หรือไม่ก็ช่วยเราได้ทุกคน เจ้ามังกรคิดแบบนี้ละ

“เขาปฏิเสธไม่ได้” ฉันกำลูกแก้วสะสมพลังแน่น “อะริเซียต้องการให้มังกรตัวอื่นในเผ่าของอันดาร์นาฟน์ไฟใส่ศิลาผู้พิทักษ์”

มิราวดัดสายตามองฉัน เธอเบิกตากว้างด้วยความหวาดหวั่น ก่อนจะหันขวับกลับไปหรีตาสีฟ้าชาย “พี่ส่งฉันไปประเมินความแข็งแกร่งของแนวป้องกันเพราะแบบนี้เองสินะ จะได้รู้ว่าเหลือเวลาเท่าไรก่อนจะใช้น้องสาวเราเป็นเบี้ย”

“ไม่ใช่เสียหน่อย” เขาขบขากรรไกรแน่น “ฉันพยายามสนับสนุนสิ่งที่น้องต้องการต่างหาก”

“จะไม่เกิดเรื่องนั้นเด็ดขาด เราเหลือเวลาแค่หกเดือนนะ เบรนแนน!” เธอคุ้ยกระเปาะและหยิบจดหมายปีกหนึ่งชิ้นมาดันใสอกเขา ถัดจากป้ายชื่อเอเชอรายห์พอดิบพอดี “ฉันลองคำนวณจากอัตราการเสื่อมของแนวป้องกันดูแล้ว ถ้าเราโชคดีละก็ เราน่าจะเหลือเวลาแค่หกเดือนก่อนมันจะล่มสลายโดยสมบูรณ์ ส่วนการตามหาเผ่าของอันดาร์นาอาจกินเวลาหลายทศวรรษ และตอนที่น้องเจอพวกเขา – ถ้า น้องเจอจริง ๆ – ตอนนั้นก็คงไม่มีอะริเซียแล้วละ พี่จะเอาชีวิตไว้ออเล็ดไปทิ้งเปล่า ๆ”

ใจฉันตกไปที่ตาตุ่ม หกเดือนหรือ ฉันคิดว่าอย่างน้อยเราจะมีเวลาสักปีสองปีก่อนแนวป้องกันจะล่มสลายเสียอีก เวลาที่เหลือสำหรับภารกิจนี้น้อยกว่าเดิม แต่ฉันไม่ยอมให้เซเดินสูญเสียชีวิตเป็นครั้งที่สองเด็ดขาด

“หกเดือนหรือ” เบรนแนนมองประตูห้องริดดิกับบรีสลับกัน รวากับคำนวณอยู่ในหัว

“ไม่ นี่เป็นภารกิจประเภทที่ผู้ซึ่งมังกรจะไม่ได้กลับมา” มิราผงะ เธอมองสำรวจพี่ชายอย่างคนแปลกหน้า

ชวนให้อุ่นใจดีจัง

“เรื่องนี้หนักหนากว่าแค่เราสามคนนะ พลเรือนชาวโพโรเมียลเป็นแสนถูกโจมตีอยู่” เขายัดจดหมายใส่กระเปาะแล้วถอนหายใจ “ฉันไม่อยากให้น้องตกอยู่ในอันตรายอยู่แล้ว และพวกเขาก็ไม่ยอมให้ฉันไปกับน้องฉันขอแล้ว”

“หาวิธีอื่นซะ” มิราสายหน้า “พี่จะเอาชีวิตไวโอเล็ตไปแลกกับคนแปลกหน้าไม่ได้”

“ตอนนี้เธอพูดเหมือนแม่เลยนะ” เขาหลุดปาก อย่างน้อยเขาก็ยังนึกหน้าคนที่ที่ฉันกับมิราสุดห่วยใจเอือก “ให้ตายสิ” เขาคอดก

“พี่กลัวพูดถึงแม่ทั้งที่ไม่แม่แต่จะใช้นามสกุลเดียวกันด้วยซ้ำงั้นหรือ” เธอหยิบแผ่นไม้ประดับอักขระออกจากกระเป๋ามาขว้างใส่พี่ชาย ปะทะออกกว้างเข้าอย่างจังจนเขาลนลานรับมันไว้ “ดูสิ่งที่ฉันทำมาทั้งสัปดาห์สิ พันโทเอเซอร์ายห์ ฉันว่าแม่คงไม่เห็นด้วยหรอก”

บ้าซะมด นี่ไม่ใช่การอธิบายแผนการให้เบรนนันฟังอย่างสุขุมเยือกเย็นแบบที่เราตกลงกันไว้เลย

เขาขมวดคิ้วมุ่นพลงสำรวจแผ่นไม้ทรงกลม “หมายความว่ายังไง”

“เรารู้วิธีทำให้ผู้ขับอยู่ในบาสเก็ตได้อย่างปลอดภัยแล้ว” เธอว่า

เขาจ้องแผ่นไม้เขม็ง แล้วฉันก็เห็นตอนที่ความเข้าใจฉายวบบนใบหน้า สีหน้าเขาซีดเผือด ปากเผยน้อยๆ “เธออยากจะ—”

“ใช่ แล้วพี่ก็ควรหากระจกมาส่องดูตัวเองซะบ้าง” มิราพูดขัด เรียกความสนใจจากเขาได้ทันที “การเสียดสีสมาชิกในครอบครัวเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมต่างหากคืออาวุธของแม่” เธอเดินจากไปโดยไม่พูดอะไรอีก

ฉันตบไหล่เขา “เอาไปให้สภาน่านสิ”

“พวกเขาไม่มีวันเห็นด้วยหรอก”

“แต่ฉันกับพี่ต่างรู้ว่าเป็นวิธีเดียวที่จะสร้างพันธมิตรได้”

เขาพยักหน้า “นั่นแหละที่ฉันกลัว”

ห้ามลืมเป็นอันขาดว่าผู้ซึ่งมังกรผ่านการคัดเลือก เคี้ยวกรร่า จนถึงขั้นถูกฝึกให้ทอดเหยียบ
การคาดหวังความเมตตาที่ไม่เป็นวันได้รับจากผู้ซึ่งคือข้อผิดพลาด

— บทที่ 1 คู่มือยุทธวิธีพิชิตมังกร

โดย พันเอกเอไลจาห์ โจเบน

บทที่ห้า

ไม่ กี่ชั่วโมงต่อมา ฉันก็แน่ใจแล้วว่าวันนี้จะต้องยาวนานที่สุดในชีวิต
โถงรวมพลมีคนอยู่ไม่ถึงหนึ่งในสี่ และเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการ
การรอฟังข่าวระหว่างที่ซอร์เฮอร์จับหลัก ส่วนพวกปี 1 ก็พาเหล่าผู้ขับ
ชมวิทยาลัยอยู่ เราสามคนจึงนั่งลง – โดยไม่ลืมฟังผนังเพื่อมีผู้ซึ่งมังกร
แห่งนาวาร์อยากจะคุยกับเราให้รู้เรื่อง – และรอฟังข่าวจากเบรนนกับมिरา
เซเต็นยังไม่กลับมาเช่นกัน

การที่เราไม่รู้ว่เวนินยังวิ่งว่อนทั่ววิทยาลัยอยู่หรือเปล่าเป็นเรื่อง
น่าหวาดหวั่น แต่อย่างน้อยถ้าพวกเขายังอยู่ เซเต็นก็จะรู้สึกถึงพวกเขา
นี่เป็นความคิดที่ชวนให้อุ่นใจพิลึก

“เวนินที่อยู่หน้าห้องซังแจ็กมีผมสีเงิน” ฉันพิมพ์่าขณะจรดมีดสั้น
ลงบนแอปเปิลและปอกเปลือกเป็นเส้นยาว “แปลกอยู่นะ”

“ท้ายที่สุดแล้วผมทุกคนก็จะเป็นสีเทา นั่นคือสิ่งที่แปลกน้อยที่สุดในการโจมตีเมื่อวานแล้วแหละ แล้วเราต้องรออีกนานแค่ไหนถึงรู้ว่าจะโดนตั้งข้อหาทบฏไหม” รีดดิคเคาะนิ้วรวบนโตะที่ทำจากไม้โอ๊กเหนือหน้า “เราใช้แผนสองได้แล้วมั้ง ก่อนที่ผู้ใช้มนตร์ดำที่ทำงานเข้าหากันสุด ๆ อีกกลุ่มจะพยายามพาบาร์โลว์แหกคุกอีก”

“เรามีเหตุผลที่เรียกแผนนั้นว่าแผนหนึ่งนะ อดทนหน่อยสิ” ริที่อยู่อึ่งขวาของรีดดิคเอ็ด เธอกวาดตาอ่านหนังสือถักเงื่อนแบบชาวไทร์ซึ่งเซเดินให้มา ตอนนั้นฉันยังไม่รู้ว่าเขาอยากให้ฉันฝึกไว้ก่อนเพื่อเตรียมเรียนอักขระ “ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าสนธิสัญญาแห่งอะริเซียจะร่างขึ้นภายในไม่กี่ชั่วโมง”

“การเจรจาช่วงแรกกินเวลา 13 วัน” ฉันบอกแอปเปิลเสร็จแล้วตอนที่พวกปี 1 วิ่งผ่านซุ้มประตูบานคู่เข้ามา ก่อนจะวางมิดในมือลง ผู้ชายสูงแก้ง่ามคนหนึ่งพุ่งตรงไปยังโตะฝูงบินที่ 1 ที่มีคนนั่งอยู่เต็ม เขารับกระดาษข่าวด้วยท่าทางออกรสทันที “พวกปี 1 จะเสร็จกันเมื่อไหร่” ฉันถาม

ข่าวลือนั้นแพร่สะพัดจากโตะฝูงบินที่ 1 เป็นวงกว้างอย่างรวดเร็ว นักเรียนทหารหันหน้าไปมาและวิ่งวุ่น

“ไม่รู้เลย” ริพลิกหน้ากระดาษ “ฉันแค่หวังว่าพวกเขาจะสานสัมพันธ์กันอย่างราบรื่น เพราะฉันแน่ใจทีเดียวว่าแอวาลินน์ เบย์เลอร์ กับโคมบี้ญหารักสามเส้าอยู่ ซึ่งปกติแล้วฉันจะไม่ปวดหัวกับเรื่องพรรคนี้หรอก ไซว่เอโทสจะสนใจว่าเราอนกับใครเมื่อปีที่แล้วนี่—”

“ไม่จริงสักนิด” รีดดิคพนมหายใจพรืดแล้วชนไหล่กับฉัน

ฉันเหลือบมองโตะตัวถัดไปเพื่อดูว่าเดนไม่ได้ยิน แต่ดูเหมือนเขาจะจมอยู่กับบทสนทนาในกลุ่มปี 3 ที่มีอิมโมเจินกับควินน้อยอยู่ด้วย

“—แต่พวกเขา...” ริย่นจมูก “ยังชกต่อยกันอยู่เลย สภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นมิตรแบบนี้ไม่เอื้อให้เรากับผู้ซบถกลมกลืนกันเลยนะ แล้วยังส่งผลเสียต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลด้วย”

รีดดิคชะงักงัน ก่อนจะสังเกตเห็นภาพที่ฉันจับจ้อง ข่าวแพร่กระจายกันปากต่อปาก แล้วเหล่าผู้ซบถก็รีบออกจากโถงรวมพล “เธอเห็นใช่ไหม”

ฉันพยักหน้าแล้วเก็บมิดใส่ซอง “ไม่แต่ต้องแอปเปิลสักนิด “ริ”